

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

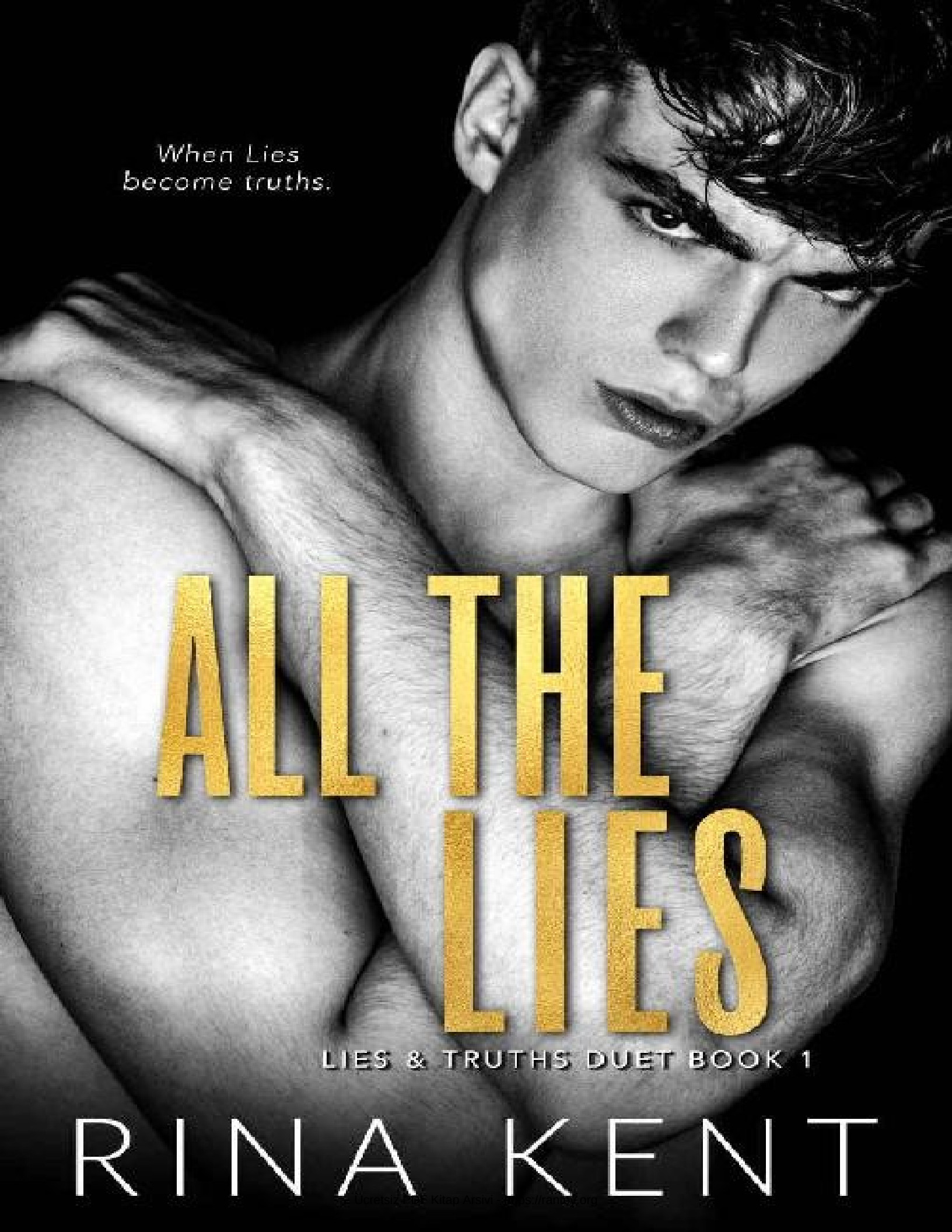
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*When Lies
become truths.*

ALL THE LIES

LIES & TRUTHS DUET BOOK 1

RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALL THE LIES

LIES & TRUTHS DUET BOOK 1

RINA KENT

Tüm Yalanlar

Copyright © 2020 Rina Kent

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Blurb

Oynatma

Listesi

Bölüm 1 - R 2 - G 3

- Reina Bölüm

Bölüm 4 - Reina 5 -

Reina 6 - Reina

Bölüm 8 - Reina

Bölüm 7 - Reina

Bölüm Bölüm 10 -

Reina9 - Reina

Bölüm 11 - Reina

Bölüm 12 - Reina

Bölüm 13 - Reina

Bölüm 14 - G

Bölüm 15 - Reina

Bölüm 16 - G

Bölüm 17 - Reina

Bölüm 18 - Reina

Bölüm 19 - G

Bölüm 20 - Reina

Bölüm 21 - Reina

Bölüm 22 - Reina

Bölüm 23 -Reina

Bölüm 24 - Reina

Bölüm 25 - Reina

Bölüm 26 - G

[Bölüm 27 - Reina](#)

[Bölüm 28 - Reina](#)

[Bölüm 29 - Reina](#)

[Bölüm 30 - G](#)

[Sırada ne var?](#)

[Ayrıca : Rina Kent](#)

[YazanYazar](#)

[Hakkında](#)

Asla pes etmeyenlere.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil. Tetikleyici uyarılar yapmıyorum, ancak bir uyarıya ihtiyacınız varsa, kitaplarım muhtemelen size göre değildir.

Ancak diğer kitaplarımı okuduysanız, karmaşık karakterler ve hepinizin nefret etmeyi sevdiği yoğun tutkuyla dolu başka bir çarpık yolculuğa hazır olun.

Tüm Yalanlar bir düetin ilk kitabıdır ve tek başına DEĞİLDİR.

Yalanlar ve Gerçekler Düeti:

- #1. [Tüm Yalanlar](#)
2. [Tüm Gerçekler](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve [özel bir hediye](#) için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

BLURB

Yalanlar gerçeğe dönüştüğünde.

Benim adım Reina Ellis.
Popüler.
Çok güzel.
Dokunulmaz.
Sorun şu ki, hiçbirini hatırlamıyorum.

Adı Asher Carson. Muhteşem.
Sessiz.
Karanlık.
Oh, ve müstakbel kocam.

Benim için üç kuralı var:
Eğilirim.
Kırılacağı
m.
Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim.

Sorun şu ki, ne yaptığımı hatırlamıyorum ama bir ipucum var. Bir yangın
çıktı.
Ölü bir kız.
Ve ben de
oradaydım.

OYUN LİSTESİ

Aldığın Her Nefes - Chase Holfelder
Amsterdam - Coldplay Heartbeat -
Point North
Breakeven - The Script
Sinner - Deaf Havana
Karanlığa Doğru - Point North & Kellin Quinn
ı - Bring Me The Horizon & Halsey
Prom Queen - Molly Kate Kestner
Admit Defeat - Bastille
Kurtar Beni - XXXTENTACION
In Between - Glass Tides Yours
- Jake Scott
Just Exist - Eliza & The Delusionals It's
Ok Not To Be Ok - Little Hurt Dig -
Arrested Youth
You Know That - No Love For The Middle Child Roses -
Soleima
Çılgılık - SAINT PHNX

Çalma listesini [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

CHAPTER 1 - R

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve gülümsüyorum.

İlk kez prangalarımın ve beni aşağı çeken tüm ağırlıklardan kurtuldum.

Benim ailem. O

da benim ailem.

Biz aynıyız.

Aynı çilek sarısı saçlar, onunki daha kısa olmasına rağmen. Bronzlaşmış gibi görünen ama bronzlaşmamış aynı ten. Derin okyanusu ve engin gökyüzünü yansıtan aynı kocaman mavi gözler.

Ayrı yaşamış olabiliriz ama hâlâ aynıyız.

Hâlâ birbirimize aynaymışız gibi, iki farklı bedene bölünmüş yarım larmışız gibi bakıyoruz.

Bugünden itibaren hayatım farklı olacak. Sonunda bu huzuru buldum ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bir kulübede eski bir bankta oturuyoruz. Hava nemli, yarı kırık pencereden çam ve çimen kokuları süzülüyor. Etrafımızı saran orman dış dünyaya karşı bir koruma gibi geliyor.

Burası bizim sığınağımız.

Kimsenin bizi bulamayacağı sığınağımız.

Reina'yla birbirimize sarılıp saklandığımız zamanlardan anılar canlanıyor.

O zamanlar hiç ses çıkarmazdık. Zar zor nefes alıyorduk.

Konuşacak çok şeyimiz var. Bunca yıldır nasıl olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.

Kulübenin dışından çıtırdayan bir bot sesi geliyor.

Aynı anda ayağa kalkıyoruz. Ellerimiz terliyor ve az önceki huzur buharlaşıp uçuyor.

"Birini mi bekliyorsun?" Sesim de hissettiğim kadar ürkütücü.

Alt dudağını ısırtıyor, vücudu titriyor. "Biliyorsun, sana söyledim..."

"Ne?"

"Kötü bir kalabalıkla çalışıyorum, Rai."

Omuzlarını tutuyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. Kendime bakmak çok garip. "Yetkililere gideceğiz. Artık kimse sana zarar vermeyecek, Reina. Söz verdiğimiz gibi birlikte olacağız."

Serçe parmağını uzatıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Pinkie yemin ederim."

Çocukça hareketine gülüyorum ve serçe parmağını kendi parmağımla tutuyorum. "Yirmi bir yaşında olman gerekiyordu ama neyse. Pinkie yemin et, seni küçük kız."

"Hey! Senden beş dakika büyüğüm." "Evet, her neyse."

Kapıda bir patlama sesi duyuldu. İkimiz de irkildik.

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki duyabildiğim tek ses bu.

Güm, güm, güm.

Reina beni ceketimin kolundan tutup çekiyor, eli hafifçe titriyor. "Kaçman gerek."

"Hayır. Sensiz gitmiyorum. Bir daha olmaz."

Başını sallıyor. "Büyükbabam gittiğine göre, seni oyun biter. Gitmelisin Rai."

Başımı çılgınca sallıyorum, tüm gücümle ona tutunuyorum. "Sonunda seni bulduktan sonra seni kaybetmeyeceğim."

"Bulamayacaksın. Her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağız. Ne de olsa biz..."

"Bir."

Son sözü birlikte söyleyeceğiz.

Başını sallıyor, gözleri tekrar sertleşiyor. "Annemle saklambaç oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?"

". dağıtmak için farklı yönlere giderdik." Sırıttıyor. "Dikkat dağıtmak."

"Tamam, ," diye mırıldanıyorum hissetmediğim bir teslimiyetle.

Reina ile yeniden bir araya sonra yapmak istediğim son şey ondan tekrar ayrılmak ama her zaman olduğu gibi birbirimizi bulacağımıza inanmak zorundayım.

"Ben pencereyi alacağım, sen kapıyı al."

Hızlı bir sarılma için onu kendime çekiyorum, göğsüm daralıyor ve her türlü kaotik paranoyayla doluyor. "Seninle dışarıda buluşuruz."

"Seni seviyorum Rai." Saçımı

kariştiriyor. "Ben de seni seviyorum, Reina."

Onu bıraktığım an kalbim öyle sıkışıyor ki neredeyse patlayacak.

Kız kardeşimin zıplayıp pencereden çıkışını izliyorum. O kadar çevik ki, bunca zaman nerede yaşadığı düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil.

Bunu değiştireceğiz. Yeni bir başlangıç yapacak. Son bir bakışla, arka kapıdan koşarak çıkıyorum.

Annemle birlikteyken, Reina ve ben önemli bir şey öğrendik. Asla arkana bakma.

Arkanıza bakmazsanız, daha hızlı koşarsınız.

Eğer arkana bakmazsan, kimse seni yakalayamaz.

Ormanın içinden koşarak geçiyorum, toprak ve orman kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Kir beyaz ayakkabılarımı lekeliyor ve mesafeyi kestirmeden geçerken nefesim derinleşiyor. Saklanacak bir yer ararken bilekliğimin yerinde olmadığını fark ediyorum.

Hayır.

Durdum ve kendi kuralımı çiğnedim.

Geriye bakıyorum.

Alevler dakikalar önce kaçtığımız kulübenin eski odunlarını yiyip bitiriyor. Duman ve yangın ormanın ortasında patlak verir.

Siyah pantolonlu ve kapüşonlu biri Reina'yı kulübeye geri sürüklerken Reina adamın elini pençeliyor. Erkeksi el. Dövmeli el.

Kalbim tekliyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. İleri doğru bir adım atıyorum, sonra bakışlarımla buluşup başını sallayınca duruyorum.

Yıllar önce ettiğimiz yemini hatırlamam için bana yalvarıyor.

Biri yakalanırsa, diğerinin kaçması gerekir.

Bu hatayı daha önce de yaptım. Arkama bakmadan kaçtım. O gün, tek kız kardeşimi kaybettim.

Ama ben artık çocuk değilim. Annemle kaçmayacağız. Bu sefer, onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtaracağım.

İleri atılırken enerji damarlarımda vızıldıyor. Yumruklarım iki yanımda toplanmış. Saçlarım yüzümün etrafında dağınık bir halde, sarı teller terden şakaklarıma yapışmış.

Reina "Hayııııııııııı!" diye bağırduğında sadece kısa bir mesafe uzaktaydım.

Sert ve ağır bir şey başımın arkasına çarptı. Bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine düştüm.

Göz kapaklarım kapanırken arkalarında siyah yıldızlar oluşuyor ve gözyaşlarımla doluyor.

Küçük yarıktan yanan kulübeye bakıyorum. Yüksek sesli, acı dolu çığlıkları içeriden süzülüyor. Ses çığ ve... ölümcül.

"R-Reina..." Önümde gevşmeden önce zayıf bir el uzatarak mırıldanıyorum.

Tüm sesler kaybolur.

Reina artık çığlık atmıyor. Artık

çığlık atmıyor.

Artık savaşmak yok.

Karanlık beni bütünüyle yutarken boğazımın arkasında bir hıçkırık düğümleniyor.

CHAPTER 2 - G

AZALTMA İLGİNÇ BİR SÜREÇTİR.

Bir çatlakla başlar. Sonra iki. Sonra her şey parçalanır ve dağılır.

Sanat, o ilk çatlağı başlatmakta yatar. Kesin ve nokta atışı olmalıdır.

Açık bir şekilde ve incitmek amacıyla yapılmalıdır.

Daha da iyisi, aniden ortaya çıkmalı. Kurbanlar pusuya düşürüldüklerinde, dünyaları bir saniyeden kısa bir süre içinde altüst olduğunda başa çıkmak daha kolaydır.

Bugün, bir yok etme süreci başladı. Reina'nın hayatı artık benim.

İşkence benim. Ve bitirmek için benim.

CHAPTER 3 - REINA

Bir hafta sonra

Yardım edin!

Biri yardım

etsin!

Lütfen bana

yardım edin!

"Kimse sana yardım etmeyecek, canavar."

Gözlerimi kırarak açtım ve irkildim. Başımın arkası metal gibi ağır geliyor.

Sürekli bip sesi. Çamaşır suyu ve kahve kokusu. Klasik müzik.

Kör edici beyaz ışık göz kapaklarımdan içeri girdiği anda onları tekrar kapatıyorum.

Belli ki yanlış zamanda yanlış yerdeyim.

Bununla ilgili bir şarkı yok muydu?

"Reina?"

Birinin parmakları göz kapaklarımı açmaya zorluyor ve görüş alanıma kör edici bir ışık daha sokuyor. Gözbebeklerim bunun müdahaleciliğiyle yanıyor.

"Bayan Ellis, beni duyabiliyor musunuz?" "Reina, tatlım, gözlerini aç."

Reina mı? Reina da kim?

Bu isimde bir yanlışlık var. Tamamen yanlış.

Yanlış yer. Yanlış zaman. Yanlış isim.

Sesler etrafımda gidip gelmeye devam ediyor. Biri bana Bayan Ellis diyor. Daha yaşlı bir ses bana Reina deyip duruyor. Ve sonra başka bir varlık daha var, tam olarak tanımlayamadığım biri.

Erkeksi sesi, yıldızsız bir gecenin ortasında karanlık bir orman gibidir. Sanki dünyadaki tüm acımasızlık ona enjekte edilmiş gibi derin ve pürüzlü. Bir sesin bu kadar çok şey aktarabilmesi korkutucu.

Bir sesin bu kadar kabus konusu haline gelebilmesi neredeyse sakatlayıcıdır.

Diğer tüm sesler bana iyi olup olmadığımı soruyor ve gözlerimi açmamı söylüyor, ama o değil.

Hayır.

Kabusun sesi onların aksine sakın. Sakin ve ürpertici bir amaçla konuşuyor.

"Uyan, canavar. Henüz ölmeyeceksin."

Sözleri yavaşça kaydediliyor. Bu benim beynim. İşe yaramaz şey gecikmeyle anlıyor.

Kalbim bu sözlerdeki tehditle, bana söylediği şeyle yüksek sesle ve sertçe çarpıyor.

Canavar.

Bu doğru olamaz.

Bu bir rüya, hayır, bir kabus. Yakında her şey bitecek ve ben normale döneceğim.

Sadece... normal olan ne?

Ben Reina ya da Bayan Ellis ya da bana ne diyorlarsa o değilim.

Ben başka biriyim.

Ben... Ben kim olduğumu bilmiyorum. Reina tanıdık geliyor ama ben değilim. Yanlış. Her şey çok yanlış.

Bilincime girip çıkmalarım yorucu olmaya başladı. Sanki karanlıkla saklambaç oynuyorum; ama ondan kaçıyor muyum yoksa ona doğru mu koşuyorum emin değilim.

Karanlıkta büyüleyici bir şey var... bir itme, bir çekme. Sözleri sürekli değişen unutulmaz bir ninni gibi.

Kör edici ışıktan ve seslerden kaçmaya çalışıyorum. Bir sürü lanet olası ses, sesli bir işkence gibi etrafımı sarıyor.

Sürekli artıyor ve büyüyorlar ve duyularıma saldırılarını engellememin hiçbir yolu yok.

Derinin altında ulaşılamayan bir kaşıntı gibidirler.

Sonra bir gün, delirmek üzere olduğumu düşündüğüm bir anda gözlerim açılıyor. Ya da belki beynim sonunda bu gerçeği kavlıyor.

Başımın arkası ağrıyor, uzuvlarım da öyle. Sanki biri beni beyzbol sopasıyla dövmüş gibi.

Bekle... Böyle mi oldu?

Kör edici ışık gözlerimi tekrar kapatma isteğimi yeniliyor, ama . Şartları göz önünde bulundurarak onları olabildiğince açık tutuyorum.

Eğer onları tekrar kapatırsam, bir daha asla açamayabilirim. Karanlıkla saklambaç oyununa geri döneceğim.

Kesinlikle delireceğim.

Etrafım bulanık. Beyazın uyumsuz tonları odaklandıkça daha da belirginleşiyor. Yakın çevremi anlamaya çalıştıkça şakaklarıma bir baş ağrısı yerleşiyor.

Beyaz duvarlar. Aynı çamaşır suyu kokusu. Bu sefer klasik müzik ya da kahve yok, bu da muhtemelen eskiden benimle konuşan yaşlı sesli adamın artık burada olmadığı anlamına geliyor.

"Bayan Ellis, geri döndünüz," diye sesleniyor yumuşak bir ses yanımdan, Asyalı bir kadının nazik yüzü belirmeden önce.

Siyah saçları beyaz şapkasının altında topuz yapılmış ve çekik kahverengi gözlerinin etrafında kırışıklıklar var.

Etrafımdaki makinelerde bir şeyler kontrol ediyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Dr. Anderson'ı arayacağım. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama ensemdeki bıçak saplanır gibi ağrı beni durduruyor. Ben bir şey söylemeyince, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Cehennem gibi," diye homurdandım cızırtılı, zar zor canlı bir sesle. "Cehennemde miydim?"

"Çok şanslısın canım. Bizi çok korkuttun." Gülümsüyor ve fısıldamak için eğiliyor, "Nişanlın tüm bu süre boyunca yanından ayrılmadı."

Nişanlım mı var?

Hayır, bu doğru olamaz. Benim nişanlım yok. Kimsem yok. Yanlış. Her şey çok yanlış.

"Bugünlerde üniversiteli gençlerde bu tür bir bağlılık görmek çok nadir."

Üniversite.

Tamam, benim adım Reina Ellis, üniversitedeyim ve bir nişanlım var.

Yanlış mı söyledim?

Bunların hiçbirini aklıma yatmıyor... yoksa beynim hala gerçekliğe ayak uydurmaya mı çalışıyor?

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda, nazik Asyalı hemşire artık benimle konuşmuyor. Dikkati başımın üzerindeki bir şeyde -daha doğrusu birinde-. "Nişanlınızın iyileşmesi için tebrikler Bay Carson."

"Teşekkür ederim."

Omurgam kilitleniyor ve sırtımdan aşağıya, tüm vücudumu kaplayan bir ürperti yayılıyor.

Hafif boğuk, sert ve derin bir ses. *Kabus* sesi.

Bana canavar ve başka bir şey diyen kişi. Başka bir şey daha

vardı ama ne olduğunu unuttum. Ben pek çok şeyi unuttum.

Neden burada olduğumu, yaşıma ya da lanet olası adıma bile hatırlamıyorum.

Her şey bulanık. Sanki cevaba ulaşabiliyorum ama parmak uçlarım ona değdiği anda sis oluyor.

Hemşire başka bir şey söylüyor, ama sözlerini kaçırıyorum - yine beynim ayak uydurmakta zorlanıyor. Her şey çok hızlı oluyor, fütüristik bir dizideki gibi.

Bekle, bir Black Mirror bölümünde miyiz?

Kendi hayatımı değil de *Black Mirror*'ı nasıl bilebilirim ki?

Odaklandığım son şey, tıslayarak açılan ve hemşirenin arkasından kapanan kapı oluyor.

Boğazım kaşınmak ve ekşimek için tam da bu anı seçiyor. Yan tarafa bakıyorum, su arıyorum.

Küçük bir masanın üzerinde bir şişe duruyordu ve onu almak için kolumu uzattım. Büyük bir hata.

Sağ omzumda bir şey patlıyor ve kaslarımda acı patlıyor. İnliyorum ve sesi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Acı geçicidir. Acı geçicidir. Annemin sözleri kafamın içinde bir mantra gibi yankılanıyor. İki kez göz kırpiyorum. Bir annem olduğunu hatırlıyorum.

Bu sterilize edilmiş odada uyandığımdan beri hatırladığım ilk şey bu. "Bakın yaşayanların dünyasına kim geri dönmüş."

Aynı ses etrafımda yankılanırken hareketlerim donuyor. Hâlâ odada olduğunu bile unutmuştum.

Ayak seslerini duymuyorum ya da yaklaştığını hissetmiyorum.

Saldırı sessiz ve hızlı. Bir an kâbusun gerçek olduğunu düşünüyorum, sonra yatağımın üzerinde geniş, uzun bir figür belirliyor.

Tropikal bir ormanın şiddetli yağmur yağdığı anda aldığı rengi biliyor musunuz?

Gözlerinin rengi bu. Koyu yeşil, neredeyse siyah.

Sert.

Duygusuz.

O gözlerde beni yüksek alarm moduna geçiren bir şey var.

Koşmak

istiyorum.

Saklanmak

istiyorum.

Ama ben yapamıyorum. İçimden bir ses bunun sadece fiziksel yaralarımın kaynaklanmadığını söylüyor. *Ondan* kaçamıyorum.

Üzerinde sade beyaz bir tişört, siyah deri bir ceket ve koyu renk bir kot pantolon var. Saçları aysız bir gecenin rengine ve mavimsi bir tona sahip. Kenarları kısa, ortası ise dağınık olacak kadar uzun.

Düz, keskin çene hattı ve kalın kaşları ona ölümcül bir çekicilik katıyor - seri katillerin sahip olduğu türden.

Geniş omuzları ve zayıf beli, zaten karanlık olan dış görünüşünün korkutuculuğunu on kat artırıyor.

Fiziği anlaşılabilir. Ne de olsa spor salonunda köle gibi çalışan ve sürekli antrenman yapan bir atlet.

Bekle, bunu nereden bilebilirim?

Üst dudağı, sanki içindeki tüm gölgeleri enjekte etmiş gibi zalim bir kalkıyor. "Geri döneceğini biliyordum."

Hemşirenin aksine, bu konuda rahatlamış görünmüyor. Hayır. Saldırıdan hemen önce avını yakından gözlemleyen bir avcı gibi.

Gök gürültüsünden hemen önce çakan bir
şimşek. Ateş etmeden hemen önce bir silah sesi.
Birden, keşke bilinçsizliğin karanlığına teslim olsaydım diyorum.
O tür bir karanlık bundan daha iyidir.
Bazı canavarlar diğerlerinden daha iyidir demezler mi?
Eli bana doğru uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak yastığa doğru itiyorum.
Başımda ve omzumun üst kısmında ağrı patlıyor ama durmuyorum.
Onun elinden uzak durmalıyım.
Koş.
Koşu
n!
İçgüdülerim yavaş beynime yetişti ve şimdi bana buradan gitmem için
bağırıyor.
Benim durumumda bırakın koşmayı, bir kası bile oynatmak imkansız.
Arkamdaki acil çağrı düğmesine bakıyorum. Belki nazik hemşireden rica
edersem onu yanımdan uzaklaştırabilir. Belki biri bana yardım edebilir.
Çünkü şu anda yardıma ihtiyacım var.
Kemiklerimde hissedebiliyor ve dilimde tadabiliyorum.
Kulaklarımı aşip derimin altına yerleşen bir tıslama sesi çıkarıyor. "Seni
kimse kurtarmayacak. Sadece sen ve ben varız."
Kıyamet yaklaşıyormuş gibi, eli bana uzanıyor ve çenemi başparmağı ile
işaret parmağı arasında kavırıyor.
Yumuşak bir dokunuş, o kadar yumuşak ki sıcak tenimi sarsıyor. Koyu renk
gözlerindeki duygusuz bakış hiç de nazik değil. Sadist bir sırtıma dudaklarının
köşesini kaldırıyor.
Ruhumun derinliklerinden bir ürperti yükseliyor.
Bu, yok etmek, sakatlamak ve parçalamak isteyen birinin bakışıdır ve tüm
bunları yüzünde bir gülümsemeyle yapacaktır.
"Bırakın beni." Ölenlerin yalvarışı, benim sesim. Ölülerin son mırıltısı.
Ben irkilinceye kadar çenemi sıkıca kavırıyor. "böyle yürümüyor.
Kuralları hatırlıyor
musun?" "Ne
kuralları?"
"İsteyerek kırarsan parçaları toplamana izin verebilirim."
Makinelerin sesi patlayana kadar kalbim gümbür gümbür atıyor. "Ne-"
Nefesi tenimi gıcıklayana kadar yaklaştığında sözlerim kesiliyor. İstemsiz
bir ürperti daha omurgamdan aşağı kayıyor ve

Bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

Bunun nedeni korku mu yoksa başka bir Şey mi bilmiyorum.

Bu kadar yak nken, daha da ölümcül derecede muhteşem ve tehlikeli. Bir bağlantı titreŐimi beni kav rıyor.

Onu bir yerden tanıyorum ama *nereden*?

Dilini gözümün altından dudağımın köşesine kadar gezdiriyor. Şiddetli ve kontrol dışı bir Şey bedenimi ele geçiriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Titreyen dudaklarımla ona bakıyorum.

" zel yapım cehennemine tekrar hoş geldin canavar."

CHAPTER 4 - REINA

GÜM. Güm. Güm.

Kalbim garip bir şey yapıyor, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi atıyor bir atmıyor.

Gözlerinde çok fazla sadızım var. Çok fazla... kin.

O yağmurlu orman gözleriyle beni dikkatle izlemesi, kesilip açılmaya ve ölüme terk edilmeye yakın.

Belki de çoktan öldüm ve cehenneme geçtim ve bu benim işkencecim.

Yoksa neden bana canavar diyor?

O mu?

Hayır, ben yapmam. *Hatırla* Onu. I en çok kesinlikle Biliyorum onu gelen

Bir yerde.

Ama nerede?

Hemşirenin söylediğine göre, o benim nişanlım. Nedense bu kulağa yanlış geliyor.

O benim nişanlım değil. O daha uğursuz biri.

Başımı kaldırmaya çalışıyorum. Ağrı ensemden aşağı vuruyor ve ön tarafa çarpıyor.

Acımı bastırmaya çalışırken dudaklarımdan inilti dökülüyor. Sesin kaçmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Kimse zayıflığıma tanık olmayacak, en azından bu yabancı.

Beni dikkatle izliyor, üst dudağındaki hafif bir seğirme dışında yüzü ifadesiz.

Bekle...

İlgisiz bakışlarını karşılıyorum ve dudaklarındaki hafif kıvrıma odaklanıyorum.

Beynim yavaş çalışıyor olabilir ama bu bakışı tanıyorum.

Bu zevk, sadistçe ve çarpık.

Beni incinmiş görmekten zevk alıyor. Ağrıyan omuzlarımı ve titreyen dudaklarımı sanki bir yarışmadaymış ve onlar onun ödülüymüş gibi izliyor.

Zayıflığımı ve acımı seviyor. Acı çekmemi seviyor.

Yardım edin.

Biri bana yardım etsin.

Rüyalarımın -ya da kâbuslarımdan- bir ses kafamın içinde fısıldıyor. Bu ses benimkine çok benziyor.

Daha önce kimden yardım istemiştin? Yardım istemeyi sevmiyorum. Adımı ya da lanet olası yaşımı bilmiyor olabilirim ama bu şekilde savunmasızlık göstermeyi sevmediğimi biliyorum.

Kapı tıslayarak açılıyor ve bana canavar diyen pislikle bağlantımı kesiyor. Çenemi bırakıyor ve sanki iki saniye önce beni boğmuyormuş gibi geri adım atıyor.

Daha önceki nazik hemşire, çerçevesiz gözlükler takan sıska, siyah bir doktorla birlikte geri döner.

Pislik herif bileğimi kavırıyor ve yanıma oturup elimi tutuyor. Dokunuşunun ne kadar yumuşak ama bir o kadar da soğuk olduğunu görünce şok geçiriyorum.

Bir dokunuş nasıl hem bu kadar nazik hem de bu kadar soğuk olabilir? Sanki bir dondurucu tarafından tutuluyorum.

Dikkati doktorun üzerinde ve gülümsüyor. Bu gülümsemede tuhaf bir şey var. Tam olarak sahte değil, ama ölü. Cansız, tıpkı dokunuşu gibi.

"Dr. Anderson." Çok kibar ve sakin bir şekilde konuşuyor. Önceki pislikten tamamen farklı. "Nişanlım nasıl?"

Onunla elimi tutuşu arasında gidip geliyorum. Hayır, bu hikayedeki nişanlı ben olamam. Bu pislik benim müstakbel kocam olamaz. Eğer öyle olsaydı kendim ve kötü seçimlerim için gerçekten üzülürdüm.

Yani, hadi ama, önce adımı hatırlamıyorum, sonra biri bana canavar diyor ve aynı kişi benim lanet nişanlım mı oluyor?

Bir kız aynı anda ancak bu kadar şoku kaldırabilir.

"Bayan Ellis." Doktor kibar ama mesafeli bir şekilde gülümsüyor. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Acı içinde mi?" Neden soru bilmiyorum.

Yemin ederim Bay Pislik'in dudakları seğiriyor. Eğlenerek mi yoksa sadistçe mi, bilemiyorum.

Dr. Anderson ve hemşire nabzımı ve ateşimi kontrol etmek de dahil olmak üzere kapsamlı bir muayene yapıyor. Ayrıca şu ışıklı şeyi gözüme tutuyor. Artık uykumda beni kimin rahatsız ettiğini biliyorum.

"Adını hatırlıyor musun?" diye sorar.

"Bu..." İsim dilimin ucunda geziniyor ama sanki ona ulaşamıyorum. "Bilmiyorum."

Elbette Reina Ellis ismini bilincim yerine gelmeden önce ve geldikten sonra duydum ama bu isimle bir ilişkim yok.

Bu isim yanlış.

Bu yüzden söylememeyi tercih ediyorum.

Doktor not defterine bir şeyler karalıyor ve bana hangi yılda olduğumuzu, hangi ülkede olduğumuzu, hangi eyalette olduğumuzu, başkanın kim olduğunu vs. sormaya devam ediyor.

Hepsine bir cevap veriyorum. Yirmiye kadar sayarım. Alfabeyi ezbere okuyorum. Bana tekrar adımı ve yaşımı sorduğunda donup kalıyorum.

Tüm bu süre boyunca, *bana* canavar diyen canavar elimi bırakmıyor. Varlığı boyun eğmeyen, karanlık bir varlık, her şeye kadir ve pazarlık edilemez. Başımın arkasındaki bıçak gibi ağrı, onun ne kadar sabit olduğunun yanında sönük kalıyor.

Dr. Anderson elindeki defteri karıştırırken başını sallıyor. "Sizi bitkisel hayatta kaybedeceğimizi düşünmüştük, Bayan Ellis. Şanslısınız."

Şanslı mı? Kör mü o? Yanımda beliren varlığı göremiyor mu? Sanki bana saldırmak için doktor ve hemşirenin gitmesini bekliyor.

Aç beni.

Beni canlı

canlı ye.

Hemşirenin bakışlarıyla karşılaşmayı ve ondan yardım istemeyi deniyorum ama buna bulamıyorum.

Ya da daha , göt herif iletişimimi engelliyor. Ne zaman onunla göz göze gelmeye çalışsam, elimi sıkıca tutuyor ve irkilmeme neden oluyor.

Orospu çocuğu.

"Ne... Bana ne oldu?" Gözlerimi açtığımdan beri aklımı kurcalayan soruyu nihayet soruyorum.

"Kafaya künt cisim darbesi." Dr. Anderson'ın kaşları yumuşuyor. "Bir avcı sizi şehrin kenarındaki ormanda bulmuş."

Burnum kırışıyor. "Ormanda ne yapıyordum?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum, Reina." O koyu yeşil gözler o kadar yakın ki, kötülüğün tenimden yuvarlanıp kemiklerime sızdığını hissedebiliyorum. "Orada ne yapıyordun? Blackwood'dan ayrılmayı mı düşünüyordun?"

Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı kavrayarak bırakmama izin vermiyor. "Ben... Ben hatırlamıyorum."

Sonra dank etti. *Hatırlamıyorum.*

Ve bu sadece neden hastanede olduğumla ya da elimi tutan pislikle ya da hatta adımla ilgili değil.

Her şey bir arada. Burada uyanmadan önceki hayatımı hiç hatırlamıyorum.

Oh, Tanrım. Oh, hayır.

Bu bir çeşit telenovela mı?

Dr. Anderson başını sallıyor. "Bu tür vakalarda kısa süreli hafıza kaybı yaygındır. Şimdi şişlik indiğine göre, anılar eninde sonunda yerine gelecektir."

"Şişme mi?" Gözlerim açılıyor.

"Evet." Doktor dosyayı karıştırıyor. "İlk geldiğinizde künt cisim travmasının neden olduğu bir şişlik vardı. İki günlük komanın nedeni bu, ancak bunu izliyor ve kademeli olarak azaltıyorduk ve başarılı olduk. Dediğim gibi, gençsiniz ve kısa süreli hafıza kaybı nadir görülen bir durum değil."

"Sen... anlamıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

Dr. Anderson düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Tüm testler sorunsuz çıktı, ancak emin olmak için bir MR ve CT taraması daha yapacağız. Temel genel bilgilere sahipsiniz ve geri kalan her şey akıp gidecek."

"Ya olmazsa?" Karanlık bir kış gecesinde dışarıdaymışım gibi ürkek bir sesle soruyorum.

" zaman geriye dönük amnezi vakası olacak."

"Ve ben bundan kurtulamayacak mıyım?"

"Beyin karmaşık bir organdır, Bayan Ellis. Nasıl çalıştığı hakkında hala çok az şey biliyoruz. Ne yazık ki hafıza kaybının hala bir tedavisi yok, ancak normal hayatınıza dönüp etrafınızı arkadaşlarınız, aileniz ve tanıdık eşyalarla, özellikle de kokularla çevrelerseniz, bu anılarınızı yeniden kazanmanıza yardımcı olabilir."

Olabilir.

Doktor bile nasıl normale döneceğimi bilmiyor. Ama yine de, normal olan nedir?

Elbette buna elimi tutan pislik ya da başımın arkasında zonklayan ağrı dahil değil.

"Vasınız birazdan burada olur ama dinlenmeniz daha iyi olur," dedi Dr. Anderson ayrılmadan önce söylüyor.

Bir vasım var ama üniversitedeyim. Bu tam olarak nasıl oluyor? "Kaç... kaç yaşımdayım?" Hemşireye sordum.

"Yirmi bir, hatırladın mı Rei?" diyor sağımdaki pislik, gözlerine bile ulaşmayan mide bulandırıcı bir gülümsemeyle.

Bu sahte.

O sahte.

Onunla ilgili gerçek olan hiçbir şey yok. Teklifini kabul ettiğimde aklımı kaçırmış olmalıyım.

Tabii en başta evlenme teklif ettiyse. Bazı nedenlerden dolayı, onunla birlikte olduğumu düşünüyorum ve hepsi bu.

Bu daha da korkutucu.

"Hayır, hatırlamıyorum," diye tıslıyorum. "Söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu? Az önce doktora hayatımı hatırlamadığımı söyledim."

Kalın, mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Huh."

Sadece bir kelime. *Huh*. Bununla ne yapmam gerekiyor?

"Sadece üzgünsünüz, Bayan Ellis." Hemşire ona sanki oğluymuş gibi büyük bir şefkatle gülümsüyor. "Asher hastaneye yattığınızdan beri yanınızdan hiç ayrılmadı. Çok tatlıydı."

Asher.

Asher.

İsmi bir şey çağrıştırmıyor ama yanımda olduğu gerçeği... Onu tekrar izliyorum, hakkında farklı bir his edinmeye çalışıyorum.

Hayır. Hiçbir şey.

O sadece kabus sesi ve bana canavar diyen kişi.

Hemşireyle iğrenç bir samimiyetle konuşurken o uğursuz gözler benimkilerle buluşuyor. "Sahip olduğum tek kişi o. Öyle değil mi, Rei?"

Rei.

Siktiğimin Rei'si mi?

Bana canavar dedikten sonra bir de lakap takamaz.

Her ikisini de nasıl bu kadar inandırıcı ve... korkutucu bir şekilde söyleyebiliyor?

Ben onun benim ölümümü planladığını hissederken, o diğer insanların önünde mükemmel bir insan gibi davranamaz.

Hemşire onun sözleri karşısında neredeyse bayılacaktı.

Boğucu bir korku boğazımı kapatırken kürek kemiklerim birbirine düğümleniyor. Yanlış. Her şey çok yanlış.

Hemşire serumuma bir şey enjekte ederken gülümsüyor. "Sen şanslı bir kızsın, Reina."

Herkes bunu söylemeyi keser mi? Üzerimde lanet gibi beliren tehdidi nasıl göremiyor? Derime asit gibi dökülüyor.

Ve Tanrı , herkes bana Reina demeyi keser mi?

Bu benim adım değil.

Ama yine de, adımı hatırlamıyorsam, Reina olmadığından nasıl kadar emin olabiliyorum?

Geri çekilirken hemşirenin elini tutuyorum. Buna bir son vermek için elime geçen tek şans bu ve bunu hayatta kaçırmam.

Hemşire nazik bir ifadeyle "Bir sorun mu var canım?" diye sorar. "Bana yardım edin. Bana zarar verecek."

Asher'ın elimi tutuşu acı verici bir hal alıyor ama hemşire birleşen parmaklarımıza baksa bile sadece başparmağının benimkinin sırtında okşar gibi gezindiğini görecektir.

Konuştuğunda ise tamamen endişe içinde. "Bu senin saldırganın mı? Onu hatırlıyor musun, Rei?"

"Hayır, değil. Demek istediğim-"

"Polis dışarıda, ama Dr. Anderson siz biraz daha dinlenene kadar onlarla konuşmamanızı tavsiye etti." Hemşire benden Asher'a baktı. "Onları çağırabilirim."

"Önce dinlense daha iyi olur. Eminim ne kadar çok şey yaşadığını anlıyorsunuzdur." Bir seri katilin kurbanlarını alırkenki büyüleyici sırtışına dönüşebilecek ya da dönüşmeyecek milyon dolarlık bir gülümseme sunuyor.

Onun elinden kurtulmak için savaşırken bile, ne kadar ölümcül derecede çekici olduğunu inkar edemiyorum.

Şehvet mi?

Onun gibi biriyle nişanlanmamın tek nedeni bu.

Lanet olsun. Bu anılarımı kaybetmekten bile daha kötü. Lütfen bana sırf şehvet yüzünden kendimi böyle bir pislige yapıştıracak kadar kibirli olmadığımı söyle.

"Haklısın." Hemşire onun planına çok kolay, çok çabuk kapılıyor. İçim erimiyor olsaydı bu ironik olurdu.

Onun aldatmacasını nasıl göremez? Onun bariz yalanlarını?

Çıkarken elimi . "İlaçlar yakında etkisini gösterecek."

"N-no-" Eliyle ağzımı kapattığında kelimelerim kesiliyor.

Kapı tıslayarak açılıyor ve hemşirenin ardından kapanıyor. Nefesimin her saniye biraz daha kesildiğini hissederek mırıldanıyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve havasızlıktan gözlerim doluyor. Nefes alamıyorum.

Kahretsin. Nefes alamıyorum.

Omzumdaki sakatlayıcı acıya rağmen tırnaklarım koluna batıyor. Gitmeme izin vermek yerine, nasıl öldüğümü izlemek ister gibi meraklı bir parıltıyla mücadelemi izliyor. Son nefesimi nasıl verdiğimi.

Beni öldürecek, değil mi?

Tekrar ölmek için hayata döndüm.

Kendimi koruma içgüdüm devreye giriyor. Ben ölemem. Tırnaklarım sahip olduğum tüm enerjiyle sert derisini kazıyor, tırmalıyor ve pençeliyor.

Sanki bu bir sirkmiş ve ben de onun favorisiymişim gibi sırtıyor. hareket.

Ölmek üzere olduğumu düşündüğümde, elini kolaylıkla çekiyor. Emiyorum. Keskin nefesler alıyor, havasızlıktan boğuluyor.

Gözlerine ruhsuz ve karanlık bir şey giriyor, onları neredeyse siyaha çeviriyor. "Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun?"

Kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor. Hareketi o kadar nazik ki nefesim kesiliyor. Yumuşaklık ve acımasızlık arasında gidip gelmesi bana

Whiplash.

Bunların hepsi rol. O kara gözler nezaketten yoksun. Bu ya bir gösteri ya da berbat bir ters psikoloji.

"Birinin seni benden kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" Gülüyor, sesi boş ve dengesiz. "Seni becermek ve yok etmek bana ait, benim çirkin canavarım. Buna alışmanın zamanı geldi."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

Parmağını dudaklarıma bastırarak sözlerimi kesiyor. " çeneni.

Konuşamazsın. Sadece dinlersiniz."

İşaret parmağındaki nabız ağzıma çarpıyor; sabit, sakın ve... soğuk.

Bir nabzın bu kadar soğuk hissetmesi mümkün mü?

Dudaklarım kuru ve acıyor, bu yüzden beynimin bana söylediği gibi onu ısırmaya çalışmıyorum. Eğer dişlerimi parmağına geçirirsem, daha acımasız bir şekilde intikam almaya çalışabilir.

Vücudum zaten çok zayıf, ensemden ve omuzlarımdan başlayıp uzuvlarıma yayılan ağrı patlamaları. Onunla yüzleşecek kadar güçlenene kadar gitmesini istiyorum.

Onu zorlamadan uzaklaştırmanın en iyi yolu nedir?

Düşün. Düşün.

Onun kasvetli gözleriyle ve o yeşilin içinde parlayan sert ışıltıyla karşılaşıyorum. Onun gibi bir pisliğin böyle güzel bir renge sahip olması çok yazık.

Saygınlığımı bir kenara bırakıp yalvarma yoluna gidebilirim ama bunun onun üzerinde işe yarayacağından şüpheliyim.

Ondan yayılan çok büyük bir nefret var. Çok fazla... yıkım.

Ben tamamen farklı bir yol seçiyorum.

Dilimi dışarı çıkararak parmağının etrafını yokluyorum, derisini yavaşça yalıyorum. Göz kapakları hızla yarıya inmeden önce gözlerinde şaşkınlık beliriyor.

Evet. İsteddiği kadar saklasın, ben onu şaşırttım. İnsanlar hazırlıksız yakalandıklarında daha kolay idare edilirler.

Özellikle de Asher gibi iblisler. Her şeyi kontrol altında tutan bir tip gibi görünüyor ve derisini yalamaya başladığımda bunun üzerine bahse girdim.

Onun cezalandırıcı meydan okuyan bakışlarıyla karşılık veriyorum.

Bana ulaşamayacaksın. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Üst dudağı sanki içsel meydan okumamı duymuş ve kabul etmiş gibi seğiriyor.

Parmağını ağızımın içine sokup dilime doğru kıvrıyor. Nefesim kesiliyor, ama onun güçlü itişiyile sesim kesiliyor.

Omuzları daha da genişliyor ve benimkinden başlayarak hayatları biçmeye giden Azrail gibi görünüyor.

Dişlerim derisini sıyrıyor ve bir sonraki hamlemi düşünerek duraklıyorum. "Isırırsan ben de senin canını yakarım," diyor, sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

Ona ters ters bakıyorum ama devam ediyorum.

Parmağını dilimin üzerinde ne kadar sert kaydırırsa, ben de o kadar hızlı yalıyor, tek parmağını yalıyorum.

Ne kadar gayretli olursam, gözleri o kadar öfkeleniyor. Öfke mi, şehvet mi yoksa ikisi birden mi bilmiyorum.

Onu emdikçe omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor ama durmuyorum. Eğer gözlerindeki o bakışı korursam, beni rahat bırakacaktır.

İşaret parmağını daha fazla içime alırken ağızım daha da açılıyor. Ne yaptığımı bile bilmiyorum ama ondan bir şeylerin sızdığını ve bana doğru aktığını hissediyorum.

Bir güç duygusu.

Dinamiklerde bir

değişim.

Maskesi düşüyor ve gözlerinde çılgın bir parıltı parlıyor.

Onu silahsızlandırmaya devam edebilirim ve yakında beni yalnız bırakmakla kalmayacak, hayatımdan da çıkıp gidecek ve-

Parmağını içeri soktuğu gibi aniden geri çekiyor ve bir patlamayla bırakıyorum.

Yüzü o sakın, o aşılmaz haline geri dönüyor.

Duyularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken nefesim sert ve düzensiz çıkıyor.

Yorgunluk sinir uçlarıma baskı yapıyor ve göz kapaklarım yavaşça kapanıyor. İlaçlar yüzünden olmalı. Güzel, acıyı dindirecek bir şey.

Asher ayağa kalkıp bana kötü niyetle ve... başka bir şeyle bakarken yatak kayıyor.

Belki o başka bir şeydir, belki de burada ondan başka kimsem olmadığı içindir. Sadece yalnız kalmak istemiyorum.

Bir canavarla arkadaşlık etmek, hiç etmemekten iyidir.

Uykunun bulanıklığında, "Gitme..." diye mırıldanıyorum.

"Bana borçlusun. Artık gitmiyorum."

CHAPTER 5 - REINA

Ertesi gün uyandığımda, küçük bir parçam dün olanların kötü bir kabus olduğunu umuyor.

Hastanede değilim. Hafızamı kaybetmedim. Bana canavar diyen bir nişanlım yok.

Etrafımı saran beyaz duvarlar ve çamaşır suyu kokusu ilk seçeneği ortadan kaldırıyor.

Etrafımda o uğursuz, korkunç gözleri ararken kalp atışlarım hızlanıyor. Tüm vücudum savaşmak için geriliyor ve titriyor.

O burada değil.

Bir nefes bırakıyorum. Belki de o kısım gerçekten bir kâbustu.

"Reina?"

Yan tarafıma döndüğümde kaslarım kilitleniyor. Başımın arkasında bir ağrı patlıyor ve irkiliyorum. Tüm sistemimi kavrayan donuk bir ağrı gibi.

"Sakin ol, Rei." Rahat bir oturma pozisyonuna geçmeme yardım eden yaşlı bir adamın yüzü beliriyor.

Koyu kahverengi, İtalyan kesimli bir takım elbise giyiyor. Kısa, siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve keskin yeşil gözleri... Asher'a çok benziyor.

"Sen Asher'ın babası mısın?"

"Beni hatırlıyorsun." Gülümsüyor ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor. "Doktorlar hafıza kaybından bahsettiğinde endişelenmiştim."

"Hâlâ hatırlamıyorum. Ona çok benziyorsun."

"Anlıyorum." Ceketinin düğmelerini açıyor ve yanındaki tabureye oturuyor. "Ben Alexander Carson, Asher'ın babası ve senin bir nevi vasinim."

"Vasim mi? Yirmi bir yaşında değil miyim?"

"Neredeyse yirmi bir, evet. Sen on sekiz yaşına gelene kadar yasal vasin bendim ve Blackwood'da okumaya devam ettiğin için en yakın akrabam olarak kalmaya devam ediyorum."

Oh. Tamam.

"O zaman Asher ve ben nişanlı değiliz demektir." Denesem bile sesimdeki gülümsemeyi tutamazdım.

Bu bir kabustu.

"Evet, , Rei."

İyi ruh halim atom bombası gibi düşüyor. "Üvey kardeşimle nişanlanamam."

Hemşire gibi güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Lise son sınıfta yasal vasin oldum ama sen ve Asher bundan çok önce nişanlanmıştınız. Ayrıca, hiçbir zaman gerçekten birlikte yaşamadınız. Asher son üç yıldır Oxford'da okuyor."

Oxford. Orası İngiltere'de. Vay be. Yani oraya geri dönecek ve beni burada huzur içinde bırakacak.

Sorun çözüldü.

Yeni keşfettiğim bir ilgiyle Asher'ın babasına odaklanıyorum. Asher'inkinden farklı olarak gözleri daha açık yeşil ve daha kaba bir şekle sahip. Dudakları da daha ince. Güçlü bir adamın profili bu, bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

"Son yasal vasim olduğunu mu söylemiştin?"

Bana bir bardak su uzatıyor ve susamamış olmama rağmen içiyorum. "Doğru."

"Aileme ne oldu?" Kalp atışlarım hızlanıyor ve cevabını beklerken bardağı sıkıca kavırıyorum. İçimden bir ses bundan hoşlanmayacağımı söylüyor.

Yüz hatlarını bir hüznün kaplıyor. "Annen doğum sırasında öldü ve sen de babanı bir kazada kaybettin. Gareth benim en iyi arkadaşım ve ortağımdı. Vasiyetinde beni senin vasin olarak gösterdi."

Oh.

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve garip bir keder duygusu beni vuruyor. Bu sadece ailemin ölümünden değil, aynı zamanda hiçbirini hatırlamıyor olmamdan da kaynaklanıyor.

Kendi ailemi nasıl unutabilirim?

Unutmadım.

Ailem *var*. İçten içe, bir yerlerde ailem olduğunu düşünüyorum. Alexander kalbime dokunan derin bir sempatiyle elimi okşuyor.

Davranışları şeytan oğlununkinden milyonlarca kez farklı. Esrarengiz fiziksel benzerlik olmasaydı, ikisini asla birbirine bağlamazdım.

"Her seferinde bir adım, Rei." Güven verici bir bakış atıyor. "Biz hallederiz."

Bir gözyaşı dalgası bana saldırıyor, gözlerim doluyor.

Uyandığımdan beri duymayı en çok arzuladığım sözler . Birinin beni teselli etmesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Bunun yerine, lanet olası nişanlım bana canavar dedi ve beni kırmakla tehdit etti.

İçimdeki ağlama isteğini bastırıyorum. "Teşekkür , Bay Carson."

"Senin için Alex Amca, ya da henüz aşinalık hissetmediysen sadece Alex." Ayağa kalkmadan önce elimi bir kez daha okşadı. "Kendine gelmelisin. Polis senin için burada. Unutma, cevap vermek istemediğin hiçbir şeye cevap verme. Hafıza kaybın hakkında onları çoktan bilgilendirdim. İfadenin pek bir şey ifade etmeyeceğinin farkındalar ama yine de zorlamaya çalışacaklar."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Dünkü hemşire içeri giriyor, yüzünde sakın ve misafirperver bir ifade var.

Dünkü kâbusun ruhumu almak niyetiyle ortaya çıkmasını bekleyerek arkasına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Oxford, hatırladın mı? Üç yıldan fazla ayrı yaşarsak nişanlılığımız bile gerçek olamaz. Uzun mesafeli ilişkilerin yürümediği bilinir. O psikopatla bir ilişkim olduğundan değil.

Hemşire Erika, tekerlekli sandalyeye oturmama yardım ederken sohbet ediyor.

Başımın arkasındaki ve omuzlarımdaki ağrının yanı sıra, kollarım ağrıyor ve bacaklarım sanki biri beni öldürmek niyetiyle dövmüş gibi mavi ve yeşil morluklarla kaplı. Sağ bacağımın üzerinde duramıyorum; doktor kötü bir burkulmadan bahsetti.

Erika tuvaleti kullanmama yardım ettikten sonra iki kolumu da destek olarak lavaboya koyup ayağa kalkıyorum. Acı enleme ve tek sağlam, dengesiz bacağıma vuruyor. Alt dudağımı ısıyorum ve hareketsiz kalıyorum, nefes nefese, acının geçmesine izin vermeye çalışıyorum.

Önüne bakarken donup kaldım.

Yeşil, mavi ve mor morluklardan oluşan bir galaksi yanağımı kaplıyor, gözümün yanından başlayıp boynumun çukuruna kadar uzanıyor.

Yine de aynada beni karşılayan yüz tanıdık geliyor.

Hem de çok tanıdık.

Manken gibi ince, uzun bir vücudum var. Yuvarlak göğüslerim yüksek ve diri ve sanki yaşamak için çalışıyormuşum gibi formda görünüyorum.

Egzotik, mavi gözlerim o kadar büyük ki etraflarındaki morluklarla birlikte korkutucu. Sanki beni her kim dövdüyse gözlerimi oymasına saniyeler gibi.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Böylesine güçlü bir nefreti ortaya çıkaracak ne yapmış olabilirdim? Yoksa sadece yanlış zamanda yanlış yerde olmanın kurbanı mıydım?

Çilek sarısı saçlarım dalgalar halinde omuzlarıma kadar uzanıyor. Açık sarı röfleler uçlara güzel bir renk katıyor. Yine de yağlı ve yıkansa iyi olur.

Bu rengi elde etmek için ne tür bir boya kullandım?

Ben doğallım, kaltak.

Kafamın arkasındaki ses beni ürkütüyor.

Tamam, bu doğal.

Uzun saniyeler boyunca aynadaki görüntümü izlemeye devam ediyorum. Eğer bu yüzü kendi yüzüm olarak tanıyorsam, nasıl oluyor da kendimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum? Nasıl oluyor da yüzümün neden bir savaş alanından çıkmış gibi görüldüğünü bile hatırlamıyorum?

Bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyor, bu yüzden Erika'nın beni odaya geri götürmesine izin verdim.

"Bugün daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Pislik Asher burada olmadığına göre kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Bana sunduğu gülümseme anaç ve sıcak. "Asher bütün geceyi seninle geçirdi ve vasin gelene kadar da ayrılmadı. Ne kadar tatlı değil mi?"

Hiç de değil.

Uykumda bana bir şey yapıp yapmadığını görebilmek için güvenlik kameraları olup olmadığını sormayı ciddi ciddi düşünüyorum.

mı? Muhtemelen, ama o pislige güvenmiyorum. Hem de hiç.

Odaya girer girmez bizi iki polis memuru ve şapkalı yaşlı bir adam karşıladı.

Alexander kibarca başını sallayarak beni Erika'dan aldı. Kendisi arkamda, ben de memurlara dönük olacak şekilde sandalyeme manevra yaptırıyor.

"Reina," diyor, "Bu Dedektif Daniels."

Kırkklı yaşlarının ortasında görünen dedektifin güçlü bir kemik yapısı ve içeri girdiğimden beri beni dikkatle izleyen keskin kahverengi gözleri var.

Elini uzattı, ben de tuttum. "Başınıza gelenler için üzgünüm, Bayan Ellis."

"Teşekkür ederim."

Not defterini alırken oturmuyor. "Geçen Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Konsantre olmaya çalışıyorum ama boş bir sayfa buluyorum. İç çekerek başımı sallıyorum. "Arkadaşlarına ve sınıf arkadaşlarına zaten sorduk. Seni en son

Kara Şeytanlar'ın Cuma gecesi maçı."

"Kara Şeytanlar mı?" Onunla Alexander'ın arasına bakıyorum.

İkincisi gülümsüyor. "Siyah Şeytanlar üniversitenizin futbol takımının adı. Sen de amigo takımının kaptanısın."

Oh. Tamam. Tamam. Ben bazı şeytan amigo kızların kaptanıyım. Bu tamamen mantıklı.

Dayak yememe şaşmamalı.

Ayrıca, üniversitede amigoluk mu? Hayatım ne kadar klişe ki? Öldür beni şimdi, lütfen.

"Size kimin saldırdığını hatırlıyor musunuz, Bayan Ellis?" Dedektif Daniels sorar.

"Hayır. Ben... Hastanede uyanmadan önce hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Dikkatli düşün." Dedektif, yüzü benimkinden birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaşıyor. "İfadeniz, size yapılan saldırıyla aynı zamanda meydana gelen önemli bir davanın çözülmesine yardımcı olabilir."

"Dedektif." Alexander'ın sesi bir uyarıyla sertleşir. "Size Reina'nın hafıza kaybı yaşadığını söylemiştim. Onu zorlama."

"Hayır." Alexander'ı elimi koluna koyarak durduruyorum. "Yardım etmek istiyorum. O gece ne oldu, dedektif?"

Asher'ın bana inanmamış gibi görüldüğünde yaptığı gibi gözlerini kısıyor. Sanki bir kişilik oluşturduğumu falan düşünüyorlar.

"Bulunduğunuz yerden çok uzak olmayan bir kulübede yangın çıkmış. Her yere dağılmış insan kalıntılarının küllerini bulduk. Bir cinayeti araştırıyoruz, Bayan Ellis. Olanlar hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? Belki siz de oradaydınız?"

Sözlerine odaklanırken kalbim çok yüksek sesle atıyor.

İnsan kalıntıları.

Bir cinayet.

Oh, Tanrım.

"Bilmiyorum." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Gerçekten bilmiyorum-"

"Buna cevap verme, Reina." Alexander karmakarışık sözlerimi kesti.

Dedektif Daniels içinde zarif bir bilezik olan plastik bir torba çıkardı. Sonra da bileğimde aynı bileklikle siyah beyaz bir amigo kıyafeti giydiğim bir fotoğrafımı çıkardı. "Bu bileziği yanmış kulübenin içinde bulduk ve sizin bir şeyler bildiğinize inanıyoruz."

"Ben... Ben bilmiyorum." Ya da en azından ben hatırlamıyorum.

"Bu sadece ikinci derece bir kanıt, dedektif. Hiçbir yargıç bunun için size arama izni vermez." Alexander bana hitap etmese de beni korkutan bir soğukkanlılıkla konuşuyor. "Daha somut kanıtlarla geri dön. O zamana kadar müvekkilimi taciz edemezsiniz, yoksa yasaklama emri çıkartırım."

Müşteri mi?

"Pekâlâ." Dedektif ayağa kalktı ve bana sert bir ifadeyle baktı. "Birbirimizi tekrar göreceğiz, Bayan Ellis."

Bileziği yüzümün önünde sallıyor ve içimden bir şey kopuyor.

O benim. Benim olanı almaya hakkı yok.

Düşüncelerimi dile getiremeden dedektif, memurlar arkasından onu takip ederken odadan çıktı.

"Onu boş ver, Reina." Alexander bana bakıyor. "Güvendesin."

"O... O benden cinayetden mi şüpheleniyor?"

"Elinde sadece ikinci derece kanıtlar var ve bunların hiçbir anlamı yok." Omzumu tuttu. "Tüm şirketim seni son nefesimize kadar savunacak. Bu konuda endişelenme."

Bir firma.

Sırdaş havası ve yasal konuşmaları mantıklı. O bir avukat ve şirket sahibi. Bu pahalı görünümlü hastaneyi açıklıyor.

Beni savunacağını söyledi ama gerçek bir şüpheliysem ve birinin zarar görmesinde parmağım varsa bunun gerçekten bir önemi var mı?

Dr. Anderson birkaç stajyerle birlikte geldi ve taburcu edilmeden önce birkaç test daha yapması gerektiğini söyledi.

Alexander zamanının çoğunu telefonda müşteriler ve davalar hakkında konuşarak geçiriyor.

Hastanede birkaç saat daha kalıyoruz ve burada birçok testten ve bilişsel aktiviteden geçiyorum. Sonuçları beklerken Erika duş almama ve Alexander'ın getirdiği yeni kıyafetleri giymeme yardım ediyor.

Sonuçlarımdan memnun görünen Dr. Anderson taburcu evraklarımı imzaladı.

Alexander sandalyemi, önünde şık takım elbiseli bir şoförün kapıyı açık tuttuğu siyah, parlak bir Mercedes'e doğru sürüyor.

Bir Alman arabası ve şoförü tabii ki. Hepsini bir araya getirmeliydim.

Kapının yanında durduğumuzda uzakta bir şey parıltıyor. Elimin tersiyle gözlerimi siper ediyorum. İnce bir figür köşede duruyor, siyah bir kapüşon giymiş ve elinde parlak bir şey tutuyor. Parıltının bana doğru yöneldiğine neredeyse yemin edebilirim. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Figür ve parıltı tamamen kayboluyor.

Başımı eğip köşeyi aradım. Hiçbir şey yok.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Lütfen bana bunun hayal gücümün bir oyunu olmadığını

söyleyin. "Ne , Reina?" Alexander görüş alanımı takip ediyor.

"Hiçbir şey." Beynim muhtemelen hâlâ dış dünyaya ayak uydurmaya çalışıyor.

Alexander ve şoför arka koltuğa geçmeme yardım etti. Tekerlekli sandalye bagaja giriyor. Sonra yola çıktık.

Ben yarı açık pencereden şehrin yüksek binalarını izlerken 'koruyucum' telefonuyla meşgul oluyor. Renkler çok canlı ve... canlı. Peki neden başka bir şey hissediyorum?

Kaos ve bilinmeyen, küçük iğnelerin batması gibi göğsümü kemiriyor.

Eğilip rüzgârın saçlarımı geriye savurmasına izin veriyorum. Farklı koşullar altında güzel hissettirebilirdi.

Pencereyi kapatıyorum ve yavaşça Alexander'la yüzleşiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Başını telefonundan kaldırıyor. "Hâlâ güçsüz olduğuna göre, güçlenene kadar benim yanıma taşınmalısın."

"Eskiden nerede yaşıyordum?"

"Şehir merkezine yakın bir apartmanda." Duraksıyor. "Hastanede kaldığın süre boyunca bir hırsızlık olmuş."

"Haneye tecavüz mü? Neden?"

"Bilmiyoruz. Hiçbir şey çalınmadı."

Kaşlarım çatıldı. "Dedektif nasıl olur da bundan bahsetmez? Sebep bu olabilir, değil mi?"

"Rapor etmedim." Yüzü sertleşti. "Polisin etrafını koklamasını istemezsin, Reina."

"Ama neden? Bu olayda kurban ben değil miyim?"

"Öylesin ama aynı zamanda Gareth Ellis'in tek varisisin. Ailelerimiz polis dahil kimsenin ilgisinden hoşlanmaz."

Bana söylemediği bir şey var, ama ne?

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve konuyu tamamen kapattığını fark ediyorum. "Benim evim senin evin. Merak etme, Blackwood Koleji uzakta değil."

"Tamam." Zaten yalnız kalmaktansa benim iyiliğimi düşündüğü belli olan biriyle kalmayı tercih ederim.

"Eve gitmeye hazır mısın, Reina?"

Evimin nerede olduğunu bile bilmiyorken bunun bir önemi var mı?

CHAPTER 6 - REINA

EV BİR MALİKANE.

Ev üç katlı ve o kadar büyük ki sonunu göremiyorum. Hatta şehrin dışında yer alıyor, bu da Alexander'ın özel bir adam olduğu anlamına geliyor.

Evin ön cephesinin tamamı camdan yapılmış. Tüm manzara, insanların yaşadığı bir yerden çok anıtsal bir müzeye benziyor.

Dairesel bir bahçe, geometrik şekillerde kesilmiş ağaçlarla evin önünü çevreliyor. Ağaçlar arasındaki boşluğu renkli lale ve gül yatakları süslüyor.

Uzakta böbrek şeklinde bir havuz duruyor. O yönden alçak, gümür gümür bir müzik sesi geliyor.

Alexander tekerlekli sandalyemi itiyor, bana evi, burada yaşarken evi nasıl canlandırdığımı ve odamı nasıl değiştirmeden bıraktığını anlatıyor. Bana eskiden amigo kız takımı için hareketlerimi çalıştığım geniş çimenlik alanı gösteriyor.

Görünüşe göre beri amigoymuşum. Blackwood'da insan bilimleri okuyor olmama rağmen hâlâ takım için tezahürat yapıyorum.

Cidden, liseden üç yıl sonra neden böyle şeyler yapmaya devam edeyim ki?

Kendim hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, resim o kadar .

Tüm hayatım plastik parçalardan oluşan bir yapboz gibi.

Ben zenginim, Alexander zengin. Babam da onunla en iyi arkadaş olduğu için zengin .

"Babam ne yaptı?" Alexander'a sordum.

"Gareth bir emlak kralıydı." Ses tonu üzgün ve bu beni etkiliyor, çok.

"Yani zengin miydi?"

"Zengin mi?" Hiç espri yapmadan gülüyor. "O bir iş adamıydı, Rei. Sahibi olduğu

Blackwood'un yarısı, şimdi de sen biliyorsun tabii."

Zengin olup olmamam umurunda değil ama nedense bir çeşit bağımsızlığım olduğu için mutluyum. Alex'in beni bir tür sadaka olarak aldığını düşünmekten nefret ediyorum.

"Baban..." Sanki sözlerini tartıyormuş gibi duraksıyor. "Kötü bir grupla bağlantısı vardı, o yüzden bir şey hatırlarsan önce bana söyle."

Sandalyemde yavaşça dönerken omurgam dikleşiyor. Alex orada nötr bir ifadeyle duruyordu.

"Ne tür bir kötü kalabalık?"

"Bilmesen daha iyi."

"Hafızamı kaybetmeden önce biliyordum, değil mi?" "Tam olarak değil."

"Alex." Ses tonum yalvarmaya dönüştü. "Yüzümü gördün mü? Biri beni öldürmek istedi. Eğer hayatıma yönelik bir tehdit varsa, bunu bilmeye hakkım var."

Siyah-beyaz mermer desenli görkemli çift kapının önünde durur ve burun kemiğini sıkar. "Gareth mafyayla iş yapardı. İtalyan, Rus. Adını siz koyun."

"Mafya mı?"

"Doğru. Saldırıya uğradığınıza dair şüphelerim var." "Sence bunu bana onlar mı yaptı? Babamın düşmanları mı?"

Önümde duruyor ve beni geriye yaslanma acısından kurtarıyor. Normal bir açıyla döndüğümde boyun kaslarım rahatlayarak sarkıyor.

"Onlar babanın düşmanı değillerdi, bu yüzden ölümünden üç yıl sonra bile senin peşinden gelmeleri garip." çömeldi. "Ben senin avukatınım, Reina. Bilmem gereken bir şey varsa söyle." "Bilmiyorum." Dilim ağzımda ağırlaşıyor. "Sen neden

Mafya olduğundan bu kadar emin misin? Başka biri olamaz mı?"

"Bunun her yerinde onların parmak izleri var. Saldırı, haneye tecavüz ve sen hastaneye yatar yatmaz hastane yakınlarında kamp kuran siyah minibüs."

Bu çok kötü. Çok kötü. "Bu hâlâ tehlikede olduğum anlamına mı geliyor?" "Kayboldular ama her zaman geri dönebilirler."

"Polis mi?"

Alay ediyor. "İşe yaramazlar ve Gareth'ın işinin hâlâ mafyayla bağlantılı olduğunu düşünüyorlar. Senin peşindeler, seninle değil Reina. Bunu anlamam gerek."

"İstiyorum."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek. Eğer bir şey hatırlarsan, ilk öğrenen ben olmalıyım, tamam mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Alex başıyla onaylayıp ayağa kalkıyor ve beni içeri götürüyor. Kalp atışlarım az önce öğrendiğim bilgi yüküne çarpıyor. Mafya. Babam neden bu kadar tehlikeli bir şeye bulaşmış olabilir ve ben bu resmin neresindeyim?

Parlak sarı saçlı tombul bir kadın bize doğru adımlarını hızlandırıyor. Duruyor ve ellerini önlüğüne siliyor, bakışları nazik ama mesafeli.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan Reina. Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur." Hafif bir güney aksanıyla konuşuyor.

Alex'e bakıyorum, sessizce kim olduğunu soruyorum.

"Bu Elizabeth," diyor. "Evle o ilgileniyor."

"Demek doğruymuş." Gözlerinin kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum, onu ve diğer herkesi hafızamdan tamamen sildiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Sorun yok, hayatım." Tekerlekli sandalyemi Alex'in elinden aldı.

Merdivenlerden sola doğru ilerlerken telefonunu kulağına dayıyor. "Elizabeth sana çok iyi bakacak. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, Reina."

Ben bir şey söyleyemeden ortadan kayboldu.

"Meşgul bir adam, değil mi?" Elizabeth'e sordum.

"Seni hastaneden eve getirmek için zaman ayırmasına şaşırdım.

- " diye sözünü kesiyor ve hemen ardından, "Senin için endişelenmediğinden değil. Endişeliydi, ama...şey-"

"Onun işi her şeyden önce gelir." Onun yerine ben bitiriyorum. "Şey, evet."

Yol boyunca telefonda geçirdiği zamandan bunu .

"Yine de umursuyor," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Merdivenlere ulaştığımızda ellerimi sandalyenin kolçaklarına koyuyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kaslarımın her yerinde ağrılar oluşuyor.

"Sorun yok." Elizabeth beni aşağıda tutmaya çalışıyor. "Jason'ı seni yukarı taşımasına yardım edeceğim."

"Gerek yok." Ayağa kalkıyorum, denge için parmaklıkları kullanıyorum. İçimden bir ses insanlara dayatmada bulunmaktan ya da kendi başıma yapabileceğim bir şeyi onlardan istemekten nefret ettiğimi söylüyor.

Müziğin sesi dışarıdan gümbür gümbür gelmeye devam ediyor.

"Bir daha düşündüm de." Tekrar oturuyorum ve omuzlarımdaki ağrıyı tetiklemeden sandalyede manevra yapmaya çalışıyorum.

"İyi misin hayatım?" Elizabeth beni yerimde tutarak yana doğru düşmemi engelledi.

"Evet. Dışarıda neler olduğunu görmek istiyorum."

"Şey... umm..." Bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Ne oldu?"

"daha iyi."

"Ne demek istiyorsun? kim var?" "Üniversite arkadaşların."

Gülümsüyorum. "Onlarla tanışmak için bir neden daha."

Belki de Dr. Anderson'ın dediği gibi, tanıdık yüzler görmek sonunda beni bu zombi transından çıkaracak ve bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verecek.

Anılarımı geri kazanmak gibi.

"Doğru." Duraksıyor, sanki bir çıkış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi yanlara bakıyor - neyden, bilmiyorum. "Belki de hatırlamadığın için umursamıyorsun, ama eski Reina başkalarının onu bu şekilde görmesine asla izin vermezdi."

Kendime ve hemşirenin hastanede giymeme yardım ettiği sade kot elbiseme bakıyorum. Ayrılmadan önce Erika saçımı yıkamama ve kurutmama yardım etti. Düzgünce at kuyruğu yapılmış ve yeterince şık görünüyorum. Elizabeth'in aksini düşünmesi için bir neden olmamalı.

"Ne taraftan?" Ben soruyorum.

Yüzümü işaret ediyor. "Morarmış ve pek iyi durumda değil."

"Arkadaşlarımla buluşmak için makyaj yaptığımı söyleme sakın?"

"Bitti mi?" İçten bir şekilde gülüyor. "Bir tanrıça gibi görünmediğin sürece dışarı adım atmazdın."

Tamam, bu şimdiye kadar hayatım hakkında duyduğum her şeyden daha yüzeysel. Dedektifin bana gösterdiği resme göre doğuştan güzelken neden görünüşümü bu kadar önemseyeyim ki?

Manken falan değilim.

İçimden bir dürtü beni dışarıda neler olup bittiğine bakmaya itiyor ama Elizabeth'in az önce söylediği şey beni olduğum yerde durduruyor. Sırf istediğim için eski halime karşı gelemem.

Öyle davranmamın bir sebebi olmalı.

İçten içe, o kadar kibirli, plastik ya da başka bir klişe amigo kız olduğuma inanmayı reddediyorum.

En başta onlara sahip olma nedenlerimi çözmedikçe, hiçbir kalıbı kıramam. Sırf anılarımı kaybettim diye hayatımı mahvedemem.

Ayrıca, Dr. Anderson'ın dediği gibi, bunların hepsi geçici. Her şeyi er ya da geç hatırlayacağım.

Değil mi?

Sağımızdaki büyük çift kapıdan bir kargaşa geliyor. Kadın ve erkek sesleri ve kahkahalar aynı anda içeri süzülüyor.

Elizabeth sandalyemi çevirerek, "Mutfakta saklanabiliriz," diye fısıldıyor.

Elini tutup onu durduruyorum. Yaşlı Reina'nın yaşam tarzını mahvetmek istemiyor olabilirim ama evim olması gereken yerden kaçmayacağım.

Elbette hatırlamıyorum ama yine de evim sayılır.

Bir daha asla görmek istemediğim kişiyle göz göze geldiğim anda kendime olan güvenim yerle bir oluyor.

Asher.

Oxford'da olması gerekmiyor muydu? Alex İngiltere'de okuduğunu söylemişti, değil mi?

İngiltere'de

Yanındaki birinin söylediği bir şeye gülüyor ama tüm odağı benim üzerimde.

Bir avcı gibi.

Hava gerilim ve karanlık niyetlerle dalgalanıyor. Paslı bıçaklar gibi tenimi yalıyor.

Koyu renk havacı gözlükleri düz, kibirli burnunun üzerine oturuyor, bu yüzden gözlerini göremiyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

Onu anlayamıyorum ve her zaman hareketlerini tahmin etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Beyaz bir şort ve siyah bir tişört giyiyor, bu tişört kesik karnını ve yontulmuş pazularını sıkıyor.

Oturduğum için, hastanede tahmin ettiğimden daha uzun görünüyor. Yüzündeki çizgiler de daha keskin ve sert.

Pisliklerin daha az yakışıklı olması gerekmez mi?

"Aman Tanrım, Reina. İyi misin?" Gıcırtilı bir kadın sesi dikkatimi çekiyor.

Bikini üstü ve kışının çatlağını ortaya çıkaran kot şortuyla vurgulanan kıvrımlara sahip minyon bir kız. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor, benimkiyle aynı renkte - sadece onunki doğal görünmüyor.

Vücudunun üst kısmı sanki belinden sarılıyormuş gibi Asher'in yanına doğru eğiliyor. Hareketini izlediğimi fark edince, yüzünün her yerinde 'tüh' yazılı bir ifadeyle biraz geri çekiliyor.

Gözlerimi kısıyorum ama bu tepkiyi çabucak . Nedense Yaşlı Reina'nın duygularını gösterdiğini sanmıyorum. Makyajsız yüzünü göstermediyse, muhtemelen başka bir şey de göstermiyordu.

"Peki ya sen?" Soğuk bir ses tonuyla soruyorum.

"Brianna. Sen bana Bree de, biz en iyi arkadaş gibiyiz!" diye bağırıyor, ellerimi ellerinin arasına alıyor.

Acı koluma ve ağrıyan omuzlarıma yayılırken irkiliyorum.

Elini hızla geri çekiyor ve kollarım kucağıma düşerken acım ikiye katlanıyor. "Oops, üzgünüm. Sanırım Asher'ın söylediği doğru, hatırlamıyorsun." Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatıyor. "Bize bu kadar kötü olduğunu söylememiştin."

Yapmak zorunda mıydı? Sözde *en iyi arkadaşı* bir kaza geçirip bir haftalığına hastaneye yatırıldıysa, onu ziyaret etmesi gerekmez miydi? Ya da en azından arkadaşının nişanlısıyla havuzda parti yapmaması gerekmez miydi?

Hem o nişanlı neden hâlâ burada?

Uzun boylu, gömleksiz bir adam onun yanından geçip önümde çömeliyor. Koyu kahverengi gözlerini tamamlayan güzel bir bronzluğa sahip. Gözlerini kısıyor

sanki yüzümden bir şeyler okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyorlardı. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki bilmiyor." Polo tişörtlü, haki şortlu ve aynalı güneş gözlüklü bir başka sarışın adam Asher'ın yanında duruyor. "Yoksa karşımızda zombi gibi durmazdı."

Elizabeth kulağıma fısıldamak için eğildi. "Polo giyen adam Sebastian. Diz çökmüş olan da Owen. İkisi de Asher'ın arkadaşı ve Kara Şeytanlar için oynuyorlar."

Başımı sallıyorum, isimleri yüzlerle ilişkilendirmeye çalışıyorum. Kafamda pek iyi çalışmıyor.

"O haklı." Bree'nin kaşları çatılıyor ama endişesinin ne kadar sahte olduğunu anlamadan edemiyorum. "Kızlar ve oğlanlar hemen dışarıda. Seni bu şekilde görmelerini istemezsin Rei."

"Belki öyledir." Asher bir sürüngen gibi uzaktan izledikten sonra nihayet konuşuyor.

Aramızdaki nişanın gerçek olduğuna inanmıyorum, bu yüzden Alex'le birlikte hastaneye gelmemiş olması umurumda değil. Ancak en azından ben hareket etmekte zorlanırken havuz partisi vermeyebilirdi.

Bree'ye hitap etmeden önce ona ters bir bakış fırlatıyorum. "Hastaneden yeni geldim. Biraz uyumayı tercih ederim."

"Evet, doğru. Tabii." Sahte bir sempatiyle elimi okşadı. "Ekip için endişelenme. Ben gayet iyi idare ediyorum."

Uh-huh. Neden bunun bana yönelik bir iğneleme olması gerektiğini hissediyorum? "Elbette," diyorum yine de.

"Bekle." Hâlâ önümde diz çökmüş olan Owen araya giriyor. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım.

"Son maçtan sonra bana söz verdiğin oral sekse ne dersin?"

Gözlerim Asher'a kayıyor. Sanki arkadaşı ona oral seks yapmamı önermemiş gibi kıpırdamadan duruyor.

Boş yüzü başlı başına bir gizem. Tepkisizlik mi yoksa tamamen farklı bir gösterme şekli mi bilemiyorum.

Owen'ın bakışlarına karşılık vererek, "Bu sözün bana ne faydası olacak?" diye soruyorum. Durakladı, şaşırmıştı. "Ne?"

"Eğer bundan bir şey elde etmeyecek olsaydım sana çekeceğime söz vermezdim."

Sebastian gülerken Asher sırtıyor.

"Siktir, kızım." Owen ayağa kalkıyor. "Zombi gibi görünüyorsun ama dilin hiç değişmemiş."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi olmalı?" "Belki."

"Belki de değildir," diye karşı çıkıyorum.

Asher çevresel görüşümde hareket ediyor ve neredeyse bir şey söylemek üzere olduğuna yemin edebilirim, ama duruyor.

Elizabeth'in daha önce girdiği yerden başka bir adam içeri girer. Uzun boylu, moka rengi tenli ve kıvrıkcık siyah saçlı. Gülümsüyor ve etrafımdaki dört kişiden farklı olarak gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor. Onu yansıtıyorum, kalbim hafifliyor. Nedense onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Onu *gerçekten* tanıyorum.

"Jason," diyor Elizabeth neşeyle. "Tam zamanında geldin."

"Nasılsın, Reina?" Yanımda durdu. "Ziyaret edemediğim için çok üzgünüm. Annem bana söylemedi."

Elizabeth garip bir şekilde güler. "Kamptaydı. Biliyorsunuz, sezonun başındayız Bayan Reina."

" yok." de gülümsedim. "Her rağmen hayattayım."

"Ve görünüşe göre hiç anısı yok." Asher'in ısırın sesi benim tarafımdan geliyor.

Görünüşe göre hiç anısı yok.

Bu da ne demek oluyor?

Onu görmezden geliyorum ve Jason'ın nazik ifadesine odaklanıyorum.

"Ee, ne yapıyorsun?" Elizabeth ona yol gösterir. "Bayan Reina'yı yukarı çıkarmama yardım et."

Hareket eder ama Asher onun önüne geçer. "Ben yaparım." Bir elimi kaldırıyorum. "Jason'ın yapmasını istiyorum."

Asher donup kalıyor ve gözlerini göremesem de çenesinin gerilmesi hoşnutsuzluğunu anlatmaya yetiyor.

Siktir et onu.

Belli ki beni umursamıyor. Bana zarar vermek istediğini açıkça belirtti. Burada oturup izleyeceğimi sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir.

Owen Sebastian'a dirsek atar ve Sebastian olduğu yerde donup kalır.

Bree uzun, gıcırtilı bir tiz sesle gülüyor. "Bırak yardım etsinler, Asher. Senin zamanına değmez."

"Evet." Elizabeth gülüyor ve belli havadaki garip gerilimi telafi etmeye çalışıyor. "Jason bunu yapabilir."

"O *yardımcı* değil," diye tıslıyorum Bree'ye. "Benim evimdeyken, evdeki herkese saygı duyacaksın."

Sessizlik salonu dolduruyor. Herkes beni dikkatle izliyor, sanki iki başım çıkmış gibi. Ne? Söylenecek doğru şey bu değil mi?

Bree fısıldamadan önce garip bir kahkaha atıyor, "Rei. Ona kendin yardım çağır."

Ben...Ben mi?

Ellerim birbirini boğarken parmaklarım nemli bir hal alıyor. Hayır. Yalan söylüyor. Ona böyle diyecek kadar züppe ya da zalim değilim.

"Bunu yapabilecek kadar iyiyim." Jason öne doğru ilerliyor.

Asher onun yolunu kesiyor. Yapı olarak birbirlerine benziyorlar ama Asher daha uzun olduğu için Jason'ın ifadesini engelliyor.

Beni sandalyemden öyle hızlı çekiyor ki, tüm uzuvlarımda acı patlıyor.

Bedenim kollarına kolayca sığarken kollarım denge için boynuna dolanıyor. İstenmeyen bir ürperti omurgamda dans ediyor. "Nazik olmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Nazik olmayı hak ediyor musun?" "Canavar mı?" diye mırıldanırken sıcak nefesi kulağımın kabuğunda tüylerimi diken diken ediyor.

"Beni yere bırak," diye tısladım.

"Sadece seni cehenneme atmak içinse, ama bunun için çok erken."

Acımasız tutuşundan kaçmaya çalışıyorum. Kollarından biri orta bölgemi mengene gibi sarmış, diğeri de kalçamdaki çürüğü sıkıyor.

Oh, Tanrım. Bu çok acıttı.

"Kal. Lanet olsun. Kıpırdama." Her kelimeyi soğuk şekilde telaffuz ediyor. Sonra herkesi görmezden geliyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

CHAPTER 7 - REINA

"BIRAK BENİ!" Göğsüne vuruyorum; sert ve taş gibi. Tek yapabildiğim yumruğumu acıtmak.

Geniş adımları uzun koridoru kesiyor. Üzerimizdeki tavanı paslanmaz mermer ve kristal avizeler süslüyor.

Birkaç dakika boşuna uğraştıktan sonra, sadece kendime zarar vereceğimi fark ettim.

Öfkelendim ve savaşlarımı seçmeyi tercih ettim.

Yine de Asher'a dik dik bakarak yaptığı şey hakkındaki fikrimi ona bildiriyorum. Lanet olası güneş gözlüklerini taktığı için yüz ifadesini göremiyorum.

Onları koparıyorum.

Bana doğru şaşkın bir bakış atma sırası onda.

"Ne var? İçerideyiz. Neden güneş gözlüğü takıyorsun?" Gözlerini hafifçe kısar ama hiçbir şey söylemez.

Arkama baktım ama kimse bizi takip etmedi, Elizabeth bile. Belki de hastanedeki hemşirenin yaptığı gibi hepsi onu idoleştiriyordur.

Bu düşünce beni duraksattı.

Hastanede son derece olumlu bir görüntü verdi ve hatta daha önce beni taşımayı teklif ederek bir tür müşfik pislik gibi davrandı.

Onun kafasının ne kadar karışık olduğunu bilen tek kişi ben miyim?

Öy

le "Nişan yüzüğün nerede?" diye soruyor. "Nişan
mi yüzüğü mü?"

? "Beni duydun, nerede o?"

"Ben...bilmiyorum." Ve gerçekten istemiyorum. Şimdi düşündüm de.
var ama bende yok.

Büyük bir yatak odasına girdiğimizde Asher hiçbir şey söylemiyor -kazıyın bunu, bir prenses yatak odası. Pembe ve bej çarşafli büyük boy bir yatak üzerinde amigo kıyafeti giymiş sayısız resmimin bulunduğu bir çalışma masası var. Söz konusu kıyafet açık bir gömme dolabın kapısında asılı.

Şaka yapmıyorum. Tam bir yürüyüş. Birkaç ekose etek, beyaz düğmeli önlük ve üzerinde altın bir sembol olan siyah ceketler var. Sanırım lisedeki üniformam.

Özel okul. Tabii ki özel okula gittim. Tüm o züppe imajına uyuyor.

Reina Ellis.

Amigo takımının kaptanı. Makyajsız
dışarı çıkmaz.

Babamın servetinin varisi.

Ve beni daha az umursamayan bir pislikle nişanlandım.

Yaşlı Reina ile oturup seçeneklerini konuşmak istiyorum.

Elbette daha iyisini yapabilirdi.

Ve evet, kendimi yargılıyorum. dökmek için tek seçeneğim
bu. "Bırak beni Asher," diye tükürdüm.

Beni yatağa fırlattı. Zedelenmiş kalça kemiğim yatağa çarptığında
inliyorum.

Ne oluyor be? Bu *acıttı*.

Ona ters ters baktığımda bana anlaşılmaz bir ifade veriyor ve iki elini de
ceplerine sokuyor. "Gitmene izin vermemi söylemiştin."

"Neden benden bu nefret ediyorsun?" *Madem ediyorsun, neden benimle
nişanlısın?*

"Ne kadar kaltak olduğunla ilgili olabilir." "Oh, özür dilerim."

Gülümsedim. "Unvanını mı çaldım, göt herif?"

Duraklıyor, başını yana eğiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"A-S-S-H-O-L-E." Gülümsemeye devam ediyorum, onunla alay ediyorum. "Senin için tekrar hecelememi ister misin-"

Yüzüme doğru gelip önümdeki yatağa diz çöktüğünde sözlerim kesiliyor. Eli boğazımı bir kelepçe gibi sarıyor. Sıkıyor ama sıkıca kavrayışı nefes almamı ve düşüncelerimi kısıtlamaya yetiyor.

Karanlık, acımasız gözlerine bakarken korkutucu bir ürperti tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

Birkaç saniye önce kazandığım cesaret duygusu buhar olup uçuyor. Kürek kemiklerim korkmam gerektiğini söylercesine birbirine çarpıyor.

Bu korkunç bir insan.

Korkunç biri.

Ondan kaçma ihtiyacı beni tekrar vuruyor, derimin altında pençeliyor ve kanımı pompalıyor.

"Hafıza kaybı oyununu fazla ciddiye alıyor gibisin, o yüzden sana nasıl hatırlatmama izin ver." Başparmağı çenemi bir sevgilinin okşaması gibi okşuyor ama aslında bu bir Azrail öpücüğü.

Hava soğuk.

Onunla ilgili her şey dondurucu.

Nabızım uzaklardan gelen bir fırtına gibi kulaklarımda uğulduyor.

Doğal bir afet gibi alanımı işgal ediyor, durdurmak ya da engellemek imkansız.

Yine de kelimeleri boğarak çıkarmayı başarıyorum. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Ne tür bir insan hafızasını kaybetmiş gibi davranır?"

"İnsanların ne bilmesini istemeyen tip." "Ne yaptığımı mı?"

"Şşşt. Konuşma." Başparmağını dudaklarıma bastırıyor ve derimin altında uçuşan nabızlara engel olamıyorum. "Ben konuştuğumda, sen dinleyeceksin."

İçimi kaplayan korku ürpertisine rağmen öfkem alevleniyor. Bu pislik kim olduğunu sanıyor?

Çaba sarf etmem gerekiyor ama ona açık açık "Sen benim koruyucum değilsin Ash" diyorum.

Duraklıyor ve sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi boğazımı tutuşu biraz gevşiyor. Maskesi yüzüne geri takılmadan ve tutuşu sıkılaştırmadan önce bu duraksama bir saniye kadar sürüyor.

"Adım Asher. Bana öyle seslenme. *Asla*."

Onunla alay etmek istiyorum ama eli boğazımdayken bu aptalca olur. Cidden onun bir psikopat olduğunu düşünmeye başladım ve psikopatlar

kurbanlarını boğmadan önce iki kez düşünmezler.

Ya da boyunlarını kırmak.

"İngiltere'de olman gerekmiyor mu?" Kelimeleri söylemek için harcadığım çaba ses tellerimi . "Alex Oxford'da okuduğunu söyledi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Artık değil."

"Artık değil mi?" Bu da ne demek şimdi? Sadece başka bir kıtaya uçması gerektiği için onun pislik tavırlarına katlanıyordum.

Aklımdan geçenleri okumuşçasına, zayıf başparmağıyla çenemi okşarken dudakları sırtarak seğiriyor. "Nişanlımı yalnız bırakamam, değil mi?"

Cehennemin en karanlık çukurlarına kadar yolu var.

İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Sadece bana eziyet etmek ve hayatımı kbusa çevirmek için burada kalıyor.

Zaten olduğundan daha fazla.

"Benim yerime yardımcının tarafını tutma." Tüm iyi -ya da sahte- ruh hali kaybolur, yerini soğuk, sert bir ifade alır. "Anlaşıldı mı?"

Hareketsiz kalıyorum, tek kelime etmiyorum. Eğer söylersem, küfürler savururum ve o zaman beni gerçekten boğarak öldürür.

Kovmaya çalıştığım da bile enerjisinin derimin altına sızması çok çılgınca. Hipnotizma gibi.

bu. Hipnotize ediliyorum.

Başparmağını boğazımın çukuruna bastırıyor. "Dedim ki, bu anlaşıldı mı?"

"Sen nasıl istersen Ash." Elimden geldiğince alaycı bir üslup kullanarak sesimdeki titreme ve korkuyu uzak tutmaya çalışıyorum.

Büyük hata.

Sertçe sıkarken eli çeliğe dönüşüyor. Küçük hava kaynağım yok olurken gözlerim şişiyor.

Elini tırmalıyorum, derisini çiziyorum. Tıpkı hastanedeki gibi, yerinden kımıldamıyor.

Lanet psikopat hayatım için dışarıda.

"O da neydi?" diye sorar, tutuşunu hafifçe gevşeterek.

"Asher! Asher!"

Elini çekiyor ama geri çekilmiyor.

Saldırıya uğrayan boğazıma masaj yaparak öksürüyorum. "Tanrım. Bu sadece bir isim."

Bana bir saniye kadar uzun süre bakıyor, sanki benimle nasıl başa çıkacağını çalışıyor ve... başarısız oluyor.

"Saçmalamayı kes. O gece nereye gidiyordun?" diye soruyor sakın bir ses tonuyla, sanki az önce hayatımı sonlandırmaya çalışmamış gibi.

"Hiç amnezi diye bir şey duydun mu? Hatırlamıyorum demek." Başımı gösteriyorum. "Neden senin gibi biriyle birlikte olduğumu bile bilmiyorum."

"Benimle değilsin."

Her iki eli de çıplak kalçalarımı kavıyor ve beni öne doğru çekiyor, böylece bacaklarım diz çökmüş pozisyonunun her iki yanında oluyor. Elleri uyluklarımın ortasına ulaşana kadar yukarı doğru ilerlediğinde önce irkiliyorum sonra nefes nefese kalıyorum. Kaçmaya çalışıyorum ama parmaklarını morluklarımın içine sokarak beni kendisine hapsediyor.

"Sana *sahibim*. Her bir parçan. Kaçmaya çalışmış olabilirsin ama bu bir daha olmayacak. Bu sefer ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bunu çözeceğim ve her seferinde yaptığın gibi kaybedeceksin."

"Kaçmaya mı çalıştım?" diye sordum. "Neden?"

Neyden? Daha doğrusu, kimden? Babamın mafya arkadaşlarıyla ya da Asher'la bir ilgisi var mı ya da tam olarak ne?

Çok fazla soru var ve hiçbirine cevap yok.

"İşte ben de bunu öğreneceğim." Bir elini kalçamda tutuyor, diğerini yüzüme götürüp başparmağını dudaklarıma koyuyor. Hala hastanedeki gibi soğuk, ama sinirlerim bu hisle karıncalanmaya devam ediyor.

Asher'ın kara kirpikleri, kasvetli bakışlarının üzerinde bir pelerin gibi dalgalanıyor, aşılmaz ve sert. "Aç ağzını."

Hastanede olanların tekrarlanacağını sanıyorsa, fena halde yanılıyor. Bunu sadece gardını düşürmesi için yaptım. Şimdi bunu talep ettiğine göre kontrol onda demektir ve ben elinde tutan bir Asher'la oynamam. Bu sadece beni canlı canlı yiyip bitireceği ve geride hiçbir şey bırakmayacağı anlamına gelir.

"Hayır." Çenemi çıkardım. "Yapmayacağım-"

"Şşşt. Konuşma. Ben konuştuğumda dinleyeceksin. Emrettiğimde, itaat edeceksin."

Şimdi aç şu lanet ağzını."

Bunu söylerken sesi nasıl bu kadar otoriter ve kontrolcü çıkabiliyor?

Hep böyle mi konuşur?

Kibirli piç.

Sesi ölümcül bir hal alıyor. "Eğer yapmazsan, seni yaparım ve bu çok acıtacak."

Bir şeyi kanıtlamak istercesine, başparmağıyla uyluğumdaki bir çürüğe bastırıyor. Acı içimden geçerken haykırıyorum; sıcak ve kırmızı. Başparmağını kalçamda tutuyor.

ve ağzımı açmamdan faydalanmıyor. Pislik herif bununla ilgilenmiyor; kaybetmemi istiyor.

Acı yavaşça azalıyor ve ben ona ters ters bakmaya devam ediyorum. Durumumla kirli oynuyor.

Başparmağıyla çürüğün etrafını okşayarak hafif bir rahatlama, acı ve daha fazlası için söz veriyor. Onu cesaretlendirirsem zorlayacağından hiç şüphem yok. Sanki sınırları yokmuş gibi.

"Sana yapabileceklerimin yanında bu hiçbir şey Reina." Başparmağı donuyor ve ben de donuyorum. "O ağzı açacak mısın, açmayacak mısın?"

Dudaklarım yavaş ama emin adımlarla ayrılıyor. Şu anda onun seviyesinde oynayacak gücüm yok. Yaralarım ve onun değişken kişiliği yüzünden bu işin sonu benim için kötü olabilir. Savaşlarımı seçecek kadar kendimi korumaya sahibim.

Başparmağını dudaklarımın arasına sokuyor ve ısırılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Em."

Tek bir kelime. Tek bir kelime ama o kadar yoğun ki, neredeyse yaşayan, nefes alan bir varlık gibi.

Mükemmel, kalın bir kaşını kaldırıyor. "Seni tekrar tehdit etmek zorunda mıyım?"

Ona ters ters bakarak başparmağını niyetimden daha hızlı emiyorum. Dişlerim derisini sıyrıyor ve sanki onu ısırma çalışıyormuşum gibi davranacağını düşünerek donup kalıyorum. Göz kapaklarını yarı indirmiş halde beni izlemeye devam edince, bu kez daha yavaş devam ediyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve bu kadar kolay pes ettiğim için kendime lanet ediyorum. Daha güçlü olana kadar bekle, onunla kafa kafaya çarpışacağım.

"Ne yapmalı?" Kekeliyor. "Yeni bir sorunun var Reina." Ona bakıp duruyorum.

"Sana durmanı söyledim mi?" Başını yana eğiyor.

İnleyerek, parmağı emmeye ve dilimle yalamaya devam ediyorum.

"Yeni sorunun çok etkileyici olman. Dokunuşunu kaybediyorsun."

Etkileyici olmak neden bir sorun olsun ki? Ona ters ters bakıyorum, böylece onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak biliyor.

Ne beklediğini bilmiyorum ama muhtemelen verdiğim tepki bu değildi. Asher parmağını ağzımdan çekmeden önce gözlerini kısıyor. "Ben bulurum

O geceyi anlatırsan, seni ormana hiç ayak basmamış olmayı dileyecek hale getiririm."

"Sen bir psikopatsın." Nefes alıyorum, kalbim kekeliyor.

Sanki yakında duracakmış ve tüm enerjisini tüketecekmiş gibi deli gibi atmaya ve nabız atmaya devam ediyor.

Asher'ın dudakları zalim bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Birini tanımak için biri gerekir, benim çirkin canavarım."

Bana sürekli böyle sesleniyor ve ben de bu canavarla savaşmak için o tarafımı gerektiğini düşünmeye başladım.

CHAPTER 8 - REINA

Haftanın geri kalanı doktor randevuları ve kim olduğumu anlamaya çalışmakla geçti.

Hastanede uyanmadan öncesini hala hatırlayamıyorum ve Dr. Anderson'ın teşhisi hala aynı: anılarım zamanla geri gelecek. Ancak son randevuda Alex'e bunun uzun süreli olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmamız gerektiğini söylediğini duydum.

Silinmiş bir hafızayla yaşamaya hazır olmalıyım.

Bunu düşünmek acı ve mide bulantısı hissi veriyor. Bu kasvetli gerçekle yüzleşmeye hazır değilim.

Bugün, tek kişilik acıma partisine son vermeye ve üniversiteye geri dönmeye karar verdim.

Bu benim son yılım ve daha fazla ders kaçırmamalıyım.

Sağ bacağımda bir destekle yürüyebiliyorum ve boş bir evde dolaşmanın bir anlamı yok. Alex eve çok az geliyor, o da hiç gelmiyor. Elizabeth-

Sonunda ona Izzy dememe izin vermesi için ikna ettiğim bu kadın genellikle mutfakta oturup hayatımda tattığım en lezzetli yemekleri yapıyor.

Onun yemeklerini her yediğimde, neden taşıdığımı merak ediyorum.

Dışarı.

Ne zaman daha fazla ya da yemek istesem bana tuhaf tuhaf bakıyor. kalori açısından zengin. Anlaşılan daha önce sadece salata yiyormuşum. Etrafta Izzy'nin yemekleri varken böyle bir şey yapmak çok ayıp.

Beni dehşete düşüren şey, Asher'ın gitmemiş olması. Her gün bir sonraki uyanışımda çoktan İngiltere'ye gitmiş olması için dua ediyorum.

Henüz .

Üstelik Blackwood Koleji'ne kaydoldu. Neden Oxford'u bırakıp buraya döndüğünü anlamıyorum.

Sadece hayatımı mahvetmek için .

Asher gibi biri için bu tamamen akla yatkın.

Ondan aktif olarak uzak duruyorum ki bu çok da zor değil. Bu ailede birlikte yemek yemeyiz. Alex sabah ilk iş işe gidiyor ve geç dönüyor. Asher da erken çıkıyor. Penceremden onu izliyorum. Genellikle kot pantolon ve şık spor tişörtler giyiyor.

Her gün evin önünde durup yukarı bakıyor. Bazen, perdelerin beni kamufle ettiğinden emin olmasam doğrudan bana baktığına yemin edebilirim. O sinir bozucu havacı gözlükleri de ifadesini gizliyor, bu yüzden ne düşündüğünden asla emin olamıyorum.

Neden hep o berbat kafanın içinde neler olup bittiğini bilmek istediğimi bilmiyorum.

Asher bir şekilde bir muamma, ama hepsi bu değil. O benim peşimde olan bir muamma. Izzy ve diğer çalışanlarla birlikte onu yakından izliyorum ve bana gösterdiğinin bir zerresini bile onlara göstermiyor.

Aksine, dünyadaki en nazik orospu çocuğu gibi gülüyor ve gülümsüyor.

Acıtıyor, biliyorsun. Kimseden nefret etmeyen biri tarafından nefret edilmek, kişiliğime doğrudan bir darbedir.

Böyle bir muameleyi hak edecek ne yapmış olabilirim?

Bazı günler, bir topun içine kıvrılıyorum ve kasvetli bir depresyonun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bilinmeyenin derimin altına sızmasına ve beynime kötü şeyler fısıldamasına izin veriyorum.

Ama bugün değil.

Nasıl bir insan olduğumu bilmek için bir yerden başlamam gerekiyor. Ve evet, etkilemek için giyinen bir tip ya da kendini beğenmiş bir amigo kız kaptanı olmadığım için dua ediyorum.

Garaj yolundan bir kamyon geliyor, girişe doğru ilerliyor. Benim şansım.

Destek nedeniyle topallıyorum ve yavaş hareket ediyorum, ancak Jason'ın kamyonunu dışarı çıkmadan önce durdurmayı başarıyorum.

Frenlerin sesi havada yankılanıyor. Camını indiriyor. "Tanrım. Ölmek mi istiyorsun?"

Yolcu kapısını açtım, çantamı attım ve içeri girdim. "Bugün olmaz ama üniversiteye bırakırsan iyi olur."

Kamyonun içi süslü olmasa da nane ve limon gibi, yaz gibi kokuyor.

Bu kokuyu seviyorum.

Sanki zombi kıyametinden kaçan biriymişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Üzerimde kot bir elbise ve arka tarafta bulduğum şirin bir babet var. Tüm çürükleri fondötenle bile kapattım. Göze çarpan tek şey dizimin hemen altında duran bacak korsesi. Bu kadar zombi gibi görünmemeliyim.

Jason direksiyonu kavrayarak aşağı yukarı incelemeye devam eder. İfadesi tam olarak ilgi dolu değildi, daha çok... şaşırmış gibiydi. "Üniversiteye geri mi dönüyorsun?"

"Evet, sen de beni ."

Gülüyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak prenses."

"Biliyordum." Gözlerimi ona diktim.

Gözlerini kısar. "Neyi biliyordun?"

"Buraya geldiğimden beri benden kaçıyorsun. Kaçamazsın. Dökül Jason." Alınmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Aslında onun buradaki tek arkadaşım olabileceğini düşünmüştüm - ta ki yakın çevremden kaybolana kadar.

Kaşları çatıldı. "Dökecek bir şey yok."

"Geçen hafta buralarda *olmadığını* ve benden kaçmadığın için beni götürmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Öncelikle, şehrin öbür ucundaki daha ucuz bir koleje gidiyorum. Eğer sizin elit Blackwood Koleji'ne gidersem, Şövalyeler tarafından canlı canlı derim yüzülür."

"Şövalyeler mi?"

"Knights'ta oyun kurucu olarak oynuyorum ve Black Devils bizim bir numaralı rakibimiz. Bu hafta şehirde rakiplerimiz var."

Bunun neden önemli olduğundan hâlâ emin değilim.

"İkincisi, biz birbirimize karışmayız prenses." Bir casus gibi fısıldamadan önce eğilip etrafını izliyor. "En azından herkesin içinde değil."

Gözlerim açılıyor. Bu özel olarak kaynaştığımız anlamına geliyor.

Biliyordum! Jason'la aramdaki bağı çok uğraşmama gerek kalmadan hissedebiliyordum.

"Özel olarak ne yaptık?" Ben de fısıldayarak karşılık veriyorum, bir şekilde sessiz kalmamız gerektiğini hissediyorum.

Jason konuşmak için ağzını açar ama önüne bakınca hemen kapatır.

Görüş alanını takip ediyorum.

Boğazımın arkasında daraltıcı bir şey toplanıyor ve avuçlarım terliyor, soğuk ve yanlışı.

Asher.

Koyu renk kot pantolon ve gri bir tişört giyerek evden çıkar. Kıyafetler özel bir şey değil, ama onun üzerinde zarif, hatta görkemli görünüyorlar.

Saçları geriye doğru taranmış ama yine de o sert görünümünü koruyor, sanki sadece yarım yamalak uğraşmış gibi. Her zamanki gibi, havacı gözlükleri yüzünün bir parçasıymış gibi kibirli burnunun üzerinde duruyor.

Böyle büyüleyici gözleri olan biri neden gözlerini saklasın ki? Gözlerinin büyüleyici olduğunu düşündüğümünden değil. Büyüleyici *değiller*.

Ön tarafa park edilmiş Mustang'e yöneliyor - elbette bir pislik böyle güzel bir araba kullanıyor. O da siyah, ruhu gibi.

Sanki dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi aracının önünde duruyor.

Oh, hayır. O pisliğin yörüngesine girersem hiç iyi olmaz. Son karşılaşmalarımızda olduğu gibi hayatımı emip bitirecek.

Kendime geldim ve Jason'a fısıldayarak bağırdım. "Git."

"Okula gittiğini bilen var mı?"

"Alex biliyor." *Sanırım*. Dün gece onu bilgilendirdiğimde ofisinde çok meşguldü. Bana ya da kişiye başını sallamış olabilir; bunu asla bilemeyeceğim.

"Bizi görmeden git," diye ısrar ediyorum Jason'a.

"Onunla gitmen gerekiyordu."

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Kiminle istersem onunla birlikte olmam gerekiyor."

Asher benim bekçim değil."

Tam o anda Asher başını kaldırıyor ve gölgeyle kaplı gözleri benimkilerle çarpışıyor.

Yemin ederim ne zaman aynı yerde olsak bir tür savaş patlak veriyor.

Bir şey söylüyor. Onu duymuyorum ama Jason kamyonu vitesine takarken "Dur" dediğini görüyorum.

Asher'ın yanından geçerken, camı indirip ona . Donup kalıyor, bir eli yanında hareketsiz yatıyor. Jason ve ben gülerken onun şaşkın yüz ifadesini içime çekiyorum.

Jason, "İtiraf etmeliyim yeni halini seviyorum," diyor.

"Neden? Eski halim nasıldı?"

"Şirret mi? Züppe mi? Sessiz, çoğunlukla." Ouch.

"Ve sen Asher Carson'ı asla terslemezdin." Hayali bir fincan kaldırıyorum. "Yeni bana, sanırım."

Bugünden itibaren kimse bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemez.

CHAPTER 9 - REINA

BLACKWOOD elit bir üniversiteden beklediğim gibi.

Dört kat yüksekliğinde ve eski, Avrupai bir mimariye sahip. İki büyük kule, bir çift devasa muhafız gibi her iki uçta dimdik duruyor.

Park yeri pahalı arabalarla dolu, çoğu Alex'inki gibi Alman.

Jason kamyoneti üniversitenin dışına park ediyor. Uzun bir mesafe yürümek zorunda kalmayacağım kadar yakın ama kimsenin onu ya da bizi göremeyeceği kadar da uzak.

Çantamı alıyorum. "İçeri gelmek istemediğine emin misin?"

Kahkahası sanki yüzyılın en eğlenceli fıkrasını anlatmışım gibi gerçek bir eğlenceyle yankılanıyor. "Kara Şeytan'ın yerleşkesine sadece kendi sahalarında kıçlarına tekme basmak için giriyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu ukalasın?"

"Çok fazla şey yapmıyor olabiliriz ama topumuz var. Hiçbir züppe zengin çocuk şampiyonluğumuzu elimizden alamayacak."

Sanırım Knights ve Black Devils arasındaki rekabet gerçek bir şey.
Çantamı vücuduma dolamaya devam ederek kapıyı açıyorum ve yaralı
bacağımı yavaşça dışarı çıkarıyorum.

"Yardım etmemi ister misin?" Jason yanımdan sordu.

"Hayır." Daha önceki ses tonunu taklit ediyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyor
olabilirim ama kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

Kıkırdıyor, sesi kolay ve kulağa hoş geliyor.

Elim kolumun üzerinde duraklıyorum. "Tam olarak neydik, Jason?
Sen ve ben mi?"

Kıkırdaması kesiliyor ve sessizlik aramızda üçüncü bir varlık gibi uzun süre
asılı kalıyor. Sonunda iç geçirdi. "Arkadaşlar."

"Dur tahmin edeyim. Sadece diğer arkadaşlarım etrafta yokken mi
arkadaştık?"

" gibi bir şey." Sırıttıyor. "Ama hey, gayet iyi çalışıyordu." Artık
değil.

Eski Reina'nın Jason' arkadaşlığını saklamak için bir nedeni olabilirdi ama
benim bunun için bir bahane bulmam mümkün değil. Doğru, hayatımı
aksatmamayı kabul ettim ama Jason'la arkadaşlığımı saklamak gibi aptalca
kararların önünde durmayacağım.

Yaşlı Reina'nın adına o kısmı düzelteceğim.

Kamyondan inmem birkaç dakika sürdü.

Jason'a el salladıktan sonra geri çekiliyor ve ters yöne doğru hızla ilerliyor.

Köşede kaybolana kadar birkaç saniye onu izliyorum. Tamam. Artık tek
başımayım.

Yani, bu bir sorun olmamalı. Ne de olsa bu üniversitede üç yıl okudum. O
kadar zor olamaz, değil mi?

Kafamın içinde moral konuşmasını tekrarlarken bile, o kasvetli bulut
beynime giriyor ve onu karanlık düşüncelerle dolduruyor.

Kimse seni umursamıyor.

Sen bir hiçsin.

Kesinlikle hiçbir şey.

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum ve o lanet düşünceleri uzaklaştırmak
için elimden geleni yapıyorum. Beni alt edemeyecekler.

Bugün olmaz.

Gözlerimi açtığım anda siyah bir minibüs köşeden yavaşça geri çekiliyor.
Camlar siyaha boyanmış ve kimin geldiğini görmenin hiçbir yolu yok.

İçeride.

Kürek kemiklerim sertleşiyor ve tırnaklarım çantamın askısına batıyor. Alex'in hastaneye yatırıldığında beni izlediğini söylediği insanlar bunlar ?

Mafya.

Beni nerede bulacaklarını nasıl bildiler? Bizi evden itibaren takip mi ettiler? Belki de üniversiteye dönmemi bekliyorlardı.

Olduğum yerde donup kalırken alnımdan terler boşanıyor. Hareket edemiyorum, düşünemiyorum ya da bir kaçış planı yapamıyorum. Far ışığına yakalanmış bir geyik gibi, dudaklarım ayrık ve gözlerim vahşi bir şekilde orada kalıyorum.

Durmayın. Arkana bakma. Sen hayatta kalırsan, ben de hayatta kalırım.

Tanıdık bir ses kafamın içinde fısıldıyor ve bu bir adrenalin iğnesi gibi. Çantamı sıkıca kavrayarak etrafımda birilerini arıyorum. Etrafta insanlar varken bana zarar veremezler. Çetenin kuralı geride tanık bırakmamaktır.

Bekle. Bunu nasıl bilebilirim?

Tam girişe doğru koşmak üzereyken -daha doğrusu, topallayarak girişe doğru ilerlerken- minibüs aniden yön değiştiriyor. Ters yönde hızlanırken lastiklerin gıcirtısı havada yankılanıyor.

Omuzlarım çöküyor ve tam rahat bir nefes almak üzereyken tanıdık bir Mustang süpersonik bir hızla bana doğru geliyor.

Oh, hadi ama. Asher berbat ruh halim için ihtiyacım olan son şey. Bir daha düşündüm de, minibüs o yaklaştığı için mi gitti? O değil.

Ona minnettar olurdum ya da bunu bilmesine izin verirdim.

Onu görmezden geliyorum ve topallayarak girişe doğru ilerliyorum. Sabahın erken saatleri olduğu için sadece birkaç kişi etrafa dağılmış durumda. Bu saatte gelip küçük bir tur atmak, binayı ve öğrencileri tanımak istedim. Yine de, bu kadar az öğrenci olmasına rağmen, ensemde istenmeyen bir ilgi var.

Mikroskop altında incelenen bir böcek gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yaptığım her hareket izleyenler tarafından ölçülüyor, ve kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok.

Belki tek başıma dönmek o kadar da iyi bir fikir değildi. Bree'yle ilk etkileşimim her ne kadar berbat olsa da, buradaki ilk günümde onunla birlikte gelmeliydim.

Arkamdan güçlü bir kol belimi sarıyor. Tanıdık bir soğukluk hissettiğimde kurtulmak için mücadele etmek üzereydim.

Dondurucu vücut.

Yazın ortasında buz gibi.

Bu kadar yakinken, tıraş losyonunun kokusu duyularımı sıkı ve acımasız bir şekilde kavıyor. Sandal ağacı ve narenciye. Zengin ama soğuk. Kurutucudan yeni çıkmış taze çamaşır kokuyor, ama aynı zamanda gecenin karanlığını da kokluyor.

Bu yönüyle tam bir muamma Asher.

Beni döndürüyor ve ben de diğerini daha da kötüleştirmemek için sağlam ayağımın üzerinde .

Gerçi bunu zorla yapmıyor. Yaramı daha da acı verici hale getirmek için neden bacağıma tekme atmasını beklediğimi bilmiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Soğuk bir ifadeyle bana bakıyor. Şu lanet güneş gözlükleri onu görmemi engelliyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Okula geri dönüyorum."

"Ve sen de Jason'ı seçtin." Bu bir soru değil; bir gerçeği ifade ediyor ve yoldan geçenlerin fark edemeyeceği kadar ince bir şekilde gözümü korkutuyor.

Ne tür bir büyüye sahip? Ya da belki de büyücülük değildir.

Bu, duygularını tamamen kontrol eden birinin yüzü.

Muhtemelen onlara hiç sahip olmayan iblis türü.

Bu, vücut dilini neden bu kadar hızlı değiştirebildiğini açıklayabilir.

Ama onun gönüllü oyuncağı olacağımı düşünüyorsa, beni gerçekten hiç tanımıyor olmalı. Hafızam olmayabilir ama başkalarının beni ezip geçmesine izin verecek bir tip olmadığımı biliyorum.

Çenemi dışarı çıkardım. "Jason ve ben arkadaşız."

Kolumu kavıyor, parmakları hassas tenime batıyor ve beni duvara doğru itiyor. Sırtım sert taşa çarptığında nefesim kesiliyor. O kadar yakınıma eğilirken iki eli de yüzümün iki yanına çarpıyor ki havacı gözlüklerinin arasından kararmış gözlerini görebiliyorum.

"Jason'la arkadaş değilsin. Ben söylemedikçe kimseyle arkadaş olamazsın."

"Tanrım, çok mu kontrol ediyorsun Ash?"

Elini köprücük kemiğimin etrafına sarıyor. Sert, hareket etmeme izin vermiyor ama hava akışımı da kesmiyor.

Derin bir ses tonuyla tehdit ederken ağzı benimkinden birkaç santim ötede duruyor. "Son kez söylüyorum, ben Asher."

Tam konuşacakken sağ tarafımdaki bir hareket gözüme çarpıyor. Birkaç öğrenci yanımdan geçiyor, manzaraya aval aval bakıyorlar.

Onların bakış açısından, bir bacağımın üzerinde duruyorum, diğeri hafifçe bükülmüş. Asher'in önü neredeyse benimkini örtüyor ve eli benimkinin etrafında.

Boğaz. Flörtöz mü yoksa tehditkâr mı görüldüğü hakkında bir fikrim yok.

Ama yine de, Asher sadece bana tehditkâr görünüyor.

İki elimi de tişörtünün üzerine koyuyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışırken sert kasları dokunuşumun altında dalgalanıyor.

Hareket etmiyor. Bir santim bile.

"İnsanlar bakıyor," diye tıslıyorum.

"Ne zamandan beri ?" "Tabii

ki umurumda."

"Hayır, . Dalga geçmeyi bırak, Reina."

"Dalga geçmiyorum." Kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Toplum içinde senin tarafından hırpalanırken görülmek istemiyorum."

Dudaklarının köşesi bir sırtışa dönüşüyor. "Ama bu konuda söz hakkın yok, unuttun mu? Sen benim malımsın ve sana ne zaman ve nasıl istersem dokunurum."

Bu lanet adamın kibri. Boğazına yumruk geliyor ama o berbat kişiliğiyle beni on kat daha fazla incitecek. Bu yüzden farklı bir yaklaşım seçiyorum. Tüm küfürleri yutarak ses tonumu yumuşatıyorum. "Bilirsiniz, *mallarına* herkesin içinde sahip çıkanlar genellikle güven sorunu yaşarlar. Eminim sizin için durum böyle değildir."

Yüz ifadesi nötr ama onu yakaladığımı biliyorum. Asher'ın kibrinin seviyesini göz önünde bulundurduğumda, bırakın güven sorunlarını, herhangi bir şeyle suçlanmaktan bile hoşlanmayacağını düşündüm. Ayrıca, başkalarının gözünde tamamen normal görünmek için her şeyi yapabilecek bir tip. Kamuoyundaki mükemmel imajı sahip olduğu her şey ve bunu tüm gücüyle koruyacaktır.

Beni bırakmasını bekliyorum ama eli sıkılaşıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Ne...?

Dudakları hassas kabuğu sıyrırken sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor. "İşte burada yanıyorsun. Şu anda ne yaptığımı biliyor musun? Kimse benim olanı çiğnemeye cesaret edemesin diye herkesin içinde hak iddia ediyorum."

Nefesimi içime çekip parmaklarımı tişörtünün içine sokuyorum. "İnsanlar izliyor."

"Mesele de bu zaten, benim çirkin

canavarım." "Ash-"

Dudakları kulağımın altındaki hassas noktayı bulduğunda kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Dudakları deriye yapışıyor ve onu ağzına alıyor. Asher kadar soğuk biri için dudakları alev alev . Sanki ateşe veriliyor gibiyim ve ben küle dönene kadar durmayacak.

Sınırsız ve vahşi bir şey beni göğsümden kavırıyor. Karnımın alt kısmı sanki düşecekmiş gibi kendi içine kıvrılıyor, pençeleşiyor ve kasılıyor. Duyularım yoğun bir şekilde harekete geçiyor ve her şey on kat artıyor. Yakındaki yaprakların hışırtısı. Duvarın taşı sırtıma . saran toprak kokusu. Cıvıltıları bile duyabiliyorum.

Uzaktan bir kuş sesi geliyor.

Parmaklarım tişörtünün kumaşında kıvrılıyor. Onu itmek istedim ama ellerim orada kaldı, kalp atışlarıyla çarpıştı.

Birinin izliyor olabileceği riski beni etkilemiyor bile; aksine, sanki bu mümkünmüş gibi, hislerimi daha da artırıyor.

Hastanede uyandığım andan beri, yürüyen ölülerin üyesiydim, bir robot gibi hareket ediyordum. Bu yüzden depresif düşünceler devreye giriyor ve beni acımasız pençelerine sürüklüyor.

Şu anda, Asher boynumun ırzına geçerken, ilk kez içimde bir yaşam patlaması olduğunu hissediyorum.

Acıtıyor, biliyorsun.

Bu kadar uzun süre ölü kaldıktan sonra aniden uyanmak çok acı verici.

Bir bebeğin ilk nefesini alması gibi. Ciğerleri harekete geçtiği anda ağlamaya başlar.

Şu anda yapmak istediğim şey bu.

Yaşam telaşı o kadar güçlü ki ağlamak istiyorum.

Asher'ın ağzı kulağımın altından lobuna doğru ilerliyor. Kulağımı ısırıp ağzına alıyor, öyle sert emiyor ve kemiriyor ki derimi yüzmesini ve bir vampir gibi damarlarımla ziyafet çekmesini bekliyorum.

Kafam bulanıklaşıyor ve yönümü şaşıyorum. Sanki beni bir merdivene koymuş ve ne kadar tırmanırsam o kadar yükseliyorum.

Hastanede uyandığımdan beri ilk defa bir şeyler hem doğru hem de tamamen yanlış geliyor.

Tenime yaptığı kara büyü her neyse işe yarıyor. Kaslarımı gevşetiyor ve beni özgürleşmiş bir ruha dönüştürüyor. Ölü gibi uyandıktan sonra yaşadığımı hissetmek için her şeyimi verirdim.

Boğazımdan bir inilti kopuyor, kimsenin duyup duymadığını umursamadan.

Ben duymadan önce hırıltısını tenimde hissediyorum.

Asher geri çekiliyor, göğsü kısa nefesleriyle yükselip alçalıyor. Tepkisini bastırmadan önce çenesi titriyor. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapacağım?" Gerçekten kafam karıştı.

"İnlemek." Kelimeyi tiksintiyle söylüyor. "Sen inlemezsin."

Gerçekte ne...?

"İnlemem mi gerekiyor? Bir yerlerde notu mu kaçırdım?" Sesim de hissettiğim kadar şaşkın çıkıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yarı hayran bir ses tonuyla.

"Ben..." Sözümü kesiyorum. Bu soruya nasıl cevap vermem gerekiyor?

"Sen bir hiçsin, Reina. Sadece ben karar verdiğimde bir şey oluyorsun." Elini tehditkâr bir okşayışla köprücük kemiğime indiriyor. "Benimle bu lanet oyunları oynamayı bırak."

"Ne oyunları?" Nefes nefese kaldım. Ağzının olduğu yerdeki deri vahşi alevler gibi. "Kıçımı takip edip beni köşeye sıkıştıran sensin. Bu kadar sıcak ve soğuk olmayı bırak, lanet olası."

"Sıcak ve soğuk, ha?"

"Evet. Beni kırbaçlıyorsun, dostum."

"Dostum?" Elini boynuma doluyor, sanki sabırsızlanıyormuş gibi. "Oh, çok iyisin. Bu işte çok iyi oldun. Sırada ne var? Benim için bacaklarını mı açacaksın?"

"Bu gezegende sevişeceğim son kişi sensin." Sözlerimin arkasında pek inandırıcılık yok ama yine de yerimde duruyorum.

"Sanki senin gibi bir canavarla ilgilenecekmişim gibi."

Acımıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Saniyeler önce beni ne kadar iyi hissettirdiğinden sonra derimin altında sızlayan acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Emdiği yer aniden buz gibi oldu. Ateş sönmüş ve artık sadece küller var.

Beni çizdiği gibi duygusuz bir canavar değilim. Acıtıyor, biliyorsun. Bu kadar nefret edilmek ve sebebini bilmemek bana en az yaralarım kadar acı veriyor.

Gözlerim doluyor ama onları . Kimse beni zayıf ve savunmasız görmeyecek.

Hayır. Bir.

Onun yerine göğsümü . "O zaman neden bana dokunup duruyorsun?"

"Ne zaman istersem benim olana dokunurum."

Öfke yüzeye çıkıyor ama ben soğukkanlı bir ses tonuyla karşılık veriyorum.

"Flaş haber Asher: Artık senin olmadığımı karar verdim. Nişanı bozuyorum."

Bu kadar dayanabildiğime şaşırdım. Hastanede bana canavar dediğinde her şeyi bitirmeliydim.

Bu da Yaşlı Reina'nın yanlış kararlarından diğeri.

On

u. *Bana sonra teşekkür edeceksin, kızım.*

Doğru, onunla nişanlanan oydu ve bunu yapmaya hakkı var.

kendi başına bitirebilir. Ancak, tek istediği beni incitmek olan bu pislikle birlikte kalmam mümkün değil.

O kadar çaresiz
değilim. Ya da aptal.

Gülüyor ve sesi de ruhu gibi boş çıkıyor. "Bu işler böyle yürümez."

"Burası özgür bir ülke. Senin gibi bir ucubeyle nişanlı kalmayacağım."

Sanki sözlerim kulak ardı edilmiş gibi uzun saniyeler boyunca beni izliyor.

"On beş yaşımızdan beri nişanlıyız. Bu bir aile meselesi. Çeneni kapa ve devam et."

"Yoksa ne olur?"

"Ya da o çok sevdiğin göz alıcı hayatını kaybedersin." Başını yana eğiyor.

"Mirası almanın koşulu benimle evlenmek." Eğiliyor ve dilini daha önce emdiği hassas deride gezdiriyor. "Ölüm bizi ayırana kadar, benim çirkin canavarım."

Oh, hayır.

Hayır,

hayır, hayır.

Babam bunu neden yapsın ki?

Kafam karmakarışık oldu. "Ama belli ki benden nefret ediyorsun. Neden bunu yapmak istiyorsun?"

"Bana bir hayat borçlusun ve ben de intikam olarak seninkini mahvedeceğim" derken tüylerim diken diken oluyor.

CHAPTER 10 - REINA

ASHER BENİ ORADA BIRAKTI.

Aynen öyle. Hayır. *İçeri girmek için yardıma ihtiyacın var mı?* Ya da insani bir şeye.

Orospu çocuğu.

Girişe ulaşmak için on beş dakika boyunca topallayarak yürümem gerekiyor. Burayı hatırlamadığım için daha da uzun sürüyor. Diğerlerinden yardım istemiyorum çünkü bu zayıflığımı kabul etmekle aynı şey.

Büyük kapılardan içeri girer girmez beni bir öğrenci akını karşılıyor.

"İyi misin, Reina?"

"Bacağın nasıl, Reina?"

"Yangın geçirdiğin doğru mu Reina?"

"Bu Cuma Şeytanlar için tezahürat yapacak mısın?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama sanki vereceğim tepki ulaşamayacak kadar donmuş gibi. Bu insanları tanımıyorum ve kimsenin onları hatırlamadığımı fark etmemesine sevinirken, kaba görünmek ya da görünmek istemiyorum.

Ne de olsa burası benim üniversitem.

Koridorlardaki ilgi, hırçın bir dilin tenimi okşaması gibi. Bazı gülümsemelerin ardındaki nefreti, bazılarının ardındaki kıskançlığı görebiliyorum. Ayrıca, sanki karşılık vermeyeceğimden eminmiş gibi beceriksizce el sallayan hem erkek hem de kadın hevesli yüzler de var.

Aptal amigoluk pozisyonumdan dolayı popüler olacağımı düşünmüştüm ama bu kadar sahte olacağını hiç düşünmemiştim.

Şimdiye kadar *beni*, yani yüzümü ya da amigo üniformamı değil de içimdeki kişiyi gerçekten gören biriyle tanışmadım - gerçi ben bile içimdeki kişinin kim olduğunu bilmiyorum.

saran insan kalabalığı yerine adımlarıma odaklanıyorum.

Salonlar geniş ama kalabalıktan nefes alamıyorum.

Daha da kötüsü nereye gideceğimi bilmiyorum.

Bunu daha iyi planlamalıydın.

Kapa çeneni, beyin. Bunu biliyorum.

Koridorun diğer tarafından tanıdık bir ses, "Çekilin yoldan, pislikler," diye uluyor.

Öğrenciler Owen'dan başkasına yol açmak için birbirlerini eziyor.

Kulaktan kulağa sırtıyor, burada bir kıza göz kırptıyor ve orada bir başkasının kıcını tokatlıyor. Sanki köylüleri varlığıyla kutsayan bir seks tanrısı olduğunu düşünüyor.

"Rei-Rei." Bir kolunu omzuma sırtışı hınzır bir sırtışa dönüşüyor. "Biraz daha zombi olacağını sanıyordum."

"Ben de şimdiye kadar domuz gibi davranmayı bırakırsın sanıyordum."

"Domuzu tanımla." Bir kaşını sallıyor. "Çünkü çok fazla et anlamına geliyorsa, o zaman bende var bebeğim."

"Eww. İğrenç."

Kaşları çatılıyor ve bir an duraksıyor. "Az önce bunu yüksek sesle söylediğinin farkındasın, değil mi?"

"mı gerekiyordu?"

"Genellikle böyle düşündüğünüzü biliyorum ama hiç dile getirmiyorsunuz."

"Yeni insan, yeni kurallar." Sert, kaslı tarafına vuruyorum. "*Domuz*."

Gülüyor. "Kahretsin. Görünüşe göre evde yeni bir Rei-Rei var.

Her şeye cevap mı vereceksin?"

"Eğer sen küçük bir pislik gibi davranıyorsan, ben neden fikrimi söylemeyeyim?"

"Çünkü sen bilmiyorsun?" İki parmağını yüzümün önünde sallıyor. "Genelde burada boş bir robot gibi davranıyorsun."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil." Bir omzunu kaldırıyor. "Şimdi, bana söz verdiğin BJ hakkında..."

"Rüyada görürsün, dostum."

"Dostum?" Durdu, beni yakından izliyor.

Daha önce ona böyle seslendiğimde Asher da benzer bir tepki vermişti.

"Bunun nesi yanlış?" Sorununun ne olduğundan emin olamayarak soruyorum. "Bana ahbap demiyorsun, Rei-Rei. Başınıza kötü bir darbe aldınız mı?" O

Ben bir yanıt oluşturmamdan elini kaldırıyor. "Cevap verme. Umurumda değil. Ben daha çok BJ ile ilgileniyorum."

"Olmayacağını söylemiştim *dostum*."

"Peki." Teslim olmuş gibi davranıyor. "Kucak dansına razıyım." "Zor pas."

Omuzları sabahdan beri gördüğüm tüm sahteliklere kıyasla bir şekilde gerçek görünen kahkahalarla titriyor.

"Daha önce benden oral seks istediğinde cevabım neydi?" diye sordum.

"Elbette kabul ettin."

Gözlerimi kısıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bu doğru gelmiyor. "Yalan söyleme

Ben."

"Gerçekten kabul ettin." Omuzumu sıktı. "Kabul ettiğin anlamına gelmiyordu,

Yine de."

"Bunu neden yapayım ki?" Bir omzunu kaldırdı. "Beni yener."

"Ne..." Boğazımı temizliyorum. "Asher buna nasıl tepki veriyor?

Onun arkadaşı olman gerekiyordu."

"Hadi ama, tabii ki böyle bir şey olmadığını biliyor. Aksi takdirde peşime düşerdi."

"Şaka yapmamı sorun etmiyor mu?"

"Meh. Geçen gün beni seninle sakso konusunda şaka yapmamam için tehdit edene kadar ben de öyle düşünüyordum." Owen başını sallıyor. "Tuhaf orospu çocuğu."

Hmm. Bu çok ilginç.

Bir süre daha yürümeye devam ediyoruz. İçten içe, onun varlığı için minnettarım. Owen yanımda olmasaydı kendimi tamamen yabancılaşmış hissederdim.

"Şeytanlar'da hangi pozisyonda oynuyorsun?" diye sordum.
Sanki bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Geniş alıcı."

"Peki ya Sebastian?" "Oyun kurucu."

"NFL'e seçilmeyi mi umuyorsun?"

"Sabahın köründe bu iç karartıcı sorular da neyin nesi?"

Daha önce bizi hiç umursamamıştın." "Oh."

Ben amigo kızların başındayım, bu yüzden iki takımın da bir olduğunu düşündüm. Ne de olsa amigo takımı futbol takımının iyiliği için var, değil mi?

"Özür dilerim." Owen'ın kahverengi bakışlarıyla karşılaştım.

Durdu ve ben de durmak zorunda kaldım. "Az önce ne dedin sen?"

"Daha önce umursamadığım için özür dilerim."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen kimsin ve benim şirret Rei-Rei'ne ne yaptın?"

Ben daha cevap veremedim, amigo üniforması giymiş bir grup güzel kız, önlerinde Bree olmak üzere bize doğru geliyorlar. Beni Owen'dan koparıyorlar ve birbiri ardına sarılıyorlar.

Beni özlediklerini ve takımın bensiz aynı olmadığı gibi şeyler söylüyorlar. Ancak, tıpkı diğer öğrencilerin beni karşılamasında olduğu gibi, kötü bir hava seziyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazı kızlar döndüğüm için üzgün bile görünüyorlar.

Ahh. Bu acıtıyor.

Böyle giderse, kalbimin her yerinde mecazi iğneler olacak.

"Aman Tanrım, Reina"-Bree ayakkabılarımı işaret ediyor-"bu vintage babetleri nereden buldun? Modası beş yıl falan geçmedi mi?"

Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum. Sevimli sayılırlar. Yerleşik pislik Asher bile onlara eğlenerek baktı.

"Yeniden moda oldular. Ayak uydur Bee," diyor sağ tarafımdaki kız sıkılmış bir ses tonuyla.

Amigo kız üniforması ve Asyalı gözlerini gizleyen siyah çerçeveli gözlükler takıyor. Siyah saç telleri, bir anime karakteri ya da bir cosplay gibi kaygan çizgiler halinde yüzünün her iki yanına düşüyor.

Şimdi düşünüyorum da, bana sarılmayan tek kişi oydu.
Şimdi.

"Adı *Bree*, *Bee* değil," diyor sözde en iyi arkadaşım. "Sanki moda hakkında bir şey biliyormuşsun gibi, Naomi."

Kız, Naomi, ters ters bakıyor. "Annemin bir moda evi falan olduğu için bir şekilde biliyorum."

"Her neyse." Bree telefonunu çıkarıyor ve birkaç dakikasını herkesi bir selfie karesine sığdırmaya çalışarak geçiriyor.

Naomi'ye yaklaştım ve "Teşekkürler" diye mırıldandım.

"Bunu senin için yapmadım." Çantasından bir tablet çıkardı. "Bree bir sürtük, ama sen de öylesin."

Bree telefonuyla uğraşmaya devam ederken ben cevap veremedim ters yöne doğru yürüyorum.

"Boş ver Naomi." Sevimli, şapşal bir gülümsemesi olan bir kız bana doğru yaklaşıyor. "Bizimle birlikte bile olmamalıydı. Dekan George onu boğazımıza kadar soktu çünkü annesi, kızı amigo takımının bir parçası olmazsa Blackwood Koleji'ne cömert bir bağışta bulunmayacaktı."

Bree arkasına bakmadan, "Aptal gibi gülümsemeyi kes, Lucy," diye tersliyor.

Lucy, benimle konuşan kız, dudaklarını kapatıyor ve yavaşça geri çekiliyor.

Bree beni yanına çekti ve en güzelleri olan diğer kızlara geride durmalarını emretti. Tüm ekibin birkaç fotoğrafını çekiyor. Fotoğraf için gülümsemeye çalışıyorum ama etrafımdaki iç gıcıklayıcı sahtelik acı asidi tatmak gibi.

Amigo takımının Instagram hesabında "Kaptan geri döndü!" başlığıyla paylaşıyor ve sonra hepimize gösteriyor. Kızlar, dikkatleri üniversitede dolaşan son dedikodulara kaymadan önce bir süre "*ooh*" ve "*aah*" çekiyorlar.

Koridorda yürüyoruz. Bree ve ben öndeyiz, diğerleri de ördek yavrusu gibi bizi takip ediyor.

Bu benim hayatım mıydı? *Hadi ama, Yaşlı Reina, daha iyisini yapabilirdin.*

Yargıladığımdan falan değil.

Kızlardan biri sakızının üzerinden, "Birisi bu sabah Jason Brighton'ı dışarıda görmüş," diyor.

Arkadaşının nefesi kesilir. "Yok artık."

"Evet, öyle." Telefonunu çıkarır ve devils-for-the-win rumuzuyla bir Instagram hesabı açar. , Jason'ın kamyonetinin üniversitenin öğrenci otoparkının arkasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı var. Tanrım.

O kadar park etmesine rağmen birinin onu fark edebildiğine inanamıyorum.

"Bu eziğin burada ne işi var?" Bree tersledi.

Gerçekten sinirlerimi bozan gıcırtilı bir sesi var. Bu şekilde konuştuğu her seferinde kafasına vurmak istiyorum. Sanki kimseye saygısı yokmuş gibi.

Yaşlı Reina, neden onunla arkadaşın ki, bırak en iyi arkadaş?

Ben Jason'ı savunmaya geçmeden Lucy fısıldıyor: "Belki de Şövalyeler için casusluk yapmaya gelmiştir."

"Eminim öyle değildir."

Öfkeli bir Bree tarafından sözüm kesildi. "Bunu dekana anlatacağım."

"Gerek yok," diyorum ona.

"Ne demek gerek yok Rei?" diye alay eder. "Onlar bizim rakibimiz ve maç çok uzakta değil. Kıçımızı tekmelemelerini mi istiyorsun?"

Tamam, Knights ve Devils arasındaki rekabeti kesinlikle hafife almışım. Amigo kızlar bu konuda bu kadar heyecanlıysa, çok büyük bir şey olmalı.

Bu durumda, Jason'dan beni istediğimi bilmemeleri daha iyi.

Açıkçası, Şövalyeler burada hoş karşılanmıyor.

Belki de bu yüzden onunla arkadaşlığımı gizli tuttum?

Umarım durum budur ve başka bir züppece neden değildir.

"Bu benim." Bree beni öpecekmiş gibi eğildi ama öpmedi. Sadece yüzümün her iki yanına "Muah, muah," diyor ve sınıfa doğru yürüyor.

Diğer kızlar arkamdan gelirken işler garipleşmeye devam ediyor. Test ediyorum ve daha hızlı yürümeye çalışıyorum, onlar da adımlarını hızlandırıyorlar. Ben daha yavaş yürüyorum, onlar da yavaşlıyor.

Tamam, bu çok saçma.

Durdum ve onlarla yüzleştim. "yürü."

"Uh...biz bunu yapmayız." Lucy yanağını ısırır.

Bir diğeri, "Sen ve Bree her zaman öndesiniz," diyor.

"Bu artık değişti. Ben senin anne ördeğin değilim." Mizah girişimim sağır kulaklara çarpıyor. Şaşkın ifadelerle beni izliyorlar ve hiçbiri gülmüyor.

Başımı salladım. "Sadece buraya gel."

Kızlar teker teker yedek dansçı pozisyonlarını bırakıp yanıma geliyorlar.

Lucy sağımı tutuyor, burnu kırışana kadar sırtıyor. Sessizlik içinde köşeyi dönüyoruz. Öğrenciler bize bakmaya devam ediyor ya da belki de onlar bana bakıyor.

"Rei..." Lucy başlıyor. "Yani, muhtemelen bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama kızlar ne olduğunu çok merak ediyor."

"Hatırlamıyorum."

"Ah, doğru." Lucy sanki bunu söylememi bekliyorlarmış gibi diğerleriyle bakıştı.

"Gerçekten hatırlamıyorum."

"Evet, tabii Reina." Lucy'nin sırtışı biraz azalıyor. "Polisin saldırıya uğradığınız yerin yakınlarında insan kalıntıları bulduğunu duyduğumuzda çok endişelendik."

Gıcırdayarak duruyorum ve tüm ekibi de durmaya zorluyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam komiser yardımcısı. Özür dilerim."

"Olma." Kaşlarımı çattım. Orada neler olduğunu öğrenmek için bir fırsat bu. "Kaybolduğum geceyi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Sırtıyor. "Vikinglere karşı oynadık."

"Ve kıçlarını yendik," diye ekliyor bir kız. "Seb'in son dakika oyununu hatırlıyor musun?"

Lucy bana dönmeden önce "Tamamen harika," dedi. "Rutinimiz bitmeden ortadan kayboldun."

"Ben mi yaptım?"

"Evet. Çok iyi hatırlıyorum çünkü sen bunu hiç yapmazsın. Genelde son ayrılan sen olursun."

Bu bir düzeni bozduğum anlamına geliyor. O geceyle ilgili kesinlikle şüpheli bir şeyler var. "Nereye gittiğimi biliyor musun?"

Hepsi başını sallar ve Lucy, "O hafta sonu İngiltere'den döndüğünden beri Asher'la kaçtığını sanıyorduk," der.

Belli ki o gece ortadan kaybolduğum için kızgın. Onu görmeye gitmiş olmamın imkanı yok, geriye tek bir seçenek kalıyor.

Kaçabileceğini mi sandın?

Asher'ın varsayımlarının doğru olabileceğine inanmaya başlıyorum. Belki de, sadece belki de, Blackwood'dan sonsuza dek kaybolmayı planlamıştım.

Şimdi, nedenini bulmalıyım.

CHAPTER 11 - REINA

Dekan George beni şahsen karşılıyor. Onur mu duymalıyım yoksa garip mi hissetmeliyim bilemiyorum, bu yüzden ortada bir şeyde karar kılıyorum.

Garip bir gülümseme.

Sadece kafeteryaya yerleştiğimden ve önümde yemek tabağım emin olduktan sonra ayrılıyor.

Amigo kız ve futbol takımları için uzun bir masamız var, ancak futbol takımının koçlarıyla bir toplantısı var, bu yüzden şimdilik sadece biz varız.

Bazı erkek amigolar da bize katılıyor ama tıpkı kızlar gibi onlar da beni gördüklerine sevinmekten ziyade temkinli görünüyorlar.

"Dekan tüm öğrencilerini geri kabul ediyor mu? Bu üniversitenin büyüklüğünü göz önünde bulundurunca meşgul bir adam olacağını düşünmüştüm." Onun koridorda kayboluşunu izlerken bir şişe su alıyorum. Asistanı ona yetişmeye çalışırken neredeyse yüzüstü düşecekti.

Az önceki Asyalı kız Naomi, çatalını pizzasına saplarken kahkahayı patlatıyor.

Şişeyi açarken duraksadım. "Neden gülüyorsun?"

Bree dramatik bir sesle, "Boş ver onu," diyor salatasını karıştırırken. Benim yemeğim de salata. Görünüşe göre bu ekipte sadece salata yiyoruz-Naomi hariç. Diğer öğrencilerin tabaklarındaki pizzalara bakıyorum ve ağzım sulanıyor. Bir dilim yemek için adam öldürebilirim.

Naomi'nin buzbakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Bana neden güldüğünü söyle." "Kafanızı gerçekten çok sert çarpmış olmalısınız, *kraliçe*." Son kısmı söylüyor saf bir alaycılıkla.

"Kapa çeneni Naomi," diye azarlıyor Bree.

"Hayır, bırak konuşsun." Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak gülümsüyorum. "Biz bir takımız, değil mi? Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Tanrım, buna inanmıyorum," diye homurdanıyor Naomi. "Kraliçe Kaltak -bu arada buralarda senin adın bu- baban ve şeker baban bu üniversiteye bir sürü para ödüyor. Dekandan bir köpek gibi dört ayak üzerinde sürünmesini isteseydin, havlardı."

"Bu kadar yeter! Dışarıdasın, Naomi." Tüm kızlar ve hatta erkekler sessizleşirken Bree tıslıyor.

Tüm kapacak sesleri durur ve herkes nefesini tutar.

Sanki azgın bir boğaya dönüşmemi ve Naomi'yi çizmelerimin -ya da benim durumumda düz ayakkabılarımla- altında ezmemi bekliyorlarmış gibi vahşi gözleri benimkilere dönüyor.

Böyle bir şey yapmadım ve sadece bakan bir yabancı gibi sahneyi izledim.

Bu benim hayatımdı.

Ben bir kraliçe sürtüğüm ve takım arkadaşlarım benden korkuyor.

Yaşlı Reina, ne halt ediyordun sen?

"Her neyse." Naomi sarsılarak ayağa kalkar ve çantayı omzuna atar. Tabaklarını masadan çekip alır ve kafeteryadan dışarı fırlar.

"O kaltağa dersini vereceğim," diye mırıldanıyor Bree nefesinin altında.

"Sakin ol, Bree." Erkek amigo kızlardan biri olan Prescott onun kolunu okşuyor ve o da onu itiyor.

"Naomi'nin benimle sorunu ne?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Uh... hiçbir şey." Lucy sırtarak yanıma kayıyor. "Geçen yıl ona yaptığımız eşek şakası yüzünden hâlâ kızgın."

"Ne şakası?"

Lucy'nin tombul yanakları kıpkırmızı olur ama hiçbir şey söylemez.

"Lucy." Ona kararlı bir bakış fırlattım. "Anlat bana."

"Sebastian Weaver'a onu becermesi için meydan okudun."

"O zamandan beri hepimize kızgın," diye ekliyor Prescott.

Bir başka kız, Morgan, "zamankinden daha şirret ve huysuz" dedi,

diyor

"Bizim gibi düşük karbonhidratlı bile yemiyor." "Ve sabahları da koşmuyor."

"Kalçalarını gördün mü? Ya da şu sarkık kollarını?"

"Birisi onu mezarlıkta uyurken görmüş. Bu ne kadar ürkütücü?"

Tanrım. Bu kızlar avlarının etini parçalayan sersem hayvanlar gibiler.

gülerken ve şakalaşırken.

Çocuklar sessizce yemek yemeye devam ediyor, ama bu da katılmakla aynı şey.

Onları görmezden geliyorum, Naomi'nin elindeki tabağa ve kafeteryadan hışımla çıkışına odaklanıyorum. Adımları gergin ve omuzları gerginlikten kamburlaşmış.

Bunu ona ben mi yaptım? Onu kendi ekibi tarafından nefret edilen birine mi dönüştürdüm?

Anladığım kadarıyla kaptan olmak tüm takım ile ilgilenmek anlamına geliyor. Neden bunun tam tersi olduğunu düşünüyorum?

Naomi gibi tatlı bir kızla sevişmeye nasıl cesaret edebilirim?

Ayağa kalkıp peçeteyi ağızımı sildim. Bu salata için iştahım zaten yok.

"Nereye gidiyorsun, Rei?" Bree sanki tekrar oturmamı istemiş gibi elini koluma koyuyor. "Rutin işlerimizi yapmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Hayır, hatırlıyorum. Bütün sorun da bu zaten.

Yine de, benden beklediklerini düşünmeye başladığım hafif gülümsemeyi onlara sunuyorum. "Geri geleceğim."

Yaralı bacağıma fazla baskı yapmadan kafeteryadan çıkıyorum, adımları söyleyen herkese başımı sallayarak ve gülümseyerek selam veriyorum. İkinci sınıftan daha büyük olamayacak kızıl saçlı bir çocuk ona el salladığımda donup kalıyor.

Lanet olsun. Lütfen bana etrafındaki herkesi küçümseyen bir tip olmadığımı söyle.

Yaşlı Reina, senden cidden nefret etmeye başlıyorum.

Dışarıda, Naomi'nin üniversitenin arka girişine doğru çekildiğini görüyorum. Peşinden topallayarak gidiyorum ve tepesinde Yunan heykeline benzer bir heykel olan bir çeşmenin yanında duruyorum.

Naomi kenara oturur ve tabağı kucağına vurur. Şeytanlar'ın siyah beyaz ceketlerini giyen birkaç futbolcu kafeteryaya doğru yönelir. Toplantılarını bitirmiş olmalılar.

Owen ve Sebastian da oradadır, takım arkadaşlarıyla derin bir sohbete dalmışlardır.

Sebastian Naomi'yi fark ettiği anda arkadaşlarını bırakıp çeşmenin kenarında ona katılır.

Pislik de bunu rahatlıkla yapıyor, sanki onun alanını işgal etmeye hakkı varmış gibi. Doğru, altın sarısı saçları ve güneşte kızarmış teniyle yakışıklı ve duyduğuma göre yıldız bir oyun kurucu, ama ne olmuş yani?

Tek ayak üzerinde duruyorum ama ne konuştuklarını duymak için eğiliyorum. "Hey, tsundere." Sırıttırıyor. "Bugün ne tür bir belanın peşindesin?" Sanki hâlâ yalnızmış gibi başını tabağından kaldırmıyor. "Kıçını fiskiye vurmak ya da yüzünü kıçına sokmak. Seç birini."

Sebastian güler ve onun omzuna kendi omzuyla vurur. "Sapık olduğumu biliyordum. Bana daha fazlasını anlat."

"Siktir git."

"Sevişmeyi tercih ederim." Göz kırptıyor.

"Beni yalnız bırakmanın neresini anlamadın? Senden nefret ediyorum, pislik."

"Ama ben bilmiyorum."

Tabağını alır ve gitmeye çalışır.

"Kadar zoru oynamak zorunda değilsin, tsundere." Kızın burnuna vuruyor.

"Sen sadece bir sikiksin, unuttun mu?"

Naomi ayağa kalkıp arkadaşlarına doğru yürürken bir domates kadar kızarır. *Pislik.*

Asher'ın arkadaşı olmasına şaşmamalı. Pislik herif etrafını kendisine benzeyen salaklarla sarmış.

Ama Sebastian'ı cesaretlendiren de bendim. O kısım tamamen Ben.

Naomi'nin yanına doğru gevşiyorum, başım eğik ve tenim karıncalanıyor. Utanç verici.

"Son kez söylüyorum, sana sakso çekmeyeceğim. Duvarlardan kusmuk yemeyi tercih ederim," diye tersliyor.

"Vay canına. Bu oldukça görsel." Gülümsüyorum.

Başını kaldırıyor ve bakışları hemen sertleşiyor. "Sen."

"Evet, ben." Aramızda biraz mesafe bırakarak yanına oturdum. "Sakıncası var mı?"

"Aslında var. Huzur içinde yemek yemek için senin kötü kızlar çetenden kaçtım." "Ama Sebastian bunu mahvetti."

Üst dudağı tiksintiyle kalkıyor. "Siktir et o pislği."

"Evet, onu ters bir sopayla becer ki birini becermeyi her düşündüğünde acı hissetsin." Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Bunun çok geç olduğuna eminim ama o cüret için çok üzgün olduğumu söylemek istedim."

Sanki söylediklerime inanmamış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bu bana en derin karanlık sırlarımı ve dileklerimi itiraf ettireceğin bir tür ters psikoloji mi? Buna gerek yok, çünkü benim dileğim zaten gerçekleşmedi."

"Nasıl yani?"

"Ölmeni dilemiştim ama hâlâ hayattasın."

"Oh."

Ellerim kucağımda dairelerime bakarken kalbim sıkışıyor. Ölmemi dileyecek kadar benden nefret ettiğini düşünmemiştim.

Yaşlı Reina, ne yaptın sen?

"Kahretsin. Gerçekten üzgün müsün?" Naomi beni dikkatle izliyor. "Reina Ellis'i üzgün görecektir kadar yaşayacağımı hiç düşünmezdim."

"Tabii ki üzülürüm, ben bir insanım."

"Daha çok kurnazlık yaparak, başkalarını manipüle ederek ve insanların hayatlarını hayatta kalan bir canavara benziyor." Hızlı hızlı söylediği sözler göğsüme .

Benim bir canavar olduğumu düşünen tek kişi Asher değil. Herkesin bilinçaltındaki lakabım bu mu?

"Sana üzgün olduğumu , değil mi?" Umutla söylüyorum.

"Özür mü? Özür dilemenin *bir şeyi* düzeltceğini mi sanıyorsun?" Ayağa kalkarken acı bir şekilde gülüyor. "Özrünü alıp o sıksa kışına sokabilirsin."

Sonra da hışım ile gözden kayboluyor.

Yana eğilip sudaki yansımama bakarken omuzlarım çöküyor.

Böylesine güzel bir yüzün ardında bir kâbusun gizlendiğini kim bilebilirdi?

Bir amacım olmalıydı, değil mi? Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, insanları incitmek için bir bahanem olamaz.

Bu çok yanlış. Her şey çok yanlış.

Suya bir taş atıp ikimizin de görüntüsünü bozmadan önce yansımda beni güzel ve acımasız bir yüz daha selamlıyor.

Arkamı dönüyorum ve Asher'ın hâlâ havacı gözlükleriyle örtülü olan yüzüne kaşlarımı çatıyorum.

Onları hiç çıkardı mı?

Geniş omuzları güneşi engelliyor ve gölgesi lanet gibi üzerime düşüyor.

Izzy, Asher' lisede futbol oynadığını, ancak arkadaşlarının aksine uluslararası hukuk okumayı seçtiğini söyledi.

Neden şimdi bundan vazgeçsin ki? Üç yıl ayrı kaldık; neden şimdi geri dönsün ki?

Kayıp anılarımdan daha az anlam ifade ediyor.

"Şu anda ne kadar canavar olduğuna inanabiliyor musun?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Naomi'nin benden neden nefret ettiğini biliyorum. Neden sen de benden nefret ettiğini söylemiyorsun?"

"Neden?" Öne doğru eğiliyor, havayı varlığıyla dolduruyor. "Daha iyi öpebilmek için mi?"

"Tabii, neden olmasın?" Alay

ediyorum. "Reina," diye

homurdanıyor.

Asher'la başa çıkma konusunda bir numara öğrendim: Eğer sinersem, ben düşene kadar beni iter, ama ben de karşılık verirsem, gafil avlanır.

Asher gibi insanlar hazırlıksız yakalandıklarında onlarla başa çıkmak daha kolaydır. Tüm duvarlarını kaldırmışken onunla çatışmak imkansız. Bu sadece zırhımı yok eder.

"Sana da mı meydan okudum?" Elimi tişörtünün üzerine koyuyorum, sesim dramatik. "Kızdan hoşlanmadın mı?"

Bileğimi yakaladı ve ölümcül bir şekilde kavradı. "Dalga geçmeyi bırak, yoksa pişman olursun."

Hayatımdan zaten nefret ederken pişman olacak ne var ki?

Yaklaştım ve kulağına fısıldadım, "Bana en kötüsünü göster Ash."

CHAPTER 12 - REINA

Üniversiteye döndüğümün ikinci günü, Bree beni antrenman için onlara katılmaya davet etti ama ben kabul etmedim.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor, hastanede uyandığımdan beri herkesin bana yaptığı gibi.

"Her neyse Rei," diye alay ediyor psikoloji dersinden çıkarken. "Eyalet için yarıştığımız falan yok."

Herkes bize meraklı bakışlar fırlatırken kitaplarımı toplamaya ara veriyorum. Bir telefonun fotoğrafımı çekiyormuş gibi parladığına yemin edebilirim.

"Zar zor yürüyebiliyorken ne ekleyebilirim ki?" diyorum yavaşça.

Gerçek şu ki, tüm bu amigoluk olayıyla yüzleşmekten korkuyorum. Ya tüm bunlar anılarımla birlikte silinip gittiye? Kim olduğumu ya da tüm o korkunç şeyleri neden yaptığımı hatırlayamazsam, havada takla attığımı nasıl hatırlayabilirim? Ekibin YouTube kanalında kendi videolarımı gördüm. Ben de onlardan biriyim.

havaya fırlatılıp taklalar atarak tepeye inenler. Bu çok korkutucu.

Bree bana doğru yaklaşıyor. Aynı sınıftaki diğer ponpon kızlar sanki olacıklardan korkmuş gibi onun arkasında duruyorlar.

"Takım ruhu, Reina." Parmak eklemleri beyazlaşana kadar masanın kenarını sıkıca kavırıyor.

Öğrencilerden biri çıkarken arkadaşına dirsek atar.

Bree boğazını temizliyor ve sesini alçaltıyor. "Kendini toparlamalısın yoksa yemin ederim..."

"Ne?" Sözüünü kestiğinde ısrar ediyorum. "Bir tehdide başladıysan, bitir."

"Karma, Reina." Doğruldu. "Bu her zaman ısırmak için gelir kışından."

Saçını savurur ve hışımla sınıftan çıkar.

Orada öylece duruyorum, çantamı tutuyorum ve kendimi tamamen hissediyorum.

Kafamda dolaşan senaryoların sayısı yüzünden neredeyse patlayacaktı. Ben de Bree'ye haksızlık etmiş olabilir miyim?

Dürüst olmak gerekirse, sicilime bakılırsa, şaşırmazdım. Naomi yüzünde kindar bir sırıtişla yanımdan geçip gitti.

"Hashtag orospu kavgası." Sakızını baloncuk haline getirip yüzüme patlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sabırsızlanıyorum. Ona saldırmamamın tek nedeni affedilemez bir şey yapmış olmam.

"Kaptan'ı rahat bırak." Lucy korumacı bir şekilde önümde duruyor.

Naomi onu tersler. "Memnuniyetle, takipçi." Gitmeye başlar, sonra durur ve omzunun üzerinden bir yorum daha atar. "Oh, ve Luce, bunu almak isteyebilirsin."

Lucy etrafına bakar, kafası karışmıştır. "Ne?"

"Saygınlığın." Ve sonra Naomi kapıdan çıktı.

Lucy burnunu çekiyor. Sallanan bir bacağımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve beceriksizce omzunu sıvazlıyorum. Başkalarını rahatlatmak konusunda pek emin değilim ama Lucy'yi acı içinde görmekten nefret ediyorum.

Onu sadece iki gündür tanıyorum ama Naomi ile birlikte takımdaki en sahte olmayan insanlar. Ne zaman kaybolsam bana bilgi vermeye çalışıyor. Naomi'nin ona dediği gibi bir takipçi değil; sadece herkesin iyi geçinmesi için elinden geleni yapıyor.

O bir emzik. Annem bana bu tiplerin genellikle yumuşak, kırılabilir bir çekirdeği olduğunu söylerdi.

Bekle...

Anne?

Annemin bana söylediklerini nasıl hatırlayabilirim? Annem yok sanıyordum.

Yani, tabii ki beni biri doğurmuş ama doğum sırasında ölmüş. Hayatımla ilgili Google'dan öğrendiğim kadarıyla babam hayatı boyunca tek ebeveyn olmuş, yani üvey anne olma ihtimali de yok.

"Özür dilerim Kaptan." Lucy gözlerinin altındaki nemi siler. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Ne yapmak?" Sesim de hissettiğim kadar şaşkın.

"Bize herkesin içinde ağlamamamızı yoksa tuvaleti temizleteceğini ."

Vay anasını. Ben bir diktatördüm.

"Unut bunu." Ona mendilimi uzatıyorum ve o da Kutsal Kase'ymiş gibi mendili alıyor. "Beni savunmak zorunda değilsin Lucy. Kendimi gayet iyi savunabilirim."

"Sadece ikinizin arasındaki ilişkinin kontrolden çıkmasını istemedim. Nao gerçekten kinci olabiliyor."

"Nao mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona böyle seslenmene izin mi veriyor?"

"Eski alışkanlıklar. Eskiden arkadaştık. Aslında en iyi arkadaşlardık." "Ne oldu?"

"Seb olayından beri benden nefret ediyor. Bildiğimi ama ona söylemediğimi ve ona ihanet ettiğimi düşünüyor." Bir omzunu kaldırdı. "Önemli değil."

Tanrım, kendimi Hitler kadar kötü hissediyorum. Bekle, belki *de* önceki hayatımda Hitler'dim.

Ne de olsa ikimiz de çılgınlık eğilimi olan diktatörleriz. "Çok üzgünüm, Luce." Kolunu hafifçe sıktım.

Kocaman gözlerle bakıyor, çenesi neredeyse yere çarpacak.

"Lucy?" Yüzünün önünde bir el salladım. Kahretsın, sanırım zavallı kızı kırdım.

"Uh... evet... üzgünüm. Sadece... beri birlikte okuduk ve ilk kez özür dilediğini duyuyorum."

"Saçmalama. Herkes özür diler."

"Sen değil, Reina. Özür dilemiyorsun, bana mendilini uzatmıyorsun ve hiçbirimizin iyi olduğundan emin olmak için geride durmuyorsun." Sözleri bir kırbaç gibi boğazıma saplanırken boğazımdaki safra yükseliyor. Ben sahteydim. Kibirli. Bencil.

Bir kabuk.

Var olmuş en kötü insan tipi.

Bu düşünce itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Bir kar küresinin üzerine tüneyip kendimi izlemek gibi. Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir yüzüm ve vücudum vardı. Notlarım ve amigo takımım vardı. Babamın serveti ve Alex'in sonsuz desteği vardı.

Ama daha yakından bakarsam, kapana kısılmış bir kız görüyorum. Boş bir hayat. Bir hiçlik.

Belki de Asher bana canavar demekte haklıydı.

O kasvetli bulut üzerime çöküyor ve tenimde geziniyor.

İğrenç.

İğrençsin.

Sen ölmelisin.

"İyi misin?" Lucy sorar.

Kendimi aklımdan çıkarmaya zorluyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Ben iyiyim."

"Bree'nin söylediklerinin seni etkilemesine izin verme. O takımı düşünüyor. Sensiz moralimiz oldukça düşüktü, biliyorsun."

Hayır, bilmiyorum. Neden benim gibi biri bu kızlar arasında popüler? Örnek almaları gereken biri değilim.

Ben kaçınmaları gereken her şeyim.

"Ben de seninle geleceğim," dedim

Lucy'ye.

Gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor. "Yapacak mısın?"

Kolumu onunkiyle birleştiriyorum ve donup kalıyor, vücudu gerginleşiyor. Ben de aynı hızla geri çekiliyorum. Görünüşe göre, bunu eskiden ve ona çok fazla sürpriz yapmaya devam edersem, bu sefer gerçekten kırılabilir.

Spor salonuna giderken, istenmeyen bir ilgiyle tüylerim diken diken oluyor. İlk başta bana aval aval bakan her zamanki öğrenciler olduğunu düşünüyorum.

İlgi, dalgalar, sahte selamlar hiç bitmiyor. Bugün başımı kapatıp yatakta kalmayı düşündüm.

Bunu yapmamamın tek nedeni kafamın beni korkutması. Eğer onunla yalnız kalırsam, mahvolurum. O kasvetli bulut yerine sahte iltifatı her zaman tercih ederim.

Lucy beni dürtüyor, nefesinin altında kıkırdıyor. Onun görüş alanını takip ettiğimde kulaklarım ısınıyor.

Asher.

Gözlerim onu kendi iradesiyle buluyor. Artık onu aramama bile gerek yok. Onun varlığının beni bu kadar içine çekmesi çılgınca.

Bazen hâlâ hastanedeki o cansız beden olduğumu ve bana hayat veren kişinin o olduğunu düşünüyorum.

Elbette zehirli bir hayat, tekinsiz ve karanlık, ama yine de hayat .

Onun varlığının garip farkındalığı, hayata dönmemin ardındaki neden o olduğu için olmalı.

Çok mu hayalperestsin, Reina?

Kolsuz bir tişört ve şort giydiği için koşuya çıkmış gibi görünüyor. Lucy bana döndüğünden beri atletizm takımıyla antrenman yaptığını söyledi ama bu resmi bir şey değil.

Onu dinlemiyorum.

Odak noktam, attığı her adımda dalgalanan, pazusunun üstünden yılan gibi kıvrılan dövme çizgileri.

Tişört karın kaslarına ikinci bir deri gibi yapışmış. Nemli saçları alnına yapışmış. Koyu renk teller geriye itilmek, kavranmak, taranmak için yalvarıyor.

İki yanında birkaç adam yürüyor ama onlara gibi görünmüyor. Havacı gözlükleri olmadığından, nihayet yüz ifadesini görebiliyorum.

Gözleri kayıtsız bir bölgede kaybolmuş, sanki hiçbir şey onun için gerçekten önemli değilmiş gibi. Bu benim kasvetli bulutuma çok benziyor, bana sadece bırakmamı söylüyor.

Burada olmanın bir faydası olmadığını söylüyor.

Belki de Asher insanların bu ifadeyi görmesini istemiyordur. Bu yüzden mi sürekli güneş gözlüğü takıyor?

Genelde etrafındaki herkesle arkadaş canlısıdır, benim dışımda.

O da numara yapıyor olabilir. Kendimi her zaman takımın ve okuldaki herkesin önünde gülümsüyormuş gibi yaparken yakalıyorum.

Asher'ın karanlık gözleri buluşuyor ve dünyam bir anlığına değişiyor.

Bir bakış nasıl bu kadar çok vaat ve tehdit ve... tanımlayamadığım başka bir şey barındırabilir?

Omurgamda yavaş bir uğultu başlıyor ve midemin dibini büküyor. Birinin yörüngesinde olmak böyle bir şey işte.

Bu tehlikeli. Yanlış. Heyecan verici.

Bakışlarım ağzını buluyor, onun geri kalanı kadar soğuk olmayan o sıcak ağzını. O dudakların, dişlerin ve dilin boynumda, kulaklarımda dolaştığı o zamana geri dönüyorum.

Ben.

Göz temasını ve spor salonuna doğru artırıyorum.

Yine de vücut ısım düşmüyor ve kalbim sanki koşan benmişim gibi atıyor.

Spor salonunda Prescott ve diğer çocuklar kızlarla birlikte atış çalışmaktadır. Bree başlarında duruyor ve daha iyisini yapmaları için onlara bağırıp çağırıyor.

İçeri girdiğimde herkes duraksıyor ve Bree sabırsız bir bakışla bana bakıyor. Beni gördüğünde kaşları birbirine çarptı. "Geldin demek."

"Öyleyim."

"Az önce onu Asher'la görmeliydin," diyor Lucy hülyalı bir sesle. "Siz gelmiş geçmiş en iyi çiftsiniz. Havadaki kimyayı hissedebilirsiniz."

"Bu doğru değil!" Sanki küfretmiş gibi bağırıyorum. "

çeneni, Luce." Bree parmaklarını şıklattı. "Git ." Luce başını eğip soyunma odasına yöneliyor.

Bree'ye kollarımı kavuşturarak, "Ona karşı bu kadar kaba olmayı bırak," diyorum. "Kaba mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki bu normal bir olaymış gibi. Geçmişte ben de onun gibi olabilirdim.

Bree bana doğru yaklaşıyor ama şahin gibi bakışlarını takımdan ayırmıyor. "Peki, bir sonraki cesaretimizin hedefi kim?"

"Hiç kimse," diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu saçmalık artık sona erecek."

Gülüyor ama tıslamak için eğiliyor, "Kuralları sen bile değiştiremezsin, Reina."

Bir anı duyularımı istila ederken bir flaş kafama saplanıyor.

Kuralları çiğnememeliydik, Reina.

CHAPTER 13 - REINA

Üniversitenin çatısına çapraz oturdum ve kucağıma bir tabak aldım.

Bakışlarım şehrin her tarafına yayılmış binalarda kayboluyor. Pek güzel sayılmaz ama çok eski.

Tüm üniversite gibi.

Blackwood birkaç asırlık bir şehir ve burası her zaman iş dünyası ve Alex - ve babam- gibi zenginler için en iyi şehirlerden biri olmuştur.

Bir de babamla çalışan mafya adamları.

O minibüs olayından beri, kimsenin geldiğini fark etmedim.

Alex'e bunu anlattıktan sonra bana her zaman kalabalıklar içinde kalmamı söyledi.

Gitmiş olmaları geri gelmeyecekleri anlamına gelmez, Reina.

Son sözleri tüylerimi diken etti. Yine de, bazen sahtelikten uzaklaşmaya ihtiyacım oluyor.

Bir hafta geldi ve geçti. Her gün üniversiteye gidiyorum ve bugün daha iyi olacaktım gibi davranıyorum.

Bugün, Yaşlı Reina'dan nefret etmeyeceğim.

Destansı bir başarısızlık olduğunu kanıtlıyor. Önceki kızı tanıdıkça, varoluşsal krizim daha da yoğunlaşıyor.

Muhtemelen bu yüzden buraya tek başıma gizlice geldim. Ekip kampüsün her yerinde beni takip etmeyi bırakmadığı için zor oluyor.

Burada tek başıma oturmak biraz özgürleştirici geliyor. Göğsümde sürekli bir ağırlık hissetmeden nefes alabiliyorum.

Çatalımı tabağıma saplıyorum. Bugün tavuk var. Harika değil ama yine de salatadan çok daha iyi.

Ruh halimin bir başka nedeni de dün gece gördüğüm rüya - yoksa bir kabus muydu?

Birinin kolunu tuttum ve sanki ölümden kaçıyor muydum gibi koşturmak devam ettim. Çok karanlıktı, kimin elini tuttuğumu göremiyordum ama aramızdaki bağı hissedebiliyordum. O kişiyle kendimi güvende hissediyordum, sanki aya uçabilir ve yıldızların arasında yüzebilirdik.

Sonra aniden elimi bıraktılar. Çığlık attım ama hiç ses çıkmadı. Sonra enseme bir şey çarptı ve irkilerek uyandım.

O rüyayı düşünmeden edemiyorum. Hayal gücümün bir ürünü mü yoksa bir anı mı bilmiyorum.

Umalım da ilk olsun, çünkü o kişinin zarar görmesini istemiyorum.

Onları görmemiş olabilirim ama kalbim onları hatırlıyor. Uyandıktan beri durmadan ağrıyor.

İştahımı kaybederek tabağı itiyorum ve sırt üstü uzanıyorum. Eteğimin ve gömleğimin kirlenmesi umurumda bile değil.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Bu haftanın tek parlak noktası bacak desteğimi çıkarmak oldu. Artık onsuz gayet iyi yürüyebiliyorum. Çürükler de solmaya başladı.

Gökyüzünün ortasındaki öğleden sonra güneşine bakıyorum ve sanki ona ulaşabilecekmişim gibi elimi kaldırıyorum.

Belki yapabilirsem, onu kutulara koyar ve o kasvetli bulut kafamı ele geçirdiğinde kullanırım.

Öğleden sonra derslerim var ama ne onları ne de sahte arkadaşlarımı umursuyorum.

Ben de gözlerimi kapatıp güneşin beni ıslatmasına izin verdim.

"Ayrı olduğumuzda daha zayıfız."

"Yani birlikte olmak zorundayız."

"Birlikte olamayız."

"Hayır..."

"Bana kendini koruyacağına söz ver. Ben orada olmasam bile, güvende olacaksın." "Hayır, Reina. Hayır."

"Ben de güvende olacağım. Tekrar görüşeceğiz."

Söz veriyorum." "Söz veriyorum."

Bir itiş kakışla şimdiki zamana geri fırlatıldım. Kenarda duruyorum, neredeyse düşüyordum. İşte o zaman *tam anlamıyla* uçurumun kenarında olduğumu fark ediyorum.

Etrafım zifiri karanlığa büründü ama üniversitenin kulelerini ve uzaktaki kasabanın ışıklarını tanıyorum.

Çatıya çıkıp gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum, sonra...ne? Neden çıkıntıda duruyorum ki?

Kollarım arkadan bağlı ve ağzım koli bandıyla kapatılmış. İp arkamdaki bir direğe bağlı ve tüm vücudum çatıdan serbest düşüş yapacakmışım gibi öne doğru eğik.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği beni şiddetli bir fırtına gibi çarpıyor. Çığlık atıyorum ama sesim koli bandıyla kesiliyor.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Bu bir kabus olmalı. Bir kâbusun içinde sıkışıp kaldım.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve karanlık beni tekrar boğazımdan yakalıyor. Vahşi bir hayvan gibi derimi pençeliyor ve kemiklerimi kırıyor.

Yer çok . İpler koparsa kafatasım paramparça olur. Görünürde hiç insan yok.

Düşeceğim.

Öleceğim.

Ölmeyeceğim.

Şimdi olmaz. Bu kadar uzun süre ölmek için hayatta kalmadım.

Panik bana yardımcı olmaz. Hem de hiç. İpi iki elimle kavıyorum ve dengesiz bacağımı sağlam kenarda sürüklüyorum.

Direk arkamda gıcırıyor. İpler gevşiyor, beni daha uzağa taşıyor.

Ayağımı kaybettim ve çığlık attım. Tırnaklarım ipe batıyor ve tüm gücümle ipe tutunuyorum.

Parmaklarım sıyrılıyor ve tırnaklarımın altından sıcak bir sıvı damlıyor.

Hava beni boğuyor ve nefes alamıyorum. Bir an için o kasvetli bulutun zihnimi ele geçirmesine izin veriyorum.

Neden ipin seni düşürmesine izin vermiyorsun? Neden ölmüyorsun?

Başımı öfkeyle sallıyorum, titrek nefesler alıyorum.

Rüyamda, o kadın sesine ölmeyeceğime dair bir söz verdim.

Yavaşça bacağımı kenara doğru , ipi ölümüne sıkıyorum.

Malzeme kanlı tırnaklarımı çiziyor.

Duyularım artıyor ve her küçük ses kulaklarımda yankılanıyor: sallanan direğin gıcirtısı, bacağımın çaresizce sert kenara sürüklenişi, kalp atışlarımın kükreyen nabzı.

Otmaya çalışıyorum. Bacağım neredeyse kayıyor ve ipler bileklerimi sıkıyor. Duruyorum, titrek bir nefes alıyorum.

Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve bacaklarımdan biri havada asılı kalıyor.

İşte bu kadar. Yara bandı gibi söküp atmalıyım.

Derin bir nefes alarak tırnaklarımla ipi tırmalıyorum ve kendimi geri itiyorum. Önce direğin yüksek sesli gıcirtısı duyuluyor.

Sonra ipin gevşemesi.

Tüm vücudum doğru eğilirken gözlerim yaşlarla doluyor.

Sözümü tutamadığım için çok üzgünüm. Çok özür dilerim.

Kaba bir güç beni ipten geri çekiyor. Vücudum kenara doğru sarsılıyor ve bağlar güç nedeniyle bileklerimi sıkıyor.

Devrildim ve sağlam bir kucaklamanın içine

düştüm. Soğuk ama aynı zamanda sıcak.

Zor ama aynı zamanda güvenli.

Bir saniye önce ölmeye hazır olan kalbim, şok edici bir güçle hayata geri dönüyor.

Sanki günlerdir ya da aylardır nefes almıyormuşum gibi soluk kalıyorum.

Ağlama ihtiyacı beni bir kasırga gibi vuruyor. Fırtınanın gözüne yakalandım, bir çeşit kurtuluş için yalvarıyorum.

Gözyaşlarımı kırıpıştırarak, kolları beni bir kafes gibi saran kurtarıcıma bakıyorum.

Çok güzel gözleri var, kurtarıcım. Karanlık bir orman gibi yeşil, ama aynı zamanda fırtına sırasında tropik bir deniz gibi.

O bir rüya ve kâbus, benim kurtarıcım, karanlık ve aydınlık gibi.

O Asher.

CHAPTER 14 - G

En iyi haliyle ipte asılı dururken görünüyor. Bağlı ve .

Çırılçıplak soyulmuş.

Yaptığım işi hayranlıkla izliyorum: düğüm, ağzındaki koli bandı.

Onu o pozisyonda sikmeyi düşündükçe sikim sertleşiyor. Ağlayacak mı? Yalvaracak mı?

Ama aletim beklemek zorunda.

Reina Ellis'in kâbusu henüz sona ermedi.

CHAPTER 15 - REINA

Ertesi gün derse gitmedim.

Dün gece eve nasıl döndüğümü bilmiyorum. Hayal meyal Asher'ın beni taşıdığını hatırlıyorum, hepsi bu.

Bana kimin yaptığını sordu ama söyleyecek söz bulamadım. Eğer bir şey söyleseydim, gözyaşlarımı serbest bırakırdım. Bunun yerine sessizliği seçtim.

Sessizlik bazen güvenlidir.

Sessizlik aynı zamanda kasvetli bulutun çöktüğü zamandır. Bunu hissedebilirsiniz, bilirsiniz, zihninizi işgal eden ve dışarı çıkmayı reddeden o düşünceler.

Dün geceki gibi düşünceler.

Düşmek ve her şeyi sona erdirmek için o özlemi hissettim ama Asher bunu durdurdu. O... benim isteğim dışında bana yeniden hayat verdi.

Kalbim atmaya başlayıp ritmi tüm benliğimi doldurana kadar hayata ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Sanki hayatta kalmam için bana bağılıyor gibiydi.

Kasvetli bulutu görmezden gelmek için.

Bugün tam da bunu yapmaya karar verdim. Bütün gün yatakta kalma isteği beni intikamcı bir hayalet gibi sarıyor ama yorganı itip kalkmayı, duş alıp tazelenmeyi başarıyorum.

Yapamadığım tek şey aynada kendime bakmak. Bebek adımları.

Saat on gibi merdivenlerden iniyorum. Kusursuz mermerleri ve geniş merdivenleriyle geniş oturma alanında duruyorum. Nedense, boş ve çok... yanlış hissediyorum.

Yanlış yer. Yanlış hayat.

Hastanede ilk uyandığım andaki düşünceler bana tekrar saldırdı.

Chesterfield kanepeye uzandım. Uzanıp uyuma ihtiyacı beni bir ninni gibi sarıyor ama ona teslim olmuyorum.

Bunu son yaptığımda bir felaket oldu. Bunu bana kim ve neden yapar?

Cevapları bulmak istiyorsam, kendim hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor.

Telefonumu çıkarıp Google'da adımları arattım. Amigo üniformalı, Alex'le birlikte bağış toplama etkinliklerinde ve partilerde çekilmiş birkaç fotoğrafım çıkıyor.

Yüzümdeki gülümseme çok mide bulandırıcı ve sahte. Bu gülümsemeden nefret ediyorum. Bu ben değilim.

On iki yaşındayken bir ay boyunca ortadan kaybolmamla ilgili birkaç makale var, bazıları kaçırılma olayı olduğunu düşünüyor. Diğerleri ise bunun bir kaçak vakası olduğunu söylüyor. Babam beni tutarken vurulduğum fotoğrafta kirli kıyafetler içindeyim, saçlarım darmadağın ve yüzüm bomboş - o kadar bomboş ki korkutucu.

Parmaklarımı resmin üzerinde gezdiriyorum. "O zamanlar sana ne olmuştu?"

Babamın adı ilgili bir arama olarak görünüyor: Gareth Ellis. Onu daha önce de Google'da aramış ve resimlerine bakarak saatler geçirmişt看. Bana her zaman güven ve huzur hissi verdiler.

Gareth Ellis de Alex gibi uzun boylu, fit bir adamdı. Sarı saçları, parlak mavi gözleri ve kare şeklindeki çenesiyle tam bir Amerikan görünümüne sahipti. Sanki içinde doğmuş gibi her zaman İngiliz kesimli takım elbiseler giyerdi.

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum, gözlerimin arkasında oluşan baskıyı hissediyorum.

Seni özledim, baba.

Wikipedia sayfasına göre, babam hayatı boyunca bekârmış. Hiçbir yerde karısının -annemin- tek bir fotoğrafı yok. Ne kadar araştırırsam araştırayım, sadece annemin babamın hamile bıraktığı bir fahişe olabileceğine dair dedikodu makalelerine ulaşıyorum.

Burnum sızladı. Babam hakkında şimdiye kadar öğrendiğim kadarıyla, kadınlarla ilgili bir skandala hiç karışmamış. Bir makalede, "Yanımda ihtiyacım olan tek kız var, Rei'm." demiş.

Aptal gibi ağlamaya başlamamak için arama sonuçlarını kapatıyorum. Onu hatırlamıyorken babamın yasını tutmaya ne hakkım var?

Instagram'ı açmadan önce parmağım üzerinde geziniyor. Profilim de hayatım kadar plastik.

Her şey mitingler, amigoluk ve takımın geri kalanıyla parti yapmakla ilgili. Özçekimlerim mükemmel makyaj, mükemmel ortam ve mükemmel her şey ile mükemmelliğin vücut bulmuş hali.

Bazen Owen ve Sebastian benimle fotoğraf çektiriyor, bu da son üç yıldır iletişim halinde olduğumuz anlamına gelmeli.

En eski fotoğraflarıma doğru ilerliyorum. Sık sık paylaşım yapan bir ilgi orospusu olduğumu düşünürsek, lise anılarıma ulaşmam birkaç dakikamı alıyor.

Asher'la olan tek fotoğrafım bana bakıyor. Üç yıllık, yani o zamanlar son sınıftaydık.

Beyaz ve mavi futbol kıyafetleriyle boş sahanın ortasında duruyor. Forması terden karın kaslarına yapışıyor ve gözlerinin altında orman rengini vurgulayan siyah çizgiler var.

Geniş ve hafif ukala bir şekilde sırtıyor, her haliyle muhteşem bir piç gibi görünüyor.

Beni güçlü kollarında gelin gibi taşıyor. Üstünde 'Mavi Kaplanlar' yazan beyaz ve mavi bir amigo üniforması giyiyorum. Kollarım mavi ponponlarla bir V oluştururken bacaklarımdan biri havaya kalkmış.

Cuma gecesi ışıkları parlıyor ve mükemmel bir çift oluşturuyor. Başlık yok ama hashtag'ler var.

#TigersForTheWin #We'reTheBest #StateHereWeCome #MyHero

Son hashtag'e aval aval bakıyorum, sanki o sırada kafamın içine girip ona neden öyle dediğimi anlayabilirmişim gibi.

Sonra fotoğraftaki gülümsememi izliyorum. Geniş ve şapşal, neredeyse... mutlu. Sonradan gülümsemelerim gibi sahte değil. Eğer bir şey varsa, benim resmim

Asher gerçek bir gülümsemeye benzeyen son gülümsememdi. Ondan sonraki her şey plastik, sahtekâr... sahte.

Üç yıl önce ne oldu?

Asher'ın sosyal medyasını takip edip değişimin karşılıklı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Sonra Lucy'nin bana sosyal medya kullanmadığını söylediğini hatırlıyorum. Hiç kullanmadı, lisedeyken bile.

Nedenini merak ediyorum.

DM'lerimi kontrol ediyorum. Hepsi ya Bree'den ya da ekibin geri kalanından. Neden telefonuma cevap vermediğimi ve okula dönmediğimi soruyorlar.

Sadece Lucy'ye cevap veriyorum ve ona doktor randevum olduğunu söylüyorum. Umarım buna inanır ve diğerlerinden beni yalnız bırakmalarını ister.

Instagram'dan çıkmak üzereyken ekranımda yeni bir mesaj beliriyor. Kullanıcı adı Cloud003. Merakımdan tıklıyorum ve sonra nefesim kesiliyor.

Cloud003: Seni bir sürtük gibi kimin bağıladığını bilmek ister misin?

Mesajı tekrar tekrar okurken kalp atışlarım hızlanıyor. Bunu yapan kişi bu mu?

Yukarı kaydardım ve aynı kullanıcıdan gelen başka mesajlar buldum. İlk gönderdiği mesaj iki yıl önceydi.

Cloud003: Bu geceki kukun çok hoşuma gitti. Cadılar Bayramın kutlu olsun.

Cloud003: Bu arada, taktığın maske çok kötü bir kılık değiştirmeydi. Belli ki kim olduğunu biliyorum.

Reina-Ellis: Senin de kim olduğunu bilmediğimi nereden çıkardın? **Cloud003:** Şüpheli. Aksi takdirde bacaklarını bana bu kadar açmazdın. Sikimin üzerine bu kadar sert boşalmazdın. et, bilinmeyenin heyecanını seviyorsun. Sen de öyle.

Cloud003: Ama ben senin kim olduğunu zaten biliyorum, sürtüğüm. Sen benim sürtüğüm müsün, Reina?

Öyleyim. **Cloud003:**

Sadece benim sürtüğüm mü? **Reina-Ellis:** Sadece senin.

Mesajlara aval aval bakıyorum. Bu mümkün olamaz. Kendime asla sürtük demem.

Ayrıca, bu adam da kim?

Profiline tıklıyorum. Özel olarak ayarlanmış ve profil resmi yok. Sıfır takipçisi var ve iki hesabı takip ediyor, ancak bunların ne olduğunu göremiyorum.

Lanet olsun.

Aramızdaki değiş tokuşa geri dönüyorum.

Bu görüşmeden sonra benden bir mesaj geldi.

Reina-Ellis: Buluşabilir miyiz?

Cloud003: İşler böyle yürümüyor, Reina. Tekrarla ve bu sefer doğru söyle.

Tanışabilir miyiz lütfen?

Cloud003: Yalvarmana ama hayır, bilinmeyenin dışında seninle ilgilenmiyorum.

Reina-Ellis: Ama sen benim kim olduğumu zaten biliyorsun.

Cloud003: Aynen öyle.

Sen bir pisliksin.

Cloud003: Bütün gece sikine bindiğin kişi.

Siktir git. Artık seninle konuşmayacağım.

Bir yıl sonra, geçen sonbaharda, Ekim ayına kadar kendisinden başka mesaj gelmedi.

Cloud003: Fikrini değiştireceğini biliyordum, sürtüğüm.

Ben yapmadım.

Cloud003: O zaman neden aynı Cadılar Bayramı partisine aynı kedi yavrusu maskesiyle geldiniz?

Reina-Ellis: Bu partiye senin için gelmedim.

Cloud003: Bu yüzden mi bakmadığımı düşündüğün odanın öbür ucundan beni izleyip duruyorsun?

Reina-Ellis: Siktir git.

Cloud003: Seni becermeyi tercih ederim.

Cloud003: Beş dakika içinde aynı odaya gel. Oraya girdiğimde, tamamen çıplak bir şekilde sırt üstü yatmanı ve bacaklarını iki yana açmanı istiyorum.

Işıkları yakma yoksa giderim.

Cloud003: Maske ve topuklar kalsın.

Seni becermek istediğimi nereden çıkardın?

Cloud003: Dört dakika, Reina.

Pislik.

Cloud003: Bütün gece o daracık amcığı sikecek olan kişi.

Bir gün sonra, benden bir mesaj var.

Hala görüşmek istemiyor musun?

Cloud003: Hayır.

Reina-Ellis: Neden olmasın?

Cloud003: Nişanlın yok mu senin?

O önemli değil. Ben senin , unuttun mu?

Cloud003: Ve sen hep olacaksın. Daha fazlasını isteme yoksa pişman olursun.

Gelecek yıl görüşmek üzere.

Sanki okumayı öğreniyormuşum gibi kelimelere bakıyorum.

Sadakatsizliğimin kanıtı bana çirkin, iğrenç kelimelerle bakıyor.

Ne halt ettim ben?

Kazadan bir gün öncesine kadar Cloud003 ile aramızda başka mesaj alışverişi olmadı.

Seninle bir daha görüşmeyeceğim.

Cloud003: İyi denemeydi, sürtüğüm.

. Ben yeni bir sayfa açıyorum ve sen bunun bir parçası olmamayı seçtin. Bana karşı olan hislerini engellediğini biliyorum ve seni anlıyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapmalıydım. Özür dilerim ve hoşça kal.

Cevap vermedi. Diğer tek mesaj az önce aldığım mesaj.

Dün gece çatıya bağlı olduğumu nereden biliyor? İlk tepkim, bunu yapanın o olup olmadığını sormak oldu.

Son saniyede kendimi durduruyorum. Psikopat olabilir. Üstünü çiz, büyük ihtimalle psikopattır.

Onlarla muhatap olmamak daha iyi. Ayrıca, ona açıkça veda ettim.

Ekranım başka bir mesajla aydınlanırken kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Cloud003: Dikkatli ol, sürtüğüm. Birisi senin hayatının peşinde. O güzel gözlerini boş görmekten nefret ediyorum.

CHAPTER 16 - G

Koltuğuma geri yaslanıyorum ve kameradan onun pembe yanaklarını izliyorum.
Telefona bakarken alt dudağını ısırması.
İnce vücudunun dikleşmesi, göğüslerinin pamuklu tişörtünü zorlaması.
O çok güzel ve bunu biliyor.
Belki de bu yüzden orospu kraliçe olmayı seçti.
Aletime uzandım ve yeniden ayarladım.
Blackwood yakında başka bir trajedi yaşayacak.
Başrolü Reina oynayacak.

CHAPTER 17 - REINA

Sonraki üç gün boyunca üniversiteye gidiyorum ama hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Cloud003'ün bana başka bir mesaj göndermesini bekleyerek telefonuma bakmaya devam ediyorum.

O yapmaz.

Minnettar olmalıyım ama bilinmezlik beni öldürüyor. Geceleri yazışmalarımızı tekrar okuyor ve ona ulaşmayı düşünüyorum. Muhtemelen hafızamı kaybettiğimi bilmiyordur ve bilgi almak için onu şımartabilirim.

Ama ya öğrenirse ve kendimi tehlikeye atarsam?

Kendimi koruma içgüdüm bundan daha iyidir.

Kapıyı itip açıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

"Hey, Izzy." Market poşetlerini mutfığa taşıırken onu selamlıyorum. "Oh, geri dönmüşsün," diyor ses tonunda biraz şaşkınlıkla.

"Olmam gerekmiyor mu?"

"Eve gelmeden önce genellikle dışarıda olabildiğince çok zaman geçirirsiniz."

Ekip beni dışarı çıkmaya davet etti ama ben kendimi iyi hissetmiyordum. Dün onlarla gittim ve bu ruh halimi düzeltmek yerine mahvetti.

"Ne yapacaksın?" Market poşetlerini gösteriyorum. "Pişireceğim."

Moralim düzeliyor. Sonunda dışı bir şey oldu. "Ben de katılabilir miyim?"

Sanki kalbine bir bıçak saplamışım gibi tamamen dondu. Üç kez göz kırptı. "Sen... bana katılmak istiyorsun."

"Ben de öyle dedim."

"Pişirmek için mi?"

Başımı salladım.

"Mutfakta mı?"

"Bunu sormak çok mu garip?"

"Sadece mutfğa hiç adım atmıyorsun."

"Bu eski Reina. Ben artık yeni bir insanım." Sanki kendimi ikna etmem gerekiyormuş gibi kelimeleri gerektiğinden daha yüksek sesle söylüyorum.

Üniversitede geçirdiğim her gün, eski benim yaptığım acımasızlıkları keşfediyorum.

Değişmek istesem bile, geçmişte yaptıklarımı geri almam mümkün değil.

Yoksa yapabilir miyim?

Nereden ve nasıl başlayacağınızı bilmediğinizde kefarete çok zordur.

Derin bir nefes alarak Izzy'yi mutfğa kadar takip ediyorum. Geniş alan paslanmaz çelik aletler ve beyaz mermerle dolu.

Tezgâhın arkasında meşgul Izzy'ye, "Bu kadar beyazı temizlemek çok zor olmalı," diyorum.

"Bir de bana sor." Duraksıyor. "Yani, benim sorun yok."

"Söylediklerine dikkat etmene gerek yok, Izzy. Yemin ederim hiçbir şey Alex'e geri dönmeyecek." Ağzımı fermuarla kapatıp kilitleme ve hayali anahtarı pencereden dışarı fırlatma hareketi yapıyorum.

Nazik gözleri gülümseyerek yanlara doğru kırışıyor. "Sanki tamamen yeni bir insan olmuşsun gibi."

"Daha iyi bir tane mi?" Ses tonum o kadar umut dolu ki, acınacak haldeyim. Başını salladı. "Şey, evet. Daha çok ses çıkarıyorsun ve daha az..."

"Züppe," diye bitiriyorum onun yerine. "Biliyorum. Bunu ."

Garip bir şekilde gülümsüyor ve sessizce konuyu kapatmaya karar veriyoruz.

İşe koyuluyoruz. Izzy hamuru hazırlıyor, Jason ve NFL seçmeleri hakkında konuşuyor. Hayalleri gerçek oluyor.

Onunla ne kadar gurur duyduğunu ve aynı zamanda onu buraya getirmek için yaptığı fedakarlıkları görünce kalbim ısınıyor. Kocasını öldüğünde, Izzy'yi yürümeye başlayan bir çocukla bırakarak, onu 'ona bakması için' bir adamla evlenmeye zorlamaya çalışan muhafazakâr ailesinden kaçmak için güneyden taşındı. Alex'in evine gelene kadar birkaç işte çalışmış.

"Jason senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı," diyorum onunla birlikte kurabiye hamuruna şekil verirken.

"Oğlum olduğu için şanslıyım." Sırıttıyor.

"Izzy?" Sorarken gözleriyle karşılaşmadım. "Uzun zamandır burada olduğuna göre, annemle hiç tanıştın mı?"

Çevresel görüş alanımda başını sallıyor. "Buraya çalışmaya geldiğimde baban senin tek ebeveynindi."

"Peki onun hakkında hiç bir şey duydunuz mu?"

"Sanırım doğum sırasında öldü? Buradaki hizmetçilerden duyduğum bu."

Bildiğim tek bilgi bu.

Ellerim hamurun etrafında titriyor. Kendi lanet annemi bile öldürdüm.

"Neyim var benim?" Yüksek sesle söylemek istemesem de mırıldanıyorum.

"Hey." Izzy sevecen bir ifadeyle elimi okşuyor. "Öyle değildi. senin hatan. Kimsenin doğumu yanlış değildir."

Biraz gülümsedim. Şirret doğam düşünüldüğünde, Izzy'ye iyi davrandığımdan şüpheliyim, bu yüzden beni neşelendirmeye çalıştığı için minnettarım.

"Peki ya Alex'in karısı?"

Yüz hatları düşüyor ve sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Asher on yaşlarındayken bir kazada öldü."

Oh.

Asher ve ben bir bakıma aynı trajediyi paylaşıyoruz. Tek fark, ben annemi tanı mıyordum, o ise tanıyordu.

Bekle...

Eğer annemle hiç tanışmadıysam, nasıl oluyor da onunla ilgili bu anılar aklıma gelip duruyor? Bana bir şeyler anlatırdı ve ben onları hatırlardım.

"Asher ve Arianna yıkıldılar." "Arianna kim?"

Izzy, söylediği şeyin tabu olduğunu fark etmiş gibi donakalır. "Ah... unut gitsin."

"Hayır, söyle bana. Lütfen?" İfademi yumuşatıyorum. "Şimdiden kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

Benden başka şeyler saklamayın."

"Asher'ın küçük kız kardeşi. Tam olarak bir yaş küçük."

Asher'ın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Bu evde hiç resim ya da fotoğraf albümü yok.

"Nasıl oldu da onunla hiç tanışmadım?" Biraz gülümsedim. "O da yurt dışında mı okuyor?"

Fırını kapatırken kaşları çatılıyor. "O... o vefat etti."

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyor ve mide bulantısı bana saldırıyor. Asher kardeşini mi kaybetmişti? "Nasıl? Ne zaman?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama o sırada mutfığa bir kargaşa giriyor. Asher, Sebastian ve Owen hararetli bir sohbetin ortasında içeri girerler.

Asher ve Sebastian, Owen'ın söylediği bir şeye gülümserler.

Bakışlarım Asher'ın yüzünde kaybolurken parmaklarımı hamurun içine sokuyorum.

Yüz hatlarının ardındaki rahatlık - bu bana hiç göstermediği türden bir gülümseme.

Tek aldığım bakışlar ve sessizlik.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi kayboluyor ve yerini hesapçı bir çizgi alıyor.

Nasıl görüldüğümü düşünmemeye çalışıyorum. Tezgâhın arkasında önlükle dururken ellerimi ve yüzümün bir un kaplıyor.

"Bu kıyamet mi?" Owen önümdeki tabureye kaydı. "Sen..."

"Pişiriyor musun?" Sebastian tabaktan bir kurabiye kaparken onun yerine bitiriyor. Plastik olmadığından emin olmak istercesine kokluyor.

Dikkatim Asher'ın üzerinde. Owen ve Sebastian oturmuş kurabiyeleri çevirip etrafta dolanırken, o bir eli cebinde öylece duruyor.

Yüzü nötr ama şimdi daha fazlasını görüyorum. Kardeşini kaybetmiş birini görüyorum. Nedense bu tür bir kayıp beni olması gerekenden daha fazla sarsıyor.

Ben tek çocuğum, bu yüzden bir kardeşin kaybını hissetmemeliyim, ama bir şekilde,

Benim var.

Ne söylemek istediğimi bile bilmediğim halde ağzımı açıyorum.

O. Sadece bir şey söylemek istiyorum... herhangi bir şey.

Owen'ın eline vurarak kurabiyeyi ağzına düşürmesini sağlıyor.
"Dostum! Onu ben yiyordum."
"Az önce hayatını kurtardım." Asher bana tehditkâr bir bakış fırlattı.
"Muhtemelen zehirlidir."
"Ah," diyor Sebastian, gözleri parlayarak. "Ne , Barbie?"
"Ne?" Asher'ın sözlerinin beni ne sarstığını gizlemek için gülümsüyorum.
"Yeni cesaret, tabii ki." Kaşlarını sallıyor. "Bu sefer kimin sefil ruhunu dilimleyip doğrayacaksın?"
"Kimsenin değil." Ellerimi gereğinden fazla agresif bir şekilde önlüğe siliyorum.
"Şimdiden sıkıldın mı?" Owen kaşlarını kaldırarak soruyor.
Geniş alıcıyı ters ters bakarak hizaladım. "Yoksa tüm bunlar aptalca mı?"
"Aptalca mı?" Owen tekrarlıyor. "Bunu sen icat ettin, Rei-Rei."
"Beni durdurabilirdin." Tekrar Sebastian' odaklanmadan önce bakışlarını karşıyorum. "Ve sen de tam bir ikiyüzlüsün Bastian."
Elini kaldırır, yüzünde şakacı bir ifade vardır. "Hatalarını benim üzerime yıkma." "Naomi'nin hayatını mahvetmek yerine hayır diyebilirdin."
"Ooh, birilerinin haberi var." Owen bir kurabiye geveliyor ve nedense Asher'ı dinlemediği için minnettar hissediyorum.
Sebastian başını eğiyor. "Belki de onun hayatını mahvetmek istemişimdir." "Belki de sen bir pisliksin."
"Belki de hak sahibi bir sürtüksündür."
"Yeter." Asher önce arkadaşına, sonra da okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.
"Hepinizin canı cehenneme." Onları görmezden geliyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "Tadı harika, Rei-Rei," diye bağıyor Owen arkamdan. "Canın cehenneme, Owen."
Arkamı dönmeden gülümsüyorum. Bir kahkaha atıyor.
"Bunun bir kelime bile olmadığına eminim." "Artık öyle."
Sanki biri ona dirsek atmış gibi öksürdüğünü duyuyorum. "Ne var? O ."
Köşeyi dönmeden önce arkama bir göz atıyorum. Asher'ın bakışları sırtıma hançer gibi saplanıyor. Kafası beni çözememiş gibi yana eğik.
Güzel.
Onu da imkansız.

Ama Izzy' bana söylediklerinden sonra, belki de nefretinin benim yaptığım bir şeyle ilgili olduğunu düşünmeye başladım.

CHAPTER 18 - REINA

Hayat devam ediyor... Bir dereceye kadar.

Üniversitede bir sonraki hafta bir öncekinden daha az telaşlı geçer.

Bu neredeyse... normal, ya da en azından hayatı hakkında hiçbir şey hatırlamayan biri için normal denebilecek bir şey.

Anılarım hâlâ saklambaç oynamaya devam ediyor.

Alex'e şehir merkezindeki daireme geri dönebilir miyim diye sordum. Arkadaşlıktan nefret ettiğimden değil. Izzy ve Jason'ı ve birlikte geçirdiğimiz Scrabble gecelerini gerçekten seviyorum.

Ancak, üç yıl boyunca yaşadığım yere geri dönmenin bazı anılarımı geri getirebileceğini düşündüm.

Ve evet, Asher'dan kaçmak istemiş olabilirim. Kız kardeşinin ölümünü ve onu aldattığımı öğrendikten sonra kendimi bok gibi hissediyordum.

İngiltere'de sayısız kızla yatmadığından değil ama yine de. Aldatan etiketinin üzerimde olmasından nefret ediyorum.

Çok rahatsız edici, çirkin bir yer.

Ancak Alex talebimi reddetti. Diplomatik bir dille, haneye tecavüz olayından dolayı güvenliğimin hala tehlikede olduğunu ve daha fazla dinlenmem gerektiğini söyleyerek reddetti.

O günün ilerleyen saatlerinde Izzy'den Dedektif Daniels'ın bizi ziyaret ettiğini öğrendim. Benimle konuşmak ya da sorgulama için gönüllü olmamı talep etti. Alex onu kovdu ve bir daha başımı belaya sokmaya gelirse uzaklaştırma emri çıkartmakla tehdit etti.

Izzy'ye göre, Alex olduğu için şanslıyım, karşımda değil. Görünüşe göre, acımasızlığıyla nam salmış bir avukat.

Belki de bu yüzden mafya tehdidinden o kadar korkmuyorum. Siyah minibüsün tekrar ortaya çıkmamasıyla da ilgili olabilir.

Kampüse doğru giderken Lucy'nin arabasında oturuyorum. Mor MINI Cooper'ı park yerinde sevimli bir balon gibi göze çarpıyor.

Evde beyaz bir Lexus'um var ama henüz onu kullanacak kadar kendime güvenmiyorum.

Bree, onun yerine Lucy'yi seçtiğim için çok kızgın. Doğruyu söylemek gerekirse, Lucy'nin sürtük olmayan karakteriyle daha rahatım.

Doğru, Bree'den daha kötü bir kaltaktım ama o Reina gitti ve asla geri dönmeyecek.

Kurtuluşun ilk adımı: kendimi geçmişimden gelen şeytanlarla çevrelememek.

Arabasından çıkarken Lucy bana Instagram'da gizlice içki içen birkaç futbolcunun fotoğrafını gösteriyor. Blackwood- black-book diye bir hesapta.

"Bu resimleri paylaşacak kadar korkunç olan kim?" Ben soruyorum. "Bu onların NFL'e seçilme şanslarını mahvetmez mi?"

"Olabilir." Lucy omuzlarını kaldırır. "Blackwood Kara Kitabı tamamen skandallarla ilgili."

Ve kazandığı binlerce takipçiye bakılırsa işe yarıyor gibi görünüyor.

"Kim işletiyor?" Ben soruyorum.

"Kimse bilmiyor." Gülüyor. "Bir tür Dedikoducu Kız gibi."

Duruyorum, aklıma başka bir şüpheli hesap düşüncesi geliyor. Elimi Lucy'ye uzattım. "Bir bakayım."

Telefonu bana verdikten sonra hesabın takipçilerine tıklıyorum ve Cloud003 yazıyorum. Tabii ki orada.

Orospu çocuğu.

Bu Blackwood Koleji'nde öğrenci olduğu anlamına gelmeli. Ya da yeterince yakın. Bu, o gece beni bağlayanın o olduğu anlamına mı geliyor? Ama eğer öyleyse, neden daha sonra beni uyardı?

"Sorun nedir?" Lucy bakmak için eğilir.

Arama geçmişini hızlıca silip telefonunu geri veriyorum. "Hey, Luce?" Sırıttıyor, belirgin yanakları hareketle birlikte kalkıyor.

"Ne?" Ona yakından bakıyorum.

"Bana Luce demene alışabileceğimi hiç sanmıyorum." Yanımda yürüyor.

"Ne oldu?"

Boğazımı temizliyorum. "Üç yıldır aynı takımdayız ve sen beni liseden bile tanıyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Tüm bu süre boyunca hiç... ne bileyim, bir aşk ilgisinden ya da onun gibi bir şeyden bahsettim mi?"

Çenesine vurarak mırıldanıyor. "Aşk hiç bahsetmiyorsun." "Asher hakkında bile mi?"

"Hayır." Bunu düşünmek için durmuyor bile. "Sen özel bir insansın, Reina. Belki Bree dışında hiçbirimiz hayatında neler olup bittiğini bilmiyoruz."

Lanet olsun. İşin onunla konuşmaya gelmeyeceğini umuyordum ama muhtemelen elimi taşın altına koyup bunu yapmam gerekecek. Eğer bu Cloud003 pisliği hakkında bir fikri varsa, bilmem gerek.

Yine de Lucy ile teyit etmem gereken başka bir şey var.

"Asher Cadılar Bayramı partileri sırasında geri döndü mü?" Dikkatlice sordum.

Cloud003 olma ihtimali az da olsa var. "İki

yıl önce, evet. Geçen yıl, hayır."

"Sen görmeden de gelebilirdi." Anladığım kadarıyla bu Cloud003 denen kişiyle hep kılık değiştirmiş olarak karşılaşıyordum.

"Geçen yıl İngiltere'de arkadaşlarıyla Cadılar Bayramı'nı kutladı. Bekle bir dakika." Telefonunu eline alıyor ve birinin Instagram'ında geziniyor. Sonra bana Asher'ın kolunu korkutucu gri gözleri olan bir adama doladığı bir fotoğrafı gösteriyor. Sarışın bir kız onun kucağına sokulmuş. Arkalarında üç erkek ve kız daha duruyor, bazıları gülümsüyor, bazıları da Cadılar Bayramı kostümleri giymiş.

Tabii ki fotoğrafın tarihi Cadılar Bayramı'ndan önceki gece. Alt yazıda, 'Unutmayın çocuklar, hiçbir Cadılar Bayramı gerçek insanlardan daha korkunç değildir' yazıyor.

İlginç.

"Kimin hesabı bu?" Lucy'ye sordum.

Gri gözlü adamın yüzüne dokunur. "Aiden King. Asher'ın İngiltere'deki en yakın arkadaşı gibi. Çok rüya gibi biri. Onu takip ettiğimden falan değil." İç çekiyor. "Ne yazık ki evli. Yemin ederim bütün iyi olanlar öyle."

Neden bu kadar genç evlendiğini merak ediyorum.

Ama her neyse, bu resim Asher'in Cloud003 olduğuna dair hafif şüpheleri ortadan kaldırıyor.

Minyon bir figür yanımızdan yıkım topu gibi geçiyor.

"Çekil, Kraliçe Kaltak ve takipçisi." Naomi her zamanki sözlerini

Ben

Lucy konuşmayı aniden kesiyor, ağzı garip bir açıyla sarkıyor. Naomi'nin önüne geçerek yolunu kestim. "Bu kadar yeter."

Boy farkımız yüzünden bana bakmak zorunda kalıyor, ama bu zengin kahverengi gözlerindeki kötülüğü sildi. "Ne? Bu sefer sahte özürler yok mu?"

"O özrün sahte olduğunu düşünüyorsan, sen bilirsin Naomi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bize kaltak demeyi ne kadar sevsen de sen de farklı değilsin. Lucy yanlış bir şey yapmadı ve tüm bu saldırıları hak etmiyor."

"yok." Lucy başını eğerek koluma dokunuyor.

"Öyle değil." Onu Naomi'nin önüne itiyorum. "Lucy'nin en iyi arkadaşı olsaydın, davranışlarının onu ne kadar incittiğini bilirdin."

"Acı hakkında ne biliyorsun?" Naomi'nin sesi, yüzündeki kaynayan ifadeye rağmen sakindi. "Yüksek ve kudretliken acı çekmek hakkında ne biliyorsun?"

"Dur artık Nao," diye yalvarıyor Lucy, sesi boğuluyor. "Bu sen değilsin." "Evetbenim. Sen sadece emirleri uygulamakla o kadar meşguldün ki bunu fark edemedin."

Siyah bir Tesla çılgık atarak hemen yanımızda durdu. Naomi gerildi ve kampüse doğru koşmaya çalıştı. Sürücü kapısı açılarak kaçış yolunu kapattı.

Sebastian dışarı çıkar, futbol ceketini ve omuzlarına asılı postacı çantasıyla şık görünmektedir.

"Yoldan çekil, pislik." Onu atlatmaya çalışıyor ama kafasını kaldırmıyor.

"Arı vızıltısı mıydı o?" Alaycı bir tavırla boynunu geriyor, ona da bakmıyor.

"Seni sokmadan önce kımıllda." Yüzü eforla ısınıyor.

"Bunun için bana yaklaşman gerekir ve ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, tsundere."

Naomi'nin yüzü kızarıyor. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Ağzı bir şey söylemek ister gibi açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Kes şunu." Sebastian'ı ceketinin kolundan çektim. Naomi bu fırsatı değerlendirip okul binasına doğru koşmaya başladı.

"Kaçabilirsin ama saklanamazsın, tsundere," sesleniyor arkasından.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona soruyorum.

Sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi bana bakıyor. "Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Ugh. Tamam, anladım. Ben umursamaz, bencil küçük bir pisliktim. Ama hadi, neden herkes bunu yüzüme vurmayı bırakmıyor? Gerçekten deniyorum.

"Reina değişti." Lucy göğsünü kabartarak yaklaşıyor.

Bana Lucy şeklinde paketlenmiş bir hediye gönderdiğin için teşekkürler Noel Baba.

Bu kıızı takdir etmediğin için canın cehenneme, Yaşlı Reina.

Sebastian, etrafımdaki herkesin alışkanlığı haline gelen o şüpheli tavırla beni izliyor.

Bakışlarının müdahaleciliği bana Asher'ı ve son zamanlarda bana attığı ölüm hatırlatıyor.

Onun varlığından ne kadar kaçınmaya çalışsam da, bir parçam her zaman ona doğru yöneliyor.

", " diyor Sebastian bir şekilde. "Neyi kanıtlayayım?" Ben soruyorum.

"Değiştiğini."

Onu terslemek istiyorum ama kefarete böyle işlemiyor. Kendini kanıtlamanın en iyi yolu almak değil vermektir, bu da Sebastian'ın zayıflıklarına odaklanmam ve onları daha iyi hale getirmem gerektiği anlamına geliyor.

Zihnim Sebastian hakkında şu ana kadar öğrendiklerim etrafında çalışıyor - ki bu çok fazla değil. Asher'ın arkadaşı olduğu için ona yakınlaşmak Asher'ın yörüngesinde dolaşmak anlamına geliyor.

Hayır, teşekkürler.

Ama aklımdaki şey işe yararsa denemeye değer. Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Psikolojiden sınıfta kalıyorsun."

"Bunun değiştiğinizi kanıtlamakla ne ilgisi var?"

"Bu dönem başarısız olursan ko seni yedek bırakır ve profesyonel olma şansını kaybedebilirsin."

Çenesi alışıyor. "Tüm bunların arkasında bir amaç varsa, ona şimdi ulaşmalısın."

"Psikolojiyi ivilemenize yardım edeceğim."

Sadece amigo takımının kaptanı değil, aynı zamanda A alan bir ğrenciyim. Ders çalışmak bana hâlâ giymeye cesaret edemediğim siyah beyaz amigo niformasından çok daha mantıklı .

"Hafızanı kaybettin," diyor.

"Geçen haftaki deneme sınavından yine de tam puan aldım." Omzumu kaldırıyorum. "Sanırım deha silinip atılamıyor, değil mi?"

Lucy gülümseyerek bağırıyor, "Kesinlikle evet! Bu arada o harika bir ğretmen.

Geçen gün Debate'te başarılı olmama yardım etti."

"Teşekkür ederim." Sebastian'la yüzleşiyor. "Peki ne olacak? Teklifimin son kullanma tarihi yaklaşık..." Saatime bakıyorum. "On saniye. Dokuz, sekiz, yedi-"

"İyiyim. Tanrım, sanki kişilik nakli olmuşsun gibi." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Lucy, Sebastian ve ben farklı sınıflarda olduğumuz için yollarımızı içeride ayırıyoruz. Beni selamlayan herkese günaydın diyorum ve çok üzülüyorum, Sanki kasabaya kutsal bir şey inmiş gibi bazı öğrencileri hala şok ediyor.

Bir sonraki dersim Sosyoloji. İçeri girdiğimde kimse yoktu. Sadece boş sandalyeler ve bir ekran vardı. Etrafıma bakıyorum, herhangi bir insan varlığı arıyorum.

İptal mi edildi?

Üniversitenin web sitesini daha sık kontrol etmeye başlamalıyım. "Burada kimse var mı?" Kimse cevap vermeyince çıkışa yöneliyorum.

Kapı tıslayarak yüzüme kapandı. Dahili telefonu deniyorum ama cevap yok. Ne oluyor be?

Kolu kavradım ve çektim. Hiçbir şey yok. Sanki elikten yapılmış gibi. "Hadi, a-"

Işıklar sner. Tüm oda cezalandırıcı bir karanlığa gömülür.

nemli bir duyumu kaybettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor.

"Alo?" Sesimin nefret ediyorum. "Bu hiç komik değil."

Elimi çantamın içine sokup telefonumu arıyorum.

Duvar da bir patlama sesi duydum.

İrkiliyorum ve telefonum yere düşüyor. Ekranın kusursuz çatlağı havada yankılanıyor.

"Kahretsin." Çömelıyorum, ellerim körlemesine etrafı yokluyor.

Işık, eski bir film gibi projektörün içinde patlar. Karşı duvar da parlıyor.

Nefesim kesildi, çömeldiğim yerde donakaldım.

Beyaz duvarlarda kanlı bir yazı tipinde siyah kelimeler yanıp sönüyor. Sanki bana epilepsi geçirtmeyi planlıyorlarmış gibi çok hızlı geçiyorlar. Tam gözlerimi kapatmak üzereydim ki kelimeler kaydedilmeye başladı.

I. Am. Geliyorum. Geliyorum. Senin için. Biliyorum. Ne. Biliyorum. Yaptığını. Kan. Üzerinde. Senin. Ellerinde. Katil. Katil. KATİL.

Kelimeler döngü halinde tekrarlanırken iki elimle ağzımı kapatıyorum.

Hayır.

Bu bir çeşit hastalıklı şaka.

Geriye doğru tökezliyorum, topuğum yere takılıyor. Neredeyse düşüyordum ama kendimi toparladım ve avuçlarımı kapıya vurdum.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Biri yardım etsin!"

Avuçlarım acıyana ve gözlerimden yaş gelene kadar kapıya daha sert ve daha hızlı vuruyorum.

Projektörün yakınından bir ping sesi duyulur.

Sarsılıyorum, ellerim terliyor. Ter şakaklarımdan, boynumdan ve kıyafetlerimin altından aşağıya doğru kayıyor.

Işıklar yanıp sönmeye ve yanıp sönmeye devam ediyor. İki elimi kulaklarıma koyuyorum ve yere doğru kayıyorum.

"Hayır, anne, hayır... Gitme..." Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Anne... Rei..."

Onlar benim için gelemeden karanlık beni boğazımdan yakalıyor.

CHAPTER 19 - G

Onun düşüşünü görmekten daha güzel bir şey yoktur.

İnsanoğlunun tüm umudunu yitirdiği o anı bilir misiniz? Kapılar yüzlerine kapandığında ve onlar sadece... düştüklerinde?

Reina'nın yaptığı bu. Düşüşü bile zarifti. Savaştı, hakkını vermeliyim. Çılgılık attı ve feryat etti. Ağladı ve tekmeledi.

Ama hiçbir gözyaşı onu aklımdan çıkaramayacak. O çoktan kapana kısıldı. Onun işi çoktan bitti.

Kıpırdamayan bedeninin üzerinde durdum. Yere yığılmış, gözleri kapanmış ve rimelinin bir kısmı solgun yanaklarına bulaşmış. Sanki seslerin içeri girmesini engelleyebilecekmiş gibi iki eliyle hâlâ kulaklarını kapatıyor.

Yanına çömeliyorum ve kulağının arkasındaki sarı saç telini okşuyorum. Alt dudağı seğiriyor ve ben de o dudaklara dokunma, başparmağımı dudaklarında gezdirme isteğine teslim oluyorum.

Yumuşak, dolgun ve aralarında sikimi görmek için yalvarıyorlar.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, hafifçe ayrılıyorlar. Boğazımın derinliklerinde inliyorum. Seksapel.

Reina'nın fazlasıyla sahip olduğu ve her fırsatta kendi avantajına kullandığı bir şey. Bağışıklığım olduğunu sanıyordum ama yokmuş.

Çünkü şu anda onu soyup çiğ çiğ sikmek istiyorum.

Yine derimin altına giriyor. O benim lanet olası

Cilt.

Bir elimi kapalı gözlerinin üzerine, diğerini de burnunun üzerine koyuyorum ve

ağzı, nefesini kesiyor.

Onun yaşam çizgisi.

Onu bu dünyada tutan tek şey. Bu şimdi bitebilir.

Her şey bitecek. Ben istediğimi alacağım, o da hak ettiğini alacak.

İnce vücudu oksijen yetersizliği nedeniyle yerden kalkıyor. Tırnakları kollarımı tırmalıyor ve bacakları can havliyle tekmeliyor.

Bazen bu hayattan nefret etse de, bunun için savaştığı kesin. O bir savaşçı, Reina. Hayatta kalan biri ama bu uzun sürmeyecek.

Öldür

onu.

Şimdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi yavaşça ağzından çekiyorum. Nefes alışı boğuk ve kontrolsüz, sanki ölmek üzereymiş de şimdi havaya çıkıyormuş gibi.

Bu kadar kolay bir ölümü hak etmiyor.

Henüz değil.

Vücudu geriye doğru yığılır ve kolları iki yanına düşer. Kapının diğer tarafından bir kargaşa geliyor.

Ayağa kalkıyorum ve onun kırık halini hafızama kaydediyorum. "Yakında her şey bitecek," diyorum. "Her şey bitecek."

CHAPTER 20 - REINA

Yakında her şey bitecek, uğursuz bir ses üstümden sesleniyor. Her şey bitecek.
Sarsılarak uyanıyorum, sanki yeniden diriliyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

Karanlık boşluk kayboluyor ve binalar hızla geçiyor. Ben bir...
Araba mı?

Başım yana kayıyor, beni tuzağa düşüren kişiyi bulmayı bekliyorum.
Sınıf. Elini yüzüme koydu. Beni boğdu. Beni öldürmek istedi.

Oh, Tanrım.

Tek hatırladığım uzaklaşırkenki bulanık siyah siluetiydi ama onu görsem tanırdım.

Bilinçaltıma kocaman bir karga gibi kazındı, hayattan daha büyük bir Azrail gibi.

Şoförün yüzünü gördüğümde nefesim bir nebze kesiliyor. Asher.

Bir eli direksiyonda, dikkatini yola vermiş bir şekilde araba kullanıyor.
Onun varlığının beni ne kadar sakinleştirdiği akıllara durgunluk veriyor.
Böyle olmamalı, değil mi? Asher benim güvenli alanım değil.

Kotuma ve kaşkorseme bakıyorum. Sağlam görünüyorlar. İyi olmalıyım...
değil mi?

Karıncalanmalar burnuma doğru ilerliyor ve gözlerimin arkasında basınç
oluşuyor, ama gözyaşlarımı tutuyorum... ağışılanma, acı.

Hayatımın elimden kayıp gitmesini ne zaman durduracağım?
Parmaklarımın arasından su gibi kayıp gidiyor.

Uyandığımı fark eden Asher bana doğru bir bakış fırlatıyor, daha doğrusu
bakıyor. O orman yeşili gözleriyle ruhumu deşmek gibi bir huyu var. Sanki içimi
parçalara ayırıyor ve kalıntıların üzerinde dans ediyor.

Yavaşça yola geri odaklanıyor. "Ne oldu?" "Burada ne işim var
Ash?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben Asher. Ve soruma cevap ver." "Önce
benimkini cevapla."

Bana kısa bir bakış attı. "Seni ben ."

Seni ben aldım.

Sanki orada ölmüyormuşum gibi çok kolaymış gibi konuşuyor.

"Ne oldu Reina?" diye tekrarlıyor daha az sabırlı bir ses tonuyla.

"Sınıfa gittim ve..." Gözyaşlarımla savaşım şiddetleniyor. Çekime karşı
kendimi kaybettiğimi hissediyorum. "Biri beni tuzağa düşürdü. BEN... BEN..."

"Bayıldın mı?" sözümü bitirdi.

Başımı salladım. Olanlar böyle değildi. Geçmişe döndüm ama şimdi hiçbir
mantıklı gelmiyor. Beyaz ve siyah noktaların olduğu eski, bulanık, gri bir film
gibi.

"Beni buldun mu?" Islak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. İçimde bu
adama karşı hastalıklı bir minnettarlık var.

Neler olabileceğini düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Asher bir pislik, ama beni kurtaran bir pislik.

"Lucy beni aradı," diyor rahatlıkla. "Yokluğunu fark etmemi gerektirecek
kadar önemli değilsin."

Hayali teşekkür dansıma ara veriyorum ve parmaklarım bıçak gibi bir şey
için seğiriyor - tercihen boğazına doğru bir bıçak.

Neden onunla ilgili imajımı mahvetmek zorunda? Ne zaman yakınlaştım, bir pislik olup imajımı mahvediyor.

"Planlarınızı mahvettiğim için üzgünüm." Pencereden dışarı bakıyorum. "Önemli bir şey değildi, sadece Brianna'yla kahve içcektik."

Bir kasımın ya da tendonumun patlayacağından emin olana kadar vücudum geriliyor. Asher ve Bree'nin bensiz kahve içebilecek kadar yakın olduklarını bilmiyordum.

Kahve.

Bu, kocaların eşlerini aldattıklarında gösterdikleri bir bahanedir.

Nefes al, Reina. Bu pislik umurunda değil.

O ve Bree evlenebilir ve şeytani bebekleri olabilir, umurumda değil. Ama beni aptal yerine koyabileceklerini düşünüyorlarsa, başka bir şey daha var.

Onu canlı canlı kızartmak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Önce ben onu aldatmışken ne hakkım var?

Bu karma , değil mi?

Uzun bir dakika boyunca sessizlik üçüncü bir yolcu gibi aramızda uzanıyor. Ben içten içe öfkelenirken Asher her zamanki poker suratıyla arabayı sürüyor.

Kafamın içinde volkanlar ve kasırgalar oluşuyor. İntikam almak istiyorum ama aceleci davranırsam, duygularıma körü körüne teslim olursam, her şeyin bana karşı döneceğini biliyorum.

"Beni oraya kimin hapsettiğini biliyorlar mı?" Soğuk bir sesle soruyorum.

"Sayılamayacak kadar çok düşmanın var." Bunu sanki hava durumu tahminiymiş gibi duyuruyor - verili, normal bir şey.

"Senden başlayarak."

Delici gözleri benimkileri rehin aldı. "Benden başlayarak."

"Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden beni eve bırakıyorsun?"

"İmaj ve tüm bunlar." Duraksıyor. "Tüm üniversite seni en kötü halinle görürken orada duramazdım."

Yutkunuyorum ve çantamı karıştırıyorum. İçinde telefonu buluyorum; ekran nefes alışım gibi kırılmış.

Asher'ın ne demek istediğini anlamam uzun sürmedi. Blackwood-black-book IG hesabında, sınıfın zeminine yayılmış, rimelim akmış ve ellerim kulaklarımı kapatmış bir fotoğrafım var. Saçlarım yüzümün yarısını kamufle ediyor ama ben olduğum çok açık.

Başlık yok. BBB'nin fotoğraflarında her zamanki gibi sadece hashtag'ler var. #FallOfAQueen #Look #SheCanCry

Fotoğraf binden fazla beğeni ve birkaç yüz yorum aldı. "Biri ona şaka mı yaptı?"

"Bu bir şaka mı?"

"Kaybolduğundan beri deli olduğunu duydum."

"Şövalyelerin oyun kurucusu Jason'ın onu bıraktığını gördüğüme yemin edebilirim. Şövalyelerin fahişesi."

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu kapatıyorum. Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum - resim mi, düşüşümden zevk alan insanların sayısı mı, yoksa ben bir kabus yaşarken Bree'yle kahve içen pislik mi?

Gözlerimin arkasında yeniden basınç oluşuyor.

Döndüğümünden beri kendimi affettirmek ve telafi etmek için elimden geleni yapıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Ne yaparsam yapayım o lanet olası üniversitede kimse beni sevmiyor.

"Ağlayacak mısın?" Asher alay ediyor, sesinde zalim bir ton var.

Gözlerimdeki bulanıklığı siliyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, görmezden geliyorum

Onu.

Kırıldığımı görmeyecek.

Ağladığımı görmeyecek.

"Elbette, benim durma, çirkin canavar."

"Tüm bunların eğlence ve oyun olduğunu mu sanıyorsun?" Yüzümü ona döndüm ve kollarımı kavuşturdum.

göğsümün üzerinde.

Yine o bakma şeyini yapıyor. Dikkati nefes alan canlı bir şey gibi, keskin ve kesici.

Basit beyaz gömleğinin içinde bu kadar muhteşem görünmesinden nefret ediyorum. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, gergin ön kolları ortaya çıkıyor.

Ve damarlar.

Tanrım. Güçlü damarları, orada olduğunu bildiğim dövmeyle birlikte gömleğin altında kayboluyor. Saçları bugün taranmış ama yine de 'dünyanın canı cehenneme' havası veriyor.

"Bilmiyorum." Parmağıyla direksiyona gelişigüzel vuruyor. "Sen söyle."

"Öleceğimi sanıyordum." Sesim bastırılmış hayal kırıklığıyla yükseliyor.

"Orada ölebilirdim!"

"Ama yine de yapmadın." Soğuk ve duygusuz sesi beni öyle derinden yaralıyor ki, arabasının pahalı derisine kan bulaşmamış olmasına şaşırıyorum.

"İstediğin bu mu?" Mırıldanıyorum. "Ölürsem mutlu olur musun?"

Evin garaj yoluna girdiğinde başını bir kez sallıyor. "Kendine çok fazla kredi veriyorsun. Senin hayatın ya da ölümün benim için bir bok ifade etmiyor, canavar." "Bana öyle demeyi kes! Ben canavar değilim. Ben *değilim*." Sesim kırılıyor

kalbimle birlikte.

O beni kurtardı. *İki kez*.

Elbette bunun bir anlamı var. O kadar da taş .

Asher frene öyle sert basıyor ki öne doğru sarsılıyorum ama emniyet kemeri beni yerimde tutuyor.

Ne olduğunu anlayamadan arabadan fırladı, yanıma geldi ve beni bir bez bebekmişim gibi koltuğumdan çekip çıkardı.

Beni kaldırıyor ve kolaylıkla gelin gibi taşıyor, tıpkı beni odama götürdüğü ilk günü gibi konağa giriyor.

Göğsüm gömleğine sürtünüyor ve kot pantolonum tenimle çelik gibi eli arasındaki tek engel.

Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Bir an için bedenlerimizin temasında, meme uçlarımın sıkışmasında, işkence gibi sürtünmede ve acı hissinde kayboluyorum.

Başımı sallıyorum, şaşkınlığım geçip gidiyor.

Ellerim yumruk oldu ve ona vurdum. "Ne yapıyorsun sen? Bırak beni."

Yumruklarımı hissetmiyormuş gibi devam ediyor.

Çalışanlardan bir ya da ikisi kafalarını dışarı çıkarıyor ama Asher onlara bir bakış attığında -daha çok bir parıltı gibi- hemen saklanıyorlar.

Gördükleri manzara karşısında yanaklarıma kan hücum ediyor. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Adımlarını ikişer ikişer atıyor ve bir boğa gibi odama dalıyor. Geçen seferki gibi beni yatağa atmasını ve benimle bir gözdağı oyunu oynamasını bekliyorum ama o doğrudan banyoya gidiyor.

Beni duşa sokmadan ve suyu açmadan önce bir uyarı almadım.

Beni bir saniyede ıslatıyor. Soğuk. Donduruyor.

Çılgılık atıyorum, kıyafetlerim ve saçlarım sıırılsıklam oluyor ve tenime yapışıyor. Güçlü akıntı burnuma ve ağzıma çarpıp hava kaynağımı keserken gurulduyorum.

Açık nefeslerimde boğuluyorum, tökezliyorum ve geriye doğru kayıyorum. Kolumu acı verici bir şekilde kavıyor, teni benimkinin üzerinde buz gibi soğuk. Beni ileri doğru çekiyor, dizlerimin düşüyorum ve saldırısı devam ediyor.

"S-st...op..." almak için savaşıyorum.

Burnumdan ve ağızımdan aynı anda su geliyor.

"Durmak mı?" Tüylerimi diken diken edecek kadar tehditkâr bir kahkaha atıyor. "Sadece kendi ilacının tadına bakıyorsun, Reina. Canavar olmadığını iddia ediyorsun ama lisedeki o cesarete ne demeli? O zamanlar ne yaptığını biliyor musun? İkinci sınıftan bir öğrenciyi erkeklerin soyunma odasında hortumla ıslatmaya cesaret etmiştin. Adamın astımı vardı ve neredeyse ölüyordu. Astımın olmadığı için şanslısın. Küçük bir nefes oyununa dayanabilirsin, değil mi çirkin canavarım?"

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, suya karışıyor. Kalbim sıkışıyor, ciğerlerimle birlikte boğuluyor.

"Çık ortaya," diye meydan okuyor, sanki kazanmaya çalıştığı bir bahismişim gibi. "Bana çirkin yüzünü göster, *tek* yüzünü. Damarlarında şeytan dolaşırken bir azizmişsin gibi davranmayı bırak."

Kollarımı savurup yüzümü korumaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Bir an için öleceğimi hissettim. Bir günde iki kez ölümle yüzleşip galip gelemem.

Suyu kesti. Nefes nefese kalıyorum ve kendi nefesimde boğuluyorum.

Oksijeni içime çektikçe yanıyorum.

"Bu iyi insan oyununu bırakacak mısın?" Sesi o kadar alçak ki tehditkâr.

"Ben... Ben... rol yapmıyorum. Ben değiştim." Eski Reina artık ben değilim.

Yüzüme yine su sıçradı. "Yanlış cevap."

Nefes alıp veremediğim için söylenmemiş sözcükleri geveliyorum. Tanrım. Sanırım ciğerlerim beni yüzüstü bırakacak.

"Tekrar deneyeceğiz. Suyu kapattığımda, senden..." Sözüünü kesiyor.

"Hayır. Cesaret etmeyi seviyorsun, o yüzden senin yönteminle yapalım. Gerçekte olduğun kişi olman için sana meydan okuyorum."

Su durdu. Beni tekrar boğmadan önce muhtemelen uzun süre dayanamayacağımı bildiğim için alabildiğim kadar hava alıyorum.

Toplayabildiğim tüm meydan okumayla gözlerinin içine bakıyorum. "Bu benim, tek *ben*. Eğer bunu kabullenemeyecek kadar korkuyorsan, siktir git Ash."

Duş başlığını tekrar bana doğrultmadan önce düğmeyi tutuşu kısa bir an için duraksıyor.

Son bir nefes alıyorum, vuruş için kendimi hazırlıyorum ama gözlerimi kapatmıyorum. Bunu yaparken ona ters ters bakacağım.

Onun boş ruhuna bakacağım ve benim mücadelemi gördüğünden emin olacağım.

Reina Ellis ezilmek için doğmadı. Beni boğmak yerine, uzaklaşıyor.

"Sana söz veriyorum. Kırılacaksın." Gözlerindeki soğukluk beni neredeyse donduruyor.

Ama öyle
değil.

Buna izin
vermem.

Çenemi çıkardım. "Asla."

Arkasını dönüp gitmeden önce gözleri okunamayan bir şeyle parılıyor.

Yere yığılıyorum, nefesimi toplarken sıırılsıklam oluyorum. Şu anda kendime bir söz vermeye cesaret ediyorum. Üniversite ve dedikodular beni yıkamayacak.

Beni tuzağa düşüren kişi beni kıramayacak. Kimse kıramaz.

Asher da dahil.

CHAPTER 21 - REINA

"ONLARI GÖRMEZDEN GEL, REINA." Lucy sanki tüylerim diken diken olacakmış gibi kolumun yan tarafını okşuyor.

Kafeteryadaki herkes bize bakıyor. Daha doğrusu, bana bakıyorlar. İki gün önceki o olaydan beri bana olabilecek her türlü isim takıldı.

İnsanlar her hareketimin fotoğrafını çekmeye ve bunları o şaibeli Instagram hesabına göndermeye başladı.

Sanki biri üzerime atlayacakmış gibi bilinçaltımda etrafımı araştırmaktan nefret ediyorum.

Sanki herkes beni kızartmak için bu anı bekliyormuş gibi. Sessiz kalanlar bile gizliden gizliye benim gözden düşmemi takdir ediyor.

"Futbol takımıyla oturalım mı?" Lucy ışıltılı bir gülümsemeyle sorar.

Kafeteryanın en ucunda futbol takımı ve amigo kızların bir kısmı birlikte oturuyor -Bree de dahil.

Tabii ki, Asher pislik arkadaşlarıyla birlikte.

Herkes güler ve oynar. Ama o öyle değil. Sanki içeri girdiğimden beri beni izliyormuş gibi tüm dikkati benim üzerimde.

Yaptığı bir şey bu, belli etmeden beni izliyor, sanki odak noktasının merkezinde ben varmışım gibi. Bastırılmış enerji aramızda bir tehdit gibi asılı duruyor, mantıksız ve zincirsiz.

Aptalca, değil mi? Hayatımı mahvetmeye çalışan bir pislikle bir bağ hissetmemem gerekiyor.

Izzy ile kahvaltı ederken ya da arka bahçede egzersiz yaparken beni izlememesi gerekiyor.

Sırf onun döndüğünü ve arabasının yanında bir saniye fazla durup bir şey arıyormuş gibi pencereye baktığını görmek için geç saate kadar ayakta kalmamam gerekiyor.

Ya da birini.

Şimdi, bakışlarımız çarpışıyor ve çarpışıyor. Benimki meydan okuyan ve boyun eğmeyen, onunki meydan okuyan ve sessiz.

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürpertiye ya da tenimin en küçük gözeneklerini istila eden sıcaklığa engel olamıyorum.

Asher'a bakmak, bakışların ve gözlerin ötesinde bir şeydir. Bu, silahları, kanı ve kayıpları olan bir savaş. Kimin kaybedeceğini ve kimin kazanacağını tahmin etmek imkansız.

Kesin olan bir şey : Asla beyaz bayrak çekmeyeceğim.

Onun yerine savaşımı seçeceğim.

Göz temasını keserek, amigo kızların geri kalanının oturduğu arka masaya doğru ilerliyorum. Bree'nin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi 'daha az popüler olanlar'.

Kızların yüzünde neşe belirlediğinde gülümsüyorum. Diğerlerinin onları aşağılamasından ve daha önce yüzlerinde mutluluk görmeyi hiç umursamamış olmaktan nefret ediyorum.

Lucy başını sallayarak yanıma kayıyor. "Ana masadan sonsuza kadar kaçamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bundan kaçmıyorum. Sadece onlarla oturmak istemiyorum." Pizzamdan bir ısırık alıyorum ve yavaşça çiğniyorum.

Salataların canı cehenneme. Artık havaya fırlatılmıyorsam ne olmuş yani? O 'destansı' pozisyona dönmek için can atmıyor değilim.

"Kaptanlık görevine geri dönecek misin?" İkinci sınıf öğrencisi Cindy çekingen bir sesle soruyor.

"Bilmiyorum." Ve gerçekten bilmiyorum. Amigoluk benim hayattaki amacım değil. Doğru, gerçek hedefimin ne *olduğundan* hâlâ emin değilim ama amigoluk kesinlikle değil.

Ayrıca, bu son seneleri. Yakında yeni bir kaptan seçmeleri gerekecek. Bunu yılın başında ya da sonunda yapmak bir fark yaratmamalı.

Bakışlarım 'ana' masaya kayıyor. Bree Asher'ın sağında oturmuş, kırmızı manikürlü parmaklarını onun pazusunda gezdiriyor... güçlü, damarlı pazusunda. Onun söylediği bir şeye, aşık olmuş aptal bir genç kız gibi kıkırdıyor.

Bir yandan yemek yerken bir yandan da ona doğru bakışlar fırlatıyor.

Kan dolaşımında bir şey kaynıyor, her şeyi sıcak ve yeşile çeviriyor.

En iyi arkadaşı olduğumu iddia eden Bree, nasıl olur da benim önümde nişanlımla flört eder?

Asher'ın yanına oturmak istemediğimden değil. *Asla*.

Ama yine de insanların beni ezip geçmesinden hoşlanmıyorum, özellikle de Bree gibi sahte arkadaşlardan.

"Bu gidişle takımda bir bölünme olacak." Salata tabağındaki çatalla oynarken Lucy'nin sesinde bir hüznün var.

"Düzeltilme." Naomi tabağını yere çarptı ve karşıma oturdu. Genelde kafeteryada yemek yemez bile. "Lucy sana takımda zaten bir bölünme olduğunu söylemeyecek kadar kibar." Naomi amigo kızları, Bree'yle birlikte oturan kız ve erkekleri işaret ediyor. "Sürtük Uno'nun Takımı." Bizim masayı işaret ediyor. "Kaltak Dos'un Takımı."

Kızların nefesi kesilir ama Naomi'nin işi bitmemiştir. Pizzasından bir ısırık alır ve rahatça konuşur. "Kim kazanacak merak ediyorum. Aslına bakarsanız, hükmen mağlup sayılırsınız."

"Kes şunu Nao," diye azarlar Lucy.

"Hayır, kaptanınız Küçük Bayan Devekuşu gibi kafasını kuma gömmüş görünüyor, bu yüzden bir uyandırma çağrısının zamanı geldi." Naomi ellerini havaya kaldırdı. "Bree bir yılan gibi Asher'ın üzerinde dolaşıyor ve sen de ona izin veriyorsun. Ekibi ele geçiriyor ve sen ona izin veriyorsun. Üniversitedeki pozisyonunu ele geçiriyor ve-OMG, şok edici- sen ona izin veriyorsun. Bir kraliçenin hashtag düşüşü."

Uzun bir nefes çekiyorum. "Belki de artık o kaidelerin üzerinde olmak istemediğimi hiç düşündün mü?"

Naomi gülüyor. "Beni kandırabilirdin."

"Şaka yapmıyorum ve kendimi ne sana ne de bir başkasına kanıtlamak zorunda değilim." Pizzamı yere bıraktım. "Eski Reina olmaktan bıktım. Olmadığım biri olmak için yolumdan."

Sanki kutsal sözler söylemişim gibi masaya bir sessizlik çöküyor.

"Yani... ne?" Naomi gözlerini kısar. "Bir kez düştün ve şimdi tahttan feragat mı ediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Tahttan feragat ettiğimi hatırlamıyorum. Hafızamı kaybettim."

"Ama biz yapmadık. Hiçbirimiz yapmadık." Naomi'nin sesindeki kötü niyet beni şaşırtıyor.

"Nao..." Lucy sözünü kesiyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Anılar açık ya da kapalı, sen hâlâ bencil bir kaltaksın Reina."

"Bu da ne demek oluyor?" Ses tonum sertleşiyor.

"Nasıl bir ucube olduğunu bile bile her şeyi Bree'ye bırakıyorsun. Tek umursadığın şey kendini spot ışıklarından kurtarmak."

"Neden umursuyorsun ki? Benden nefret etmiyor musun?"

"Biliyorum ama diğer kızlar nedense sana saygı duyuyor. En azından onları Bree'nin şişmanları utandıran sözlerinden ve diktatörlüğünden koruyabilirsin. Daha az güzel olanlara çılgınca diyetler yaptırdığını ve açlık ve yorgunluktan neredeyse bayılana kadar bireysel egzersizler yaptırdığını biliyor muydun? Erkek amigo kızların işlerini onlara yaptırdığını biliyor muydunuz? Tabii ki bilmiyorsun. Dediğim gibi, sen sadece kendini düşünüyorsun."

"Bu doğru mu?" Kızlara sordum.

Lucy yüzünü buruşturur, ardından o ve diğer birkaç kız acı dolu ifadelerle başlarını öne eğerler.

Oh.

Alt dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kan gelmemesine şaşıyorum. Demek ben odamda saklanırken ve onları antrenmanda izlemekten kaçarken diğerleri de bunları yaşıyordu.

Ben kendime fazla dalmışken, kızlar Bree'nin merhametine kalmışlardı -ya da merhametsizliğine.

Yaşlı Reina daha önce bu kızlar için pek bir şey yapmamış olabilir ama artık bu değişecek.

Arkama yaslanıp onlara kötü davranılmasını seyretmeyeceğim.

Omurgamı dikleştirerek Naomi'nin bakışlarıyla buluşuyorum. "Bir şartla öne çıkarım."

Bana şaşkın bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Beni affetmelisin Naomi."

Bizi yakından izleyen kızlardan yumuşak nefes sesleri yankılanıyor. Dudakları büzülüyor. "Bu neden önemli?"

"Benim için öyle." Sesim yumuşuyor. "Kızları korumak istemiyor musun?"
"Neden bunu yapmak istediğimi düşündün ki?" İmzasını koruyor
ama içten içe önemsedğini biliyorum, yoksa benden onlara yardım etmemi istemezdi.

"," diye yalvarıyor Lucy.

"Müttefiklere ihtiyacım
var," diye ikna ediyorum.

"İçimde böyle bir şey olacağını aklını kaçırmış olmalısın." Naomi ipeksi siyah saçlarını geriye savuruyor. "Ben senin düşmanımın, Reina."

"Düşmanlarınızı dostlarınızdan daha yakın tutmakla ilgili ne derler bilirsiniz."

"Tam bir ucube oldun." Ayağa kalkıyor. "Ee, bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Lucy ve Naomi iki ayağa kalkarken gülümsüyorum.

Diğer kızlar ve bazı erkekler de teker teker beni takip ediyor. "Hadi gidip yerimi geri alalım," diyorum tüm özgüvenimle.

Naomi eğilip fısıldıyor: "Eski şirret haline dönersen bağırsaklarını deşerim." Sırıttıyorum. "Bu bir söz mü?"

Başını sallıyor. "O künt cisim travması sana gerçekten bir numara yapmış."

Ana masaya doğru ilerliyoruz. Kafeteryadaki herkes nefeslerini tutmuş gibi bizi yakından izliyor.

Ana masadaki herkes bir anda konuşmayı kesince ortalığı sessizlik kaplıyor.

Orada duruyorum, tabağımı taşıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum.

Prescott garip bir gülümseme sunuyor. "Hey, Kaptan."

Bree onu bir bakışla azarlıyor ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

Owen oturduğu yerden sıçradı ve bize sıırttı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Rei-

Rei. Bu teklif için mi buradasın?"

"Yerim için buradayım." Bree'nin bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Elini Asher'ın koluna sürmekten vazgeçecek kadar terbiyeli ama onu bırakmıyor.

Yüzümde delikler açtığını hissetmeme rağmen gözlerinin içine bakmayı reddediyorum. Tek bir bakış, lanet olası bir bakış ve topladığım tüm cesaret buharlaşabilir.

"Oh, ne yapmalı?" Bree tatlı bir sesle soruyor. "Masa herkese uymuyor."

elimi onun önüne koyuyorum ve sahte gülümsemesini taklit ediyorum. "O zaman sanırım kaptan için yer açman gerekiyor."

Herkes at ve masa ve ve tüm kafeterya-büyüyor
Sessizdi, düellodan büyülenmiş gibi görünüyordu.

Bu ya onu gömecek ya da beni gömecek.

Ve ben gömülmek için ölümden dönmedim.

"yok!" Lucy aceleyle içeri girer. "Eminim fazladan bir masa ekleyebiliriz."

"Duydun mu, Bree?" Ona söyledim. "Git masayı getir."

, yüzü kızarıyor. "Reina, sen-"

Tepsimi onunkinin önüne çarparak . Öne eğildim ve hırladım, "Çekil."

Ağzı açık kalıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Kulakları ısınıyor, yanmaya yakın görünüyor. Prescott onu kolundan tutuyor.

Elini Asher'ın kolundan çekiyorum ve kıcıımı Asher'ın yanına koyuyorum.

Onu.

"Evet, hanımlar." Owen kıkırdıyor. "Masaya yardım edeceğiz."

Ekipten birkaç kişi de onunla birlikte gülerek bir şeyler getirmeye gider.

Bir. Naomi çevresel görüşümde gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

Kimse üzerime basmayacak.

Geçmişte berbat biriysem ne olmuş yani? Değişiyorum ve kimse beni bu konuda kötü hissettiremez.

Ağır bir kol omzumdan sarkıyor. Beni saran dokunuşuna odaklanırken sandal ağacı ve narenciye kokusunu içime çekiyorum.

Asher'ın sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ne yapıyorsun?"

Yutkunuyorum, göğsümdeki çırpınışları ve karnımdaki sıkışmayı bastırıyorum. Bu plandaki kusur neydi? Asher'a bu kadar yakın olmak zorunda olmak.

Onun yanındayken tepkilerimi kontrol etmek giderek zorlaşıyor. Bir parçam onu bana hayat veren, beni iki kez kurtaran kişi olarak görüyor.

Ve benim için iyi olmayan biri hakkında böyle düşünmek yanlış.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye mırıldanıyorum.

Yere yat, vücut. Yerde kal.

Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor. Bir anlığına ısırıldığında bir inilti boğazımda düğümleniyor.

"Öyle mi?" Sesinin gürültüsü tüylerimi diken diken ediyor.

Cilt.

Sadece üç kelimeye bu kadar cinsel enerjiyi nasıl ?

Vücudum dudaklarından ve kulağımdaki sesinden alev alıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum, ses çıkarmamak ya da dokunuşuna eğilmemek için savaşıyorum.

"Ya bunun benimle ilgili olmasını istersem?" Sesi, dilimde tadını alabileceğim kadar somut bir karanlıkla derinleşiyor.

Başımı ona çeviriyorum. Beni yakından izliyor ama bu bir gözdağı değil. Sanki beni farklı bir gözle görüyor.

Yeni bir ışık.

Daha parlak bir ışık.

"Sen..." Sesim tutuklaşıyor ve boğazımı temizliyorum. "Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylememiş miydin?"

"Yine de içeri dalıp duruyorsun." Kulağımın kabuğunu bir kez daha yalıyor. "Seni tuzağa düşürme vakti geldi."

CHAPTER 22 - REINA

Kalemi alt dudağıma doğru kaydırıyorum ve ısırıyorum. Havuzda oturuyorum, not defterim bacaklarımın üzerinde, ama ders çalışmıyorum.

Bakışlarım sürekli arka bahçeye, daha doğrusu şık, kesik karın ve sırt bölgesine kayıyor. Asher kısa koşulardan sınav çekmeye geçerken terden parlıyorlar.

Yani, en azından bir tişört giyebilirdi. Ama hayır, sanki üstündeki her şeyden rahatsız oluyormuş gibi her zaman sadece şortla çalışıyor.

Gözlerim şikâyetçi değil ama vücudumun manzaradan rahatsız olup ısınmasıyla ilgili küçük bir sorun var.

En basit çözüm izlemeyi bırakmak olurdu ama ne yalan , gözlerimi ondan alamıyorum.

O bir mıknaş gibi, bense çaresiz bir çelik. O bir ateş ve ben yanmayı bekleyen bir pervaneyim.

Keşke bu garip kara sevdanın nedeni alınına yapışan karışık saçları, mükemmel kesilmiş karın kasları, geniş omuzları ya da pazularını dalgalandıran karmaşık dövmesi olsaydı.

Keşke her şey o haksız yere yakışıklı yüzüyle ya da çok iyi yaydığı 'siktir git' havasıyla ilgili olsaydı. Keşke karnımın alt kısmındaki çekiştirme ve çekiştirme sadece onun dış cazibesine kapıldığım için olsaydı.

Ama değil, değil mi?

Aramızdaki yüzeyin altında vahşi ve çılgın bir şey gizleniyor. Bu çarpık bağlantı hastanedeki o ilk gün başladı ve o zamandan beri durmayı reddetti.

Bir su akıntısı gibi, onunla ne kadar mücadele edersem, beni o kadar güçlü bir şekilde altına çekiyor.

Telefonum çalışıyor ve neredeyse kalemimi düşürüyordum. Yüzümü öne çevirip mesajlarımı kontrol ediyorum.

Lucy ve Naomi ile grup sohbetimiz.

Lucy: Hadi buluşalım. Reina? Nao?

Tamam, ama sakın bana duygusal davranmaya kalkma.

Yazarken sırtıtıyorum.

Reina: Sappy benim göbek adım, dostum.

Luce gülen bir emoji, Naomi ise gözlerini deviren bir kızın GIF'ini gönderiyor.

Cidden sadece ikisiyle huzur buluyorum. Naomi sert tavrına rağmen onu önemsiyor ve içi çok duygusal. Lucy sadece Lucy, kendi rahatını etkilese bile nazik ve destekleyici.

Ekranımda Instagram'dan bir bildirim beliriyor. Bir mesaj. Cloud003.

Gülümsemem azalıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Tıkladığımda kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyorum.

Cloud003: Son zamanlarda sikimin etrafındaki dudaklarını çok düşünüyorum.

Cloud003: Ya da kukunu. Seçici değilim.

Etrafımı izlerken yanaklarım ısınıyor. Asher uzakta koşuyor, sırtı dalgalanıyor ve etrafta başka kimse yok.

Defol git yoksa bunu polise bildiririm.

Cloud003: Sizi cinayetten soruşturan polisle aynı polis mi?

Bunu nereden biliyor?

Cloud003: et, kaltağım. Onun seni istediği kadar sen de benimkini istiyorsun. Aramızda her ne olduysa bitti. Hayatına devam et.

Cinsel anlamda düşünebildiğim tek kişi, kulaklığı takılı halde uzakta koşan kişi.

Instagram'daki bu gizemli pislik benim için hiçbir şey yapmıyor. Eski Reina böyle garipti.

Cloud003: Bunu göreceğiz.

Instagram'dan tamamen çıkıyorum ve başımı kaldırıyorum. Jason telefonuna bakıp sırtarak bana doğru geliyor.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda, onu ceketinin içine sokuyor ve sırtımayı bırakıyor.

Önce telefonuma sonra da ona baktım. Bu...

mümkün olamaz. Jason Cloud003 değil. Olamaz.

"Hey, Prenses." Havuzun yanındaki oturma pozisyonuma gülümsüyor.

Birkaç haftadır birlikte ders çalışıyoruz. Sınavlarında ona yardım ediyorum. Karşılığında Jason da havaya fırlatılmaya başlamadan önce forma girmeme yardımcı olan kişisel antrenörüm gibi bir şey oldu.

"Hey, Jace." Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi dikkatle izliyorum.

Mocha teni ve nazik gözleri, geniş futbol vücudu ve kolay gülümsemesi.

Cloud003 olması mümkün değil. Ve yine de... bir şey bunu kanıtlamam için beni rahatsız ediyor.

En iyi yolu mu? Sürpriz unsuru. Onu hazırlıksız yakalarsam, kendini toparlamak için sadece bir saniyesi olacak ve bu benim onu okuma anım olacak.

"Cloud003 adlı Instagram hesabını biliyor musun?" İlgisiz bir şekilde soruyorum. Duraksıyor, gülümsemesi biraz bozuluyor.

Oh, Tanrım, hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Onunla daha önce yaptığım konuşma aklıma takıldı. Ona arkadaş olup olmadığını sorduğumda, 'Öyle bir şey' demişti.

Meğer çıkarları olan arkadaşlarmışız.

"Hayır. Zaten oraya neredeyse hiçbir şey göndermiyorum." Tekrar gülümsüyor. "Tanıdığın biri mi?"

"Pek sayılmaz." Gülümsemesini taklit ediyorum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir, göt herif.

Amacını bilmediğim sürece kartlarımı göstermeyeceğim. Bunun farkına varmak neredeyse kalbimi kırıyor.

Son birkaç haftadır, onun arkadaşım olmasına alışmaya başlamıştım.

Havuzun yanındaki trambolini işaret ediyor. "Zıplama alıştırmaları yapmaya hazır mısınız?"

Tüm vahiyleri zihnimin gerisine atıp şimdiki zamana odaklanıyorum. Jason bunu anladığımı bilmemeli. Eskisi gibi davranmalıyım.

Onunla trambolin arasına bakıyorum. "Hayır mı?"

"Hadi ama. Dans etmek ve zıplamak senin ek işindi."

de bu. Artık benden bahsettiklerini sanmıyorum ve bunu yapabileceğime dair hiç güvenim yok. Ancak kızlara çoktan söz verdim ve geçmişi telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Peki ya düşüp boynumu kırarsam?

Çok mu dramatik, Reina?

Not defterimi bırakıp tramboline atlıyorum.

Jason iki kolunu da önüne uzatmış, öylece durmaktadır.

Şimdiye kadar çalıştığım küçük atlayışları yapmaya başlıyorum. Trambolin beni geri çektiği için kolay oluyor.

Büyük bir sıçrama yapıyorum ve havada takla atıyorum, sonra tramboline geri dönüyorum.

Bir adrenalin patlaması midemi sıkıştırıyor. Havada süzülmenin inanılmaz bir yanı var; o saniyeler... özgürlük.

Belki de Yaşlı Reina bu yüzden sonra amigoluğa devam etti. Jason, "Şimdi buraya gel," der.

Birkaç derin nefes alıyorum, hâlâ trambolinde zıplıyorum. Ona hayatım konusunda güvenemem, özellikle de az önce çözdüklerimden sonra.

Ama reddedersem şüphelenir.

Gözlerimi kapatıp ona doğru zıplayarak havada taklalar atıyorum.

Güçlü kollar beni kafes benzeri bir kucaklamayla yakalıyor.

Ciyakladım. "Başardım!" Bekle, Jason tişört giyiyordu, şimdi nasıl çıplak olabiliyor?

Gözlerimi açıyorum ve tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana bakan gözler Jason'ın kahverengi gözleri değil; koyu yeşil. Bir okyanus gibi beni içine çekiyor ve dışarı itiyor.

Bir an için kalbimin göğüs kafesi tarafından hapsedilmiş olmasına ve göğsümden dışarı fırlamamasına seviniyorum.

Uzuvlarımda bir titreme oluyor ve bunun adrenalin dalgasından mı yoksa Asher'in kollarının belime dolanmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Beni yakaladı.

Jason'ı arıyorum. Yan tarafta duruyor, ensesini ovuşturuyor ve rahatsız görünüyor.

Asher onu yoldan falan mı itti?

"Gidebilirsin, Jason." Asher onunla konuşuyor ama onun tüm dikkati benim üzerimde.

Sanki başka tarafa bakmak istemiyor.

Ya da *bakamıyor*.

"Hayır." Ses tonumun düzgün olmasına şaşırdım. "Jason ve ben pratik yapıyoruz." "Şimdi benimle pratik yapıyorsun."

"Pas." Asher'ı itmeye çalışıyorum ama belimi neredeyse acı verecek kadar sıkıca kavırıyor.

Eskiden Asher'a ne zaman cevap versem bana şüpheyle, hatta şaşkınlıkla bakardı. Son zamanlarda bunlar tamamen kayboldu. Şimdi, midemi alt üst eden o karanlık, ateşli bakışlarla beni izliyor.

Jason köşeyi dönmeden önce Asher'a anlaşılmasın bir bakış atarak, "Ben giderim," diye teklif ediyor.

Dişlerimi sıkarak, "Beni yere bırak," diye mırıldandım.

Şaşırtıcı bir şekilde beni ayağa kaldırıyor ama elini belimden çekmiyor. Çok yakınımda, göğüslerim onun göğsüyle çarpışıyor... terden parlayan sert, çıplak göğsüyle.

Duyularım onun sandal ağacı ve narenciye kokusuyla doluyor, tıpkı ılık, güneşli bir gün gibi. Üstüm bir bariyer görevi görse de elinin bana değdiği yer sıcaklıkla patlıyor.

Onun ilgisi beni bütünüyle yuttukça nabzım hızlanıyor. Sanki içime uzanıp beni hayata döndürmek için bir düğmeye basabiliyor.

Onun yörüngesine girmeyi reddederek ters ters bakıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Trambolini işaret ediyor. "Pratik yapmak istediğini söylemiştin. Ben seni yakalarım."

"Bunu Jason'la gayet iyi yapıyordum."

Ben irkilinceye ve sesi kısılıncaya kadar elini sıkıyor. "Bu yeni bir oyun mu?"

"Jason'la pratik yapmanın ne anlamı var?"

"Onunla daha önce hiç takılmamış olman ya da ona hiç *arkadaş* dememiş olman."

"Artık biliyorum."

"Ne değişti?"

"Ben. Ben değiştim Ash. Ben eskiden tanıdığın Reina değilim." "Asher."

Çenesi sanki sabır arıyormuş gibi kıpırdıyor. "Adım Asher."

"Değişen şey daha var. Ash'i daha çok seviyorum."

Bir saniye çok uzun süre durakladı. Onu susturdum ve bu düşünce içimi dans ettirdi. Asher Carson'ın nutkunun tutulması çok nadir görülen bir şey.

Boştaki eli yanağıma doğru ilerliyor ve boğazıma dolanıyor ama sıkılmıyor. Sadece sanki yeniden öğreniyormuş gibi parmaklarını tenimde gezdiriyor.

Sıcaklık beni istila ediyor ve dokunduğu tende tüylerim diken diken oluyor. "Değişmişsin," diyor yavaşça.

Sonunda.

"Yüzün bile kızarıyor."

", " diye bağıriyorum ama yanaklarımdaki ateş çukurlarını ben bile hissedebiliyorum.

Bir şeyi kanıtlamak istercesine nasırlı başparmağını yanağımda gezdiriyor, bir yırtıcının avına yaptığı gibi beni tuzağına çekiyor.

"Öyle mi, Reina?"

"Kes şunu," diye tıslayarak etrafıma bakıyorum. Personel girişinin önündeyiz.

Herkes gelip bizi görebilir.

"Kontrol edersem ne bulacağımı merak ediyorum." "Neyi kontrol edeceksin?"

Nefes alıyorum.

"O küçük şortunun altına uzansam, külotunu yana çeksem ve iki parmağımı amına soksam, ne bulurum?"

Sanki biri beni yakıtla ıslatıp ateşi tutuşturmuş gibi.

Eğer daha önce yüzüm kızarıyorsa, şimdi onun edepsiz sözleri beni kıpkırmızı yaptı.

Karnımın alt kısmı kötü bir beklentiyle kasılıyor.

Mantiken onu durdurmam gerektiğini biliyorum ama daha fazlasını , daha fazlasını araştırma ihtiyacına karşı koyamıyorum.

Biraz daha.

"Ee? Ne bulacağım, Reina?"

Ağzından çıkan ismimin fısıltısı sadece bir isim değil. Bu bir vaat. Bir lanet. Beni kendine çeken, gitmeme izin vermeyen uğursuz bir yolculuk.

Lanet adımın böyle bir etkisi olacağını kim bilebilirdi?

Eli belimden şortumun kalçalarım ile birleştiği yere doğru kayıyor. Parmaklarının kumaşın altında kaybolduğunu hissedince dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum.

"Seni ıslak bulacak mıyım?" diye mırıldanırken baş ve işaret parmakları çenemi kavıyor.

Kaçmaya çalışan sesi durdurmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Ve evet, tamamen ıslağım. Beni yarı çıplak vücuduyla yakaladığı andan beri kalçalarım uyarılmaktan kayganlaştı.

"Sanırım bunu kendi başıma öğrenmeliyim." Eli kalçalarımın arasında durdu. Daha fazla sürtünme ya da başka bir şey umarak onları ayırmış olabilirim.

Herhangi bir şey.

"Kendini benim için sakladığını düşünecek kadar aptal değilim ama bilmek istiyorum." Sesi kollarımdaki tüyleri diken diken eden tehlikeli bir aralığa düşüyor.

İçimden geçen duygu senfonisiyle savaşıırken ona meraklı bir bakış fırlatıyorum. Onunlayken yapabildiğim tek şey bu.

Hisset.

Ve bazen, şu anda olduğu gibi, bu çok fazla. Her şey her yönden üzerime .

"Onu kime verdin?" Şehvet hâlâ orada, ama altında çok daha korkutucu bir şey gizleniyor.

"Ne?"

"Bekaretiniz, balo kraliçesi. Kim aldı?"

Balo kraliçesi.

Bana ilk kez böyle sesleniyor. Genelde canavar şöyle ya da canavar böyle derdi.

Sorusuna tekrar odaklandım. O benim on yaşımdan beri nişanlım değil ? O benim ilkim olmalıydı, değil mi?

Onu yakından izliyorum, geniş omuzları ve yontulmuş yüzü, vücudunun benimkine doğru hem tehdit hem de başka bir şeyle açtığını yapması.

Böyle bir adamım olsaydı, onu aldatmayı .

Ama yine de, Yaşlı Reina ve ben aynı düşünmüyoruz. Belki de Asher'a benim kadar takılmamıştır. Bu durumda, kesinlikle konuşmamız gerekiyor, böylece bana kendimi onun büyüğünden nasıl kurtarabileceğim konusunda ipuçları verebilir.

"Jason mıydı?" diye devam ediyor o soğuk, tehditkâr ses tonuyla. "Ekipten biri mi? Ya da bekle..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bir 'siktir git' kartı çekip Owen'a mı yoksa Sebastian'a mı verdin? Belki aynı anda ikisine de?"

Yumruğumu geri çekip göğsüne indiriyorum. O kadar sertti ki geriye doğru sendeledi ve aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz boşluğu bıraktı.

Gözlerimin arkasında baskı oluşuyor, ama bunu görmesine izin vermeyi reddediyorum. Beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyorum.

"Beni bir sürtük olarak görmek istiyorsan, hiç durma, ama sırf senden intikam almak için kendimi yere atacağımı ima etmeye cüret etme. Flaş haber Ash: Sana adanmış hiçbir eylemimi hak etmiyorsun." Naomi'den bunun beni ne kadar güvenle doldurduğunu öğrenerek saçlarımı savuruyorum. "Ve sen de arkadaşlarını bu kadar az düşündüğün için tam bir pisliksin. Owen ve Sebastian'ı hak etmiyorsun."

Gitmek için dönüyorum ama güçlü bir el bileğimi kavlıyor ve beni geri çekiyor. Gözleri gözlerimi ararken kendimi onun sert, çıplak göğsünde buluyorum.

İçlerinde daha önce hiç olmayan bir şey var. Sanki gerçekten bir şey ya da birini arıyor.

Mükemmel kaşları, her geçen saniye ruhumu parçalayan fırtınalı gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye mırıldanıyor, beni hâlâ bir şahin gibi izliyor.

Elimi göğsüne koyuyorum, anlamasını istiyorum, hayır, anlamasına *ihtiyacım* var. "Bilmiyorum Ash. Artık kim olduğumu gerçekten bilmiyorum. Uyandığımda

Bir gün kim ya da ne olduğumu hatırlamadan ne kadar büyük bir canavar olduğumu öğrendim. Ama çabalıyorum. Yemin ederim *gerçekten* daha iyi olmaya ve yaptıklarımı telafi etmeye çalışıyorum. Bana yardım etmeye ne dersin? Sana ne yaptığımı söylersen, düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

İtirafımdan bir şey çıkmasını beklemiyordum. Asher'ın benim hakkımda zaten bir algısı var ve bunu değiştirmek için bir mucize gerekecek.

Yenilgiye uğramış gibi iç geçirdiğinde beni tamamen şaşırtıyor. "Bazı şeyler düzeltilemez."

Sesimi yumuşatıyorum. "Dene beni."

"Sen anılarını kaybetmiş olabilirsin ama ben kaybetmedim." Sesi ısırganlaşıyor. "Ben *her şeyi* hatırlıyorum. Hatırlayabildiğim tek şey bu."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi yüksek sesle ve sertçe çarpıyor. Gözlerinde çok fazla nefret var. Sanki ölümcül bir hastalık onu içten dışa doğru kemiriyor. Biraz kafa karışıklığı da var ama nefret dolu tarafı diğer her şeyi boğuyor.

Kelimeleri boğarcasına söylerken boğazımın arkasında top büyüklüğünde bir yumru oluşuyor. "Ne yaptım ben? Söyle bana."

"Hayatımı mahvettin, canavar." Her zamanki sertliği kaybolur. Sözleri beni iliklerime kadar donduran soğuk, buz gibi bir ifade.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda yan taraftan bir gölge bize yaklaşıyor. Asher beni bırakıyor ve sanki yanmışım gibi geriye doğru sendeliyorum.

"Rei." Alex yüzünde benim avukat gülümsemesi dediğim kırpılmış bir gülümsemeyle yanımda duruyor. Bunu genellikle istenmeyen ilgiyi savuşturmak için ya da Asher'la sohbet ederken kullanır.

Yani, gerçekten konuştukları zaman.

Alex ve Asher baba-oğul gibi görünüyor olabilirler ama konuşmaları yok denecek kadar az. Evde birbirlerini tanıdıklarını bile görmüyorum.

Baba-oğul arasındaki bağ ya çok görünmez ya da kopuk. Izzy bir keresinde Alex'in Asher'ın eğitimi için bir sürü para ödediğini söylemişti ama hepsi bu.

Oğluyla ilişkisinin sadece paradan ibaret olduğunu düşünmesi çok üzücü. Babamla olan ilişkimin de farklı olmayabileceğini düşünmek beni korkuttu.

"Ofisime gelebilir misin?" Alex bana sordu.

Asher'a soru soran bir bakış fırlatıyorum ama o yumruklarını sıkıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Dedektif Daniels geri döndü." Azı dişlerini gıcırdatıyor. "Bu sefer elinde arama emri var."

CHAPTER 23 - REINA

Alex'in ofisindeki atmosfer bundan daha boğucu olamazdı.

Havada güçlü ve yoğun bir koku var. Dedektifin önündeki kahvenin ya da mini bardaki viskinin kokusu değil.

Dedektif Daniels'ın karşısındaki kanepeye oturdum, ellerim dizlerimin üzerindeydi ve nabzım hızla atıyordu.

Asher'ın bize katılmaya karar vermesinin bir faydası olmadı. İlk defa babasının ofisine kendi isteğiyle geldiğini görüyorum.

Saçlarımın bakışlarımı kamufle etmesine izin vererek kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Hâlâ antrenmandan kalma şortunu giyiyor ve üzerine bir tişört geçirmiş. Normalde beni izliyor olurdu ama şimdi izlemiyor.

Tüm dikkati dedektifin üzerinde, sanki onunla bir kan davası varmış gibi.

"Reina'dan ne istiyorsunuz, dedektif?" Alex oturduğu yerden sorar. bir otoriteyle yanımda durdu.

Konuşurken dedektifin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Bayan Ellis'i sorgulamak için getirme iznimiz var."

"Peki suçlamalar nedir?" Alex bastırıyor.

"Yangın alanında onun bileziğini bulduk."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu sadece mahkemede geçerli olmayacak ikinci derece bir kanıt-"

Dedektif Daniels Alex'in sözünü kesti. "DNA'sı da elimizde."

Yüzümden kan akıyor ve başım dikleşiyor. Gördüğüm ilk şey Asher'ın poker suratı oldu.

Okunamayan ifadesi illa ki iyi bir şey anlamına gelmiyor. Duygularını kontrollü bir maskenin arkasına saklayan biri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Hayır. Ona söylemek istiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım.

"Lütfen, Bayan Ellis," dedi dedektif, "bazı sorular için bizimle karakola gelin."

"Kesinlikle olmaz." Alex ayağa kalkar. "Bunun için bir tutuklama emri getirin."

"Sadece onun işini zorlaştırıyorsun." Dedektif bakışlarını sert ve yargılayıcı bir şekilde karşıladı. Zaten o kulübede olanlarda parmağım olduğunu düşünüyor ve hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. "Eğer itiraf edersen, suçlamaları azaltmayı düşünürüz."

"BEN... BEN..." Kelimeler boğazıma küçük iğneler gibi batıyor ve Cilt.

"Cevap verme, Reina." Alex kapıya doğru yürür ve açar. "Bu "Gönüllü sorgulama sona ermiştir, dedektif."

Daniels ayağa kalkıyor ve not defterini kalçasına vuruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor. "Senin gibi çocuklar toplum için bir kanserdir ve uyutulmaları gerekir."

"Bu kadar yeter, dedektif." Alex onu dışarı çıkarır. "Gidin. Şimdi."

Yumruklarımı kucagımda sıkarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Son sözlerini ne kadar görmezden gelmek istesem de yapamıyorum.

Ya... ya gerçekten bir şey yaptıysam?

Yaşlı Reina insanlara zarar verebilecek kadar kötüydü ama bir suçlu değildi, değil mi?

Dedektif ayrıldıktan sonra Alex güven verici bir gülümsemeye bana bakıyor. "Merak etme. Onda seni aşağı çekecek hiçbir şey yok."

"Ama..." Yutkunuyorum. "DNA'mı bulduklarını söyledi."

"Ama henüz ellerinde bir kurban ya da şüpheli profili yok. Gözünüzü korkutmaya çalışıyor. Onun taktiklerine kanmayın. Tamam mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Sen git dinlen, Reina."

Ayağa kalkıp ofisinden çıkarken otomatik pilottaydım. Asher'ın beni nasıl izlediğini görmek için durmuyorum. Yüzündeki acımasızlığa ya da 'Gördün mü? Sen bir canavarsın' bakışına.

Bacaklarım beni zar zor taşıyor ve omuzlarım sanki bir ağırlık onları aşağı çekiyormuş gibi kamburlaşıyor.

Odama vardığım anda yatağın kenarına oturuyorum, sallanan bacağım beni daha fazla taşıyamıyor.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki başka bir şey duymak imkansız. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve burnum dökülmemiş yaşlarla karıncalanıyor.

Tanrım... Ben ne yaptım?

Başımı kaldırıyorum ve bulanık bakışlarım Asher'ınkilerle çarpışıyor.

Ne...?

Babasının ofisinden çıkarken beni takip etti mi?

Ayağa kalkıp ona sarılma ihtiyacı içimi yakıyor ve bunun ötesinde bir şey düşünemiyorum.

Ne zaman bu kadar önemli oldu bilmiyorum ama oldu.

Bu bir çeşit sendrom. Beni kurtardıktan sonra başlamış olmalı.

Hayat.

durana kadar bana doğru yaklaşıyor. Yukarı baktım, hiçbir fikrim yoktu. Yüzümde ne gördüğünü - üzüntü, kaos ya da başka bir şey. Umarım şu anda ne kadar kaybolmuş olduğumu görür.

Bıçağı daha derine sokmaması için ona ne kadar ihtiyacım var.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama titreyen bir sesle sözünü kesiyorum.

"Dur."

Şu anda sözleriyle beni doğrarsa, kan kaybından ölürüm.

Eli boğazımı sarıyor. Çok sıkı, sanki içimdeki hayatı boğmak istiyor.

Ciğerlerim hava ihtiyacından yanıyor.

Ciğerlerime biraz oksijen girmesi için tırnaklarımla ellerini tırmalıyorum, onu silkelemeye çalışıyorum.

"Sana verilen bu hayatı hak etmiyorsun." Kızgın - hayır, öfkeli, ama garip bir şekilde, bana yönelmiş gibi hissetmiyor. Daha çok onunla ilgili gibi görünüyor.

"Ash...ugh..." Başka kelime çıkmıyor. Nefesimi ve hava kaynağımı çalıyor.

"Borcunu geri ver," diye hırlıyor yüzüme. Onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyorum.

Çok manik.

Kontrolden çıktı.

Ölümcül sakinliğini bir kenara bıraktı ve tüm gücüyle üzerime geliyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı, ağzıma ve onun ellerine akıyor, ta ki aldığım tek tat tuz olana kadar. İstesem de durduramıyorum, çünkü sadece kendim için ağlamıyorum, geçmişte hayatını cehenneme çevirdiğim herkes için ağlıyorum.

Asher da onlardan biri.

O sadece onlardan biri.

İkinci şans mı? Ben bunu hak etmiyorum. Benim gibi canavar olan insanlar bunu hak etmiyor.

"Siktir!" Sanki yanmış gibi benden uzaklaşıyor. "Ağlamayı kes."

Nefesimi tutup aklıktan ölmek üzere olan ciğerlerime mümkün olduğunca çok hava çekerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

Parmakları yanağımı buluyor ve gözyaşlarımı siliyor, yüzünü acı dolu bir ifade kaplıyor. "Neden ağlıyorsun? Kurban olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı çılgınca sallıyorum. "Ağlıyorum çünkü başından beri kötü olanın ben olduğumu fark ettim."

Yüz ifadesi gerginleşiyor ve çenesi de öyle. "Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun?"

"Ne gibi?"

"Önemsediğin gibi. *Hissettiğin* gibi."

"Hissediyorum. kadar çok ki, boğucu."

İçindeki bir şeyin kilidi açılır. Ona, onun affına ve onun her şeyine duyulan derin bir özlem.

Geçmişte yaptığım her şeyi düzeltemeyebilirim ama Asher'ın bana kızmasını istemiyorum. Çok uzun zamandır kızgın.

Onu çok uzun süre incittim ve bunu düzeltmek istiyorum.

Tişörtü sert göğüs ve omuz kaslarına ikinci bir deri gibi yapışıyor. Bu sertliği gidermek istiyorum.

Onu için.

Önünde dizlerimin çökerken iki kez düşünmeme izin vermiyorum. Sandal ağacı kokusunu dilimde tadıyorum ve tenimin her gözeneğine sızdığını hissediyorum.

Derin bir nefes alarak şortunun bandına uzandım.

Bir eliyle iki bileğimi birden tutuyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Bırak beni."

Daralmış gözlerle beni izlerken bileklerimi sıkıca kavırıyor.

"Dizlerinin üzerindesin," diyor bir çeşit huşu ile.

O hâlâ düşünceli bir halde beni dikkatle izlerken, elimi onunkinden kurtarıyorum ve şortunu indiriyorum.

Nefesim boğazımda

düğümleniyor. Oh, Tanrım.

Komando oldu ve şimdiden yarı sertleşti. Bir

karıncalanma omurgamdan aşağıya ve çekirdeğime

doğru sürünüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl , ancak hafızamın tıpkı çalışmalarımnda ve zıplamamda olduğu gibi devreye gireceğini umuyorum.

şortunun ayak bileklerine düşmesine izin verdim ve sikiinin tabanını kavradım.

Boğazının arkasından bir homurtu dökölüyor ve sadece dokunuşumla aletin dikkat kesilmesine bayılıyorum.

Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyorum.

Daha da yaklaşarak kendimi yukarı kaldırıyorum ve ona aşağıya doğru uzun bir vuruş yapıyorum. Bu sefer iniltisini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Siktir, Reina." Kapüşonlu gözleri bana odaklandı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verip taçtan damlayan pre-cum'u kalbim kolumda.

Zonkluyor ve damarlı. istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Beni ve yutmasını istiyorum, ama önce gevşemesini istiyorum. Bu berbat ilişkiyi değiştirmek istiyorum.

Eğer değişmezse, her zaman hiçbir yerin ortasında sıkışıp kalacağız.

Onu bir kez daha yalıyorum ve kısık iniltisinin tadını çıkarıyorum. Ses o kadar erkeksi ve sert ki, midemi sıkıyor.

Son bir yalamayla onu ağızıma alıyorum, ta içine kadar.

"*Fuuuck.*" Parmakları saçlarıma dolanıyor ve gözlerim kapanıyor, ağzımın içindeki hissinin tadını çıkarıyorum.

Bunu yaptığımı hatırlamasam da, görünüşe göre bu konuda bir yeteneğim var. Sikinın yan tarafını yalamadan önce düşünmeme gerek kalmıyor. Sonra tepesini emiyorum, ön sperminin tadını alana kadar dilimi ucunun üzerinde gezdiriyorum.

Kalçaları öne doğru itiliyor ve aleti boğazımın arkasına çarpıyor. Öğürme refleksim devreye giriyor ve boğuluyorum. Asher geri çekmek yerine orada tutuyor. Gözlerimi açıyorum ve iki elimi de kalçalarına koyarak onu itmeye çalışıyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Asher'ın yüzündeki ifade saf bir aşağılamadan ibaret. Sanki beni boğarak öldürmeyi planlıyor.

"Beni bununla manipüle edebileceğini mi sandın?"

Başımı çılgınca sallıyorum. Havasızlık ve basınç gözyaşlarımdan görüşümü bulanıklaştırmasına neden oluyor.

Ama gitmeme izin vermiyor.

"En iyi yaptığın şey bu, değil mi Reina? Beni ağına düşürebileceğini ve işimi bitirebileceğini mi sanıyorsun?"

Başım dönüyor ve bayılmanın eşiğinde hissederek başımı sallıyorum.

Geri çekildi. Öksürüyor ve kekeliyorum, dengemi sağlamak için yere tutunuyorum.

Yüzümün yan tarafında ve çenemde salya oluşuyor.

Son bir dileği olan, ölmek üzere olan bir kadın gibi, hiçbir şeyi kalmamış biri gibi hırıltıyla nefes alıyorum.

Saçlarımla yumruğuna dolayarak beni ayağa kaldırıyor ve ben tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Gitmesini bekliyorum ama beni güçlü kollarıyla taşıyıp yatağa yan yatırıyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Ağzım onun siki olmadan kuru ve boş hissediyor.

Şortunu tekmeleyerek çıkarır, tişörtünü başından aşağı yırtar ve ayakkabılarını çıkarır, böylece çıplak kalır.

Tamamen, tamamen çıplak.

Belirgin karın kaslarına ve kaburgalarının altındaki küçük yara izine bakıyorum. Bu kadar küçük bir kusur onu daha da mükemmelleştiriyor. Dövmelerinin dalları sağ omzunun ve pazusunun üzerinde dalgalanıyor. Dalların ortasında, yabancı bir yazı tipinde bir cümle var gibi görünüyor. Arapça mı bu?

Parmaklarım seğiriyor, dövmelelere dokunmak ve ona ne anlama geldiklerini sormak için can atıyorum, ama bunu düşünmeden üstüme çıkıyor.

Şortumu ve külotumu acımasızca tek seferde indirirken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

Nefesim kesiliyor, bu his tenimi alev alev yakıyor.

Hayır, ateş değil. Sanki hava sadece onunla ve onun varlığıyla dolu.

O gün hastanede uyandıktan sonra, ait olma ve bir şeyin -ya da birinin- tamamen bana ait olması duygusuyla mücadele ettim.

Şimdi, Asher'ın o kişi olmasını istediğimi itiraf ediyorum. Onun bana ait olmasını istiyorum. Benimle konuşmasını. Bana dokunmasını.

Belki de en çok bu yüzden reddedilmesi canımı yakıyor. Benden bu kadar nefret etmesi canımı yakıyor.

Yüzümün önünde diz çöküyor ve iki eliyle sertleşmiş sikini kavırıyor.

"Başladığın şeyi bitireceksin."

Yutkunuyorum, ona dikkatle bakıyorum. "Seni manipüle ettiğimi söylediğini sanıyordum - neden bitirmemi istiyorsun?"

"Çünkü bunu benim şartlarımla yapacaksın." Tacı dudaklarıma doğru itiyor; pre-cum damlıyor. "Aç."

Bilmiyorum.

Eğer yaparsam, bu an sona erecek. Her şey bitecek.

Bir an için sadece onu izliyorum: mükemmel karın kasları, omuzları boyunca uzanan dövmeleleri ve yüz hatlarını kaplayan kasvetli gölge. Bu şehvet ve tanımlayamadığım başka bir şey.

Yan yatıyor, böylece siki yüzüme geliyor ve çıplak, sert vücudu önüme yapışıyor.

"Aç. Aç şunu. Ağzını." Ses tonunda çok fazla otorite var, çok fazla... erkeklik.

Elbette ona karşı koyabilirim ama bu noktada tamamen faydasız. Kendime direnmekle aynı şey ve dedektifle buluşma, bununla başa çıkamam.

Dudaklarımı ayırıyorum ve elimle hızını ayarlayarak onu içime alıyorum.

Onu zevke getirmeme izin verdiğinde boğazımın arkasından küçük sesler çıkıyor. Bu sefer müdahale etmiyor. Hızını kontrol etmeme izin veriyor, uygun gördüğüm şekilde onu emiyorum.

Mümkünse ağızımda daha da sertleşiyor. Ona bu şekilde sahip olmaya doyamıyorum.

Onunla baş başa kalmaya doyamıyorum.

Tam hızlanmak üzereyken, sıcak ve ıslak bir dil beni klitorisimin tabanından tepesine kadar yalıyor.

etrafında soluk soluğa kalıyorum, tüm vücudum titriyor. Vay anasını. Bu *çok* iyi hissettiriyor.

Tekrar yapıyor ve ben sadece bu hisle boşalacağımı düşünerek sıkıyorum.

"Sana durmanı kim söyledi?" Parmağı girişimi okşarken hassas kıvrımlarıma karşı konuşuyor.

Dilini açıklığıma sokuyor, içime girip çıkıyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Zevk yüzeyin altında uğulduyor, beni altına almakla tehdit ediyor.

Onu bana yaptığı kadar sert ve derin emmeye çalışırken içimde oluşan hislere karşı savaşıyorum.

Dili, beni kemiksiz bırakan amansız bir acelecilikle içime girip çıkıyor. Başparmağıyla klitorisimi okşuyor, içime zevk sarsıntıları gönderiyor.

"Siktir," diye homurdanıyor aşırı hassas tenime karşı. "Tadın tatlı bir işkence gibi."

Tek cevabım aletin etrafında inlemek oluyor. Karıncalanmalar uzuvlarımı ele geçiriyor ve yakın olduğumu biliyorum... çok yakın.

Bu yüzden yalıyorum, kemiriyorum ve sikini sert emiyorum.

Onun bana getirdiğini ben de ona getirmek istiyorum.

Ben de onun sürüklenip gitmesini istiyorum.

Ama en önemlisi, beni affetmesini istiyorum.

Dalga beni aniden vuruyor. Bir an onun içinde kayboluyorum, sonra bir bakıyorum fırtınanın tam ortasındayım.

Aletine karşı haykırıyorum, benim karıncalanıyor ve sertleşiyor.

Uyluklarımda uyarılma hissi var ve bunu diliyle hissedebileceğini biliyorum.

Bu yakınlık beni neredeyse öldürüyor.

"Benim için kır," diye mırıldanıyor kıvrımlarıma karşı. "İslat beni."

Onun sözleri orgazmımın gücünü artırıyor. Hiç durmayacağını düşünene kadar devam ediyor.

"Ağızını daha geniş aç." Kalçalarını dudaklarıma doğru itiyor ve ben de söyleneni yapıyorum.

İçimde gerilmeden önce birkaç kez vuruyor ve sonra dölleri dilimi, dudaklarımı kaplıyor ve ağzımın her iki yanına ve boynuma damlıyor.

Nefes nefeseyim, bir şey düşünemeyecek ya da yapamayacak kadar bitkinim. Ama Asher'ın işi bitmedi.

Beni yüzüne doğru çekerken siki ağzımdan kayarak çıkıyor. Yatağın üzerinde diz çökmüş, birbirimize bakıyorduk.

Gözlerim donuk, ama yüzündeki değişimi, kaymayı, şefkati neredeyse görebiliyorum.

Daha fazla analiz edemeden, dudakları sert, cezalandırıcı bir öpücükle benimkilerle çarpışıyor.

Dudakları sert ve , tıpkı geri kalanı gibi her şeye gücü yetiyor. Dilini kendi dilim ile buluşturduğumda içimi bir arzu kaplıyor.

Tadı bana benziyor.

Tadım da aynı onun gibi.

Parmaklarım onun kalın tellerine dolanırken, ben de onu benimkiyle eşleşen bir şiddetle öpüyorum.

Asher dudaklarımızı ayırıyor, ağzıma doğru sertçe nefes alıyor. "Neden beni geri öpüyorsun Reina?" diye soruyor.

Ağzımı.

"Yapmamam mı gerekiyor?" bir bulut oluşturarak soruyorum. "Asla yapmıyorsun ve asla dizlerinin çöküp beni emmiyorsun." O kısaca gözlerini kapatır. "Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Ve bununla birlikte kıyafetlerini alıp odadan çıkar.

Reddedilmenin acı tadı boğazımda patlıyor ama buna boyun eğmiyorum. Hâlâ umut var.

Beni affedecektir.

Onu ben

yapacağım.

CHAPTER 24 - REINA

BİR HAFTA GEÇTİ ve ben şimdiden takımdaki pozisyonuma alışmaya başladım.

Kaptan olmak kolay değil. büyük bir sorumluluk ve bazı kızlar bana sanki kurtarıcılarıymışım gibi bakıyor.

Birinin kurtarıcısı olmakla ilgili bir sorunum olduğundan değil. Daha çok Kendimi nasıl kurtaracağımı bile bilmezken yapamam.

Lucy ve Naomi'nin yanımda olmasından memnunum. Naomi'yi boş ver, hâlâ pasif agresif tavırları var ama çoğunlukla iyi.

Kafeteryadaki olaydan beri bana soğuk davranan kişi Bree. Ne zaman antrenmanda bir şeye karar versem, bunu yapmadığımızı, ben unutmuş olsam bile kendisinin ve takımın hala hatırladığını belirtmekten çekinmiyor.

Her seferinde ona haddini bildirdim. Hatta onunla bire bir konuşarak ekibin önünde kararlarımı itiraz etmeyi bırakmasını söyledim.

Takım eyalete gitmek istiyor ve daha önce bunu pek umursamazken, şimdi onların rekabetçi ruhuna yatırım yapıyorum. Kendi hayalimi bulana kadar, onlarınkini gerçekleştireceğim.

Kızlar duştan çıkarken el sallıyorlar. Geç kaldım çünkü futbol koçuyla gelecek maçların programı hakkında konuşmam gerekiyordu.

Önümüzdeki Cuma uzaktan izlemeyeceğim ilk maç olacak. En tepeye atılacak bir kaptan vekili olacağım.

Gergin olduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Her zaman takılıp düşeceğimi ya da yanlış bir hareket yapıp tüm ekibi utandıracağımı düşünürüm.

Baskı yok. Bu sadece birkaç bin seyircili bir iç saha maçı.

Binlerce insan izliyor.

Evet. Önlerine düşmekte sorun yok. Hem de hiç. Lucy duştan en son çıkan kişi.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diyor makyajını düzeltirken.

"değilsin." Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Asher'la gideceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Asla demek daha doğru.

Onu mutlaka görmem gerekmedikçe Asher'ın yanına gitmiyorum. Beni orgazma ulaştırdığı o günden beri ondan kaçıyor olabilirim.

Ancak Lucy babasıyla yemek yiyecek ve onu tutmak istemiyorum. Arabam olmadığını düşünürse gitmez.

"Peki, aranızda neler oluyor?" Ben bankta oturup ikinci ayakkabımı çıkarırken o da dolaba yaslanıyor.

"Pek bir şey yok." Soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama bu büyük bir başarısızlık. Vücudum o gecenin anılarıyla alev alıyor.

Ondan kaçmış olabilirim ama dikkatini vermediği zamanlarda onu izliyorum. Havuz kenarında egzersiz yaparken onu izliyorum, kasları terden parlıyor ve tendonları şişiyor.

Milyonlarca anlamı olan sessizliğini izliyorum.

Her zaman kesin olan sözlerini izliyorum.

Her şey farklı olsaydı nasıl olurdu? Onu bir şekilde incitmemiş olsaydım?

"Luce, Asher ve ben daha önce nasıldık?"

"Kral ve kraliçe olmak dışında mı?" Gülüyor.

"Gerçekten öyle olduğumuza inanıyor musun?"

Bir saniye sessiz kaldı. "Dışarıdan öyle görünüyordunuz." "Ama içeride değildik."

Yüzünü buruşturuyor.

"Luce..." Ayağa kalktım ve yalvarırcasına gözlerinin içine baktım. "Bana karşı dürüst ol. Hayatım hakkında bir şeyler bilmem gerek."

"Şu Hollywood çiftlerini bilir misin?" "Ne olmuş onlara?"

"Estetik açıdan çok hoşlar ve her şeye sahiplermiş gibi görünüyorlar, ancak derinlerde genellikle her türlü sorunla boğuşuyorlar. Günün sonunda, çoğu sadece bir görüntüden ibarettir."

Sözleri beni derinden etkiledi.

Bir görüntü.

Asher ve ben neden böyle bir imaj yaratalım ki? Eğer evliliği istemeseydik, eminim babalarımız iptal ederdi.

Bunun yerine neden sahte olmayı seçtik?

"Çok özür dilerim, Kaptan. Kızgın mısınız?" Sesi çok suçlu ve özür diler gibi çıkıyor ve bu kalbimi ısıtıyor.

"Hiç de değil. Senden bana gerçeği söylemeni istedim."

Çekingen bir şekilde gülümsüyor. "Eğer bir değeri varsa, ikiniz de kazadan bu yana değiştiniz."

"Asher bile mi?" Ses tonumdaki umuttan nefret ediyorum.

"Asher bile." Yaramazca sırtıyor. "O sana farklı bakıyor, biliyorsun."

"Nasıl farklı?"

"Sanki seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyor."

Şakayla karışık omzuna vurdum. "Aptalca davranıyorsun."

Gülüyor, çantasını kapıyor. "Ciddiyim. Arianna'nın ölümünden beri hiçbir şeyle bu kadar ilgilenmemişti."

"Bekle-Arianna, kız kardeşi mi?"

Izzy bana onun öldüğünü söyledi ama ne kadar araştırırsam araştırayım bana başka bir şey söylemeyi reddetti. Tek bildiğim Asher'ın kız kardeşinin bir kazada öldüğü.

İçgüdülerim bana Arianna'nın ölümünün Asher'la ilgili bazı şeyleri açıklayabileceğini söylüyor.

"Evet," diyor Lucy.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek değil. Bizim çevremize ait değildi. Asher onun amigo takımının bir parçası olmasını istemedi."

"Neden olmasın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunu bilmesi gereken kişi sensin. Ona en yakın olan sendin."

Ağzım açık kaldı. "Öyle miydin?"

"Arianna seni hep tanrısıymışsın gibi takip ederdi. Bree dışında en iyi arkadaş gibiydiniz."

Oh.

Ve ben onu hatırlamıyorum.

Nasıl bu kadar acımasız olabilirim?

"Peki ya Asher?" Kelimeleri zorlayarak ve boğuk bir şekilde soruyorum. "Onunla ilişkisi nasıldı? Yakın mıydılar?"

"Yakın olmaktan da öte. Onun kardeşi, annesi ve babası gibiydi. Senin aksine, popüler değildi ve arkadaşları yoktu, bu yüzden ikinize çok güveniyordu. Siz ne zaman otursanız, o da sizinle otururdu. Ne zaman dışarı çıksanız, üçüncü bir tekerlek gibi sizinle gelirdi. Bana sorarsanız biraz yapışkandı."

"Hey," diye azarladım. "O öldü."

"Sadece söylüyorum. Asher'la huzur içinde vakit geçirememek çok acı verici olmalı."

"Onun ölümü hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok." Omzunu kaldırdı. "Lise son sınıftayken hepimiz onun intihar ettiğini öğrendik ve hepsi bu kadar."

"Kendini mi öldürdü? Bunun bir kaza olduğunu sanıyordum."

Lucy daha yakına eğilir. "Carson ailesi de böyle söylüyor ama sen bize o zamanlar onun kendini öldürdüğünü ve bunun korkunç bir şey olduğunu söylemiştin."

"Sana bunu neden yaptığını söyledim mi?"

"Hayır." Lucy'nin ifadesi değişiyor. "Arianna çok yalnızdı, bu yüzden hiçbirimiz hayatına son vermesine şaşırmadık, biliyorsun."

Hayır. Bilmiyorum.

On yedi yaşındaki biri neden kendini öldürsün ki? Asher ve ben vardık, neden ona yardım etmedik?

Vedalaştıktan sonra Luce kapıdan çıkıp gidiyor ve beni karmakarışık düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Arianna düşündüğümde çok daha fazlasıydı.

O sadece Asher'ın kız kardeşi değildi; benim de arkadaşımıdđ ve onu ve ölüm koşullarını unuttuğum için kendimi başarısız hissediyorum.

Bu düşüncelerle soyundum ve duşa girdim.

Su üzerime vuruyor, serin ve yatıştırıcı, ama kalbim göğüs kafesimi sertçe yumruklamayı bırakmıyor.

Bu kasvetli bulut, uğursuz bir vaat gibi başımın üzerinde asılı duruyor. Eğer bu konuda bir şey yapmazsam, bu gece uyuyamayacağım. Kapının arkasından bir hışırtdı geliyor ve irkiliyorum.

"Kim var orada?"

Duşun kapısı açıldı ve ben çığlık attım.

Asher yüzünde karanlık bir ifadeyle girişte duruyor.

CHAPTER 25 - REINA

Asher'ın gözlerinin içine bakarken dünyamın dengesi bozuluyor. O karanlık, *karanlık* gözlere.

Bana bakmıyorlar bile, tam bakıyorlar. Bedenime.

Kalbim.

Ruhum.

Aç bakışlarından saklanmak ya da onu tekmelemek daha akıllıca bir plan olurdu.

Dış

arı. Bilmiyorum.

Delici bakışları benimkilerden bir yol izlerken ona bakmaya devam ediyorum.

yüzümden göğüslerime ve sıkılmış kalçalarım kadar.

Sanki elleri tenimin her yerinde dolaşıyor, bana dokunuyor, beni hırpalıyor, beni kendine çekiyor, beni içine alıyor.

Düşüncesi bile alt dudağımı titretiyor. Suyun üzerime vurmasına çok seviniyorum yoksa kendi hayal gücüne verdiğim tepki bu kadar açık olurdu.

"Burada olmaman gerekiyordu," diye nefes alıyorum havadaki somut gerilimin üzerine.

Gözleri sonunda yüzüme kayıyor, ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. "Öyle mi?"

Şu anda flört mü ediyor?

Duşa giriyor. Siyah bir tişört ve kot pantolon giyiyor.

Geri çekiliyorum. Duş kabini ikimizin sığamayacağı kadar küçük. Elini uzatıyor ve ben yutkunuyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak.

Arkamdaki düğmeyi çevirip suyu kapattı. O tamamen giyinikken ben tamamen çıplak ve ıslağım.

Bu haksızlık.

"Ne yapıyorsun Ash?" Sesim mırıltının biraz üzerinde.

Bir yanım geçen sefer yaptığı gibi beni suyla ıslatacağını düşünüyor, ama diğer yanım? O kısım beni duvara yaslamasını istiyor.

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Şşşt."

Sadece temas bile tenimi onun, onunla ilgili her şeyin -varlığının, o ince sandal ağacı kokusunun, saçlarının alnına düşme şeklinin- aşırı farkında yapıyor.

Onunla ilgili her şey damarıma basıyor. Çaresizce ona çekiliyorum, bu aptalca olmaya başladı.

Başparmağı alt dudağımda geziniyor ve ben isteyerek dudaklarımı ayırıyorum. Yanağıma doğru bir yol izliyor ve ardında karıncalanmalar bırakıyor.

Sanki bana dokunma eyleminden büyülenmiş gibi, bunu gerçekten yaptığını inanmıyor gibi.

Mesele şu ki, dikkat etmediğimi düşündüğünde Asher da beni izliyor. Gece geç saatlerde, sanki perdelerin arkasını görebiliyormuş gibi pencereimin hemen altında duruyor.

Her zaman ders çalıştığım havuzun yanında çalışıyor.

Dersi olmasa bile, ben çıkmadıkça kampüsten .

"Beni delirtiyorsun, balo kraliçesi," diye homurdanıyor ve beni ensemden sertçe kavırıyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Sen de beni deli ediyorsun."

Gözlerinde bir şey parlıyor, vahşi ve kontrol dışı bir şey ve sonra dudakları benimkilere çarpıyor.

Asher öpüşmüyor; iddiasını ortaya koyuyor. Sanki bana doyamıyormuş, beni öpmek varlığının tek amacıymış gibi tutkulu ve ateşli.

Sırtım duvara çarpıyor ve ağzına doğru inliyorum. Bacaklarımı beline dolayarak vücuduna tırmanıyorum.

Giyinik olmasına rağmen ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. İçimden geçen kavurucu ateşe çok benziyor.

Tutku.

Çılgınlık.

Eskiden Asher'ın soğuk olduğunu düşünmem çok komikti. Kesinlikle doğru değil.

Şimd

i. O kadar sıcak ki, bu haksızlık.

"Siktir." Sanki bunu yapmak istemiormuş gibi dudaklarını dudaklarımdan çekti.

Sanki beni öpmek ona acı veriyormuş gibi.

Yine de uzaklaşmıyor. Göğsü sert, düzensiz nefeslerle yükselip alçalırken ağzı benimkine yakın.

"Bana ne yapıyorsun Reina?"

Nefes nefese kaldım, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerim nefes almak için yalvarıyor. "Bilmiyorum."

"Öyle mi?" Ses tonunda küçümseme yok; her şeyden çok boyun eğmiş gibi.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum." Dudaklarımı okşamak için ağzını uzatıyor. "Yine de sana dokunmadan duramıyorum... sana bakmadan duramıyorum... seni takıntı haline getirmeden duramıyorum. Pislik takım arkadaşlarından biri seni havaya kaldırdığında, kollarını kırmak istiyorum."

Kalbim küt atıyor. Beni *bu kadar* yakından izlediğini bilmiyordum.

Ben bir şey söyleyemeden dudakları benimkilerle ziyafet çekmeye devam ediyor. Küçük sesler ve inlemeler benden kaçıyor.

Onları durdurmak istemiyorum. Ya da onu durdurmak.

Pelvisini bana doğru itiyor ve sertliği kalçamın hassas etini dürtüyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye homurdanıyor alt dudağımı ısırmadan önce.

"Ash..."

"Bu." *Isır.* "Asher."

"Oh, Tanrım."

Sürtünmeye ihtiyaç duyarak ereksiyonuna sürtünüyorum. Bir şeye, herhangi bir şeye.

Bu sefer ben onu öpüyorum, o beni ensemden tutarken parmaklarım saçlarını çekiyor.

"Ve sen beni öpüyorsun." Sanki bu duyguyla sarhoş olmuş gibi gözlerini kapatıyor. "Beni nasıl öptüğünü sikeyim."

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ve dilimi ağzının çatısına doğru itiyorum.

Eliyle ensemi sıkıca kavırıyor ama beni durdurmuyor.

Giyinik sikini göbeğimde aşağı yukarı sürüklüyor, beni kuru kuru beceriyor.

Bu his karşısında gözlerim kapanıyor. Sanki dünya sadece aramızdaki boşlukta var oluyor.

Giyinik olmasına rağmen kendimi onun üzerinde hissedebiliyorum. Kalçalarını içime sokmasının beni daha sert ve daha hızlı öpmesine neden olduğunu hissedebiliyorum, sanki bu bir tür yarışmış gibi.

Başım dönüyor, ama onunla öpüşe öpüşe, vuruşa vuruşa buluşuyorum.

Onu istiyorum.

Tanrım, onu nasıl da istiyorum.

Ve sadece vücudunu değil. Kalbini istiyorum.

Bağışlanmasını istiyorum.

Onun hepsini istiyorum.

Dalga midemin dibinde şiddetini artırıyor. Sanki düşmek üzere olduğum bir şelale gibi.

Serbest elini uzatıp baş ve işaret parmakları arasında sert, çakıllı bir meme ucunu döndürüyor.

"Ash...oh...Tanrım..."

Geliyorum, adını yüksek sesle haykırıyorum. Beni susturmak için ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Beni öpüyor, uzun ve sert, sanki doyamıyormuş gibi.

Beni paramparça ediyor, sonra toplayıp tekrar bir araya getiriyor.

Onu öpmeyi bırakmak istemiyorum ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Çok daha fazlası.

Kararsız ellerle kemerine uzandım.

"Ne yap sen istiyorum, balo kraliçe?" o sorar
ile bir kenar eğlence.

"Sen, Ash."

"Reina," diye ismimi mırıldanıyor ve yemin ederim ki siki daha da kalınlaşıyor.

Tam kemerini çözmeme yardım edecekti ki soyunma odasından bir hışırtı sesi geldi.

İkimiz de donup kaldık.

"Kim var orada?" Fısıldıyorum.

Asher eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşş, eğer biri bizi bulursa, uzaklaştırma alırız."

Doğru ya. Kızların soyunma odasında olmaması ya da duşta biriyle yatmaması gerekiyordu.

Ayağa kalkmama yardım etti. Başka ses gelmeyince kapıyı açtı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki hayal kırıklığını yok edemiyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor, yavaş ve amaçlı bir şekilde. "Seni arabada bekleyeceğim."

Arabada mı? Beni gerçekten böyle mi bırakıyor?

"Evde bitiririz." Göz kırıyor ve dışarı çıkıyor. Oh.

Bu söz üzerine alt dudağımı ısırdım. Belki bu sefer beni affetmesi için onu ikna edebilirim. Belki sadece bedenlerimiz değil, kalplerimiz de bir araya gelir.

Belki, sadece belki, bunca yıllık ayrılıktan sonra bir uzlaşma bulabiliriz.

Çünkü Asher'ın hayatının bir parçası olmak istiyorum.

İçimden çıkardığı orgazm yüzünden cildim hassas ve sıcak olmasına rağmen duşumu rekor sürede bitiriyorum.

Kotumu, üstümü ve ayakkabılarımı giymem uzun sürmüyor.

Aynaya son bir kez bakıyorum ve kızarmış yanaklarımda duraklıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, gerçek ve... neredeyse mutlu diyebilirim.

Mutluyum.

Bu kelimenin tadının bu kadar tatlı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kapıyı iterken çantamı omzuma atıyorum. Kapı kilitliydi. Ne oldu?

Çekiyor ama hareket etmiyor.

Şimdi kapatamazlar. Şu anda kampüste hala başka öğrenciler var.

Soyunma odası kararmadan önce ışıklar titriyor. Nefes

almayı bıraktım.

Hayır, hayır.

Böyle bir olamaz. Bir daha olmaz.

Telefonumu almak için çantama uzandığımda nabzım hızlanıyor. Bu sefer düşürmediğimden emin oluyorum.

Her titriyor, parmaklarım zar zor bir şeyler yazabiliyor.

Asher'ın telefon numarasını arıyorum ama daha bulamadan arkamdan bir hışırtı sesi daha geliyor.

ama artık çok geç.

Yüzüm sert bir şeye çarpıyor ve görüşüm kararıyor.

CHAPTER 26 - G

Kurallara göre oynamazsan olacağı budur, Reina.
Kaybettin.

CHAPTER 27 - REINA

Karanlık, pis bir sokakta koşarken ellerim bana uzanıyor.

"Rai..."

"Git, Rai."

"Koş! Gitmelisin."

Bu sesle kalbim daha çok çarpıyor. O sesi tanıyorum.

Bu ses, kendimi bildim bileli kalbim ile göğüs kafesim arasında sıkışıp kalmıştır.

Hayatımda o sesi özliyordum ve sonunda geri döndü. Reina mı?

İrkilerek uyanıyorum, göğsüm korkutucu bir güçle daralıyor. "Reina? İyi misin?"

Bir için kafam karıştı. Sanki hâlâ o sokaktayım ve bana doğru gelen görünmez ellere karşı savaşıyorum.

Evde olduğumu, yatağında uzandığımı fark etmem birkaç göz kırpmamı aldı. Izzy yanıma oturmuş, alnımdaki teri siliyor.

Boğazımın arkası kuru ve kaşınıyor. "Ne oldu?" Kaşları endişeyle çatıldı.

"Bunu bize söylemen gerekmiyor mu?" Konuşurken boğazım kaşınıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Yüz hatlarını bir sempati ifadesi kaplıyor. "Asher seni okuldaki soyunma odasında baygın halde bulmuş."

Anılar beynimi eziyor. Asher ve ben duştaydık. Dışarıda buluşmaya karar vermiştik. Sonra ışıklar söndü. Bir şey kafama çarptı ve sonra her şey karardı.

"Asher ne olduğunu gördü mü?" Izzy'ye sordum.

"Sanmıyorum. Yine de bunu yönetime rapor etti."

Bir şey yapacaklarından değil. Önceki iki seferde hiçbir görüntü bulamadılar. Bu da farklı olmayacaktır.

Çarşafı çeneme kadar çekerken parmaklarım titriyor. Başımın arkası ağrıyor ve vücudumda bir şeyler sanki bütün gün koşmuşum gibi ekşi ve dövülmüş hissediyorum.

"Nerede..." Duygularımın saldırısı karşısında boğazımı temizliyorum. "Asher nerede?"

"Az önce dışarı çıktı," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Hemen dönecek."

Beni bu halde bıraktığı için ihanete uğramış gibi hissetmemeye çalışıyorum ama içimi uğursuz bir his kemiriyor.

Yanlış bir şeyler var. Tamamen yanlış.

"İşte " Jason kaşları çatılmış bir halde odaya girer. "Burada olmaman gerekiyordu," diye azarlıyor Izzy.

Yatağımın kenarına otururken " değil," diyorum.

Jason büyük ihtimalle Cloud003, ama gözlerine baktığımda bana saldıranın o olduğunu düşünmüyorum.

"Jason!" Izzy tıslıyor. "Ayağa kalk."

"Senin için endişelendim." Annesini görmezden geliyor, yüz hatları sertleşiyor. "Bu iş ciddileşiyor."

"Ciddi misin?" Tekrar ediyorum.

Izzy'den izin alır gibi bakışlarını değiş tokuş eder.

"Sakın buna cüret etme." Izzy Azrail gibi tepemizde dikilmiş, oğluna dik dik bakıyor.

"Bilmeyi hak ediyor," diyor.

"Bunu ona söylemek bize düşmez," diye savunuyor.

"Neyi bilmeyi hak ediyorum?" bakıyorum. Izzy çılgınca başını sallıyor.

"Anlat bana." Jason'ın kapüşonunun kolunu çekiştiriyorum.

Sonunda annesiyle göz temasını kesiyor ve benimkiyle buluşuyor.

"Bu olay, sınıftaki olay ve hatta çatıdaki olay..." Sözünü kesiyor.

"Hepsi neydi?" Sesim de hissettiklerim kadar lanetli.

"Başkalarını yapmaya cesaretlendirdiğin şeylere benziyorlar." "Ne?"

"Sanırım birileri senden intikam alıyor, Reina. Yaptıklarının bedelini sana ödetiyorlar."

Nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. Yanaklarımdan aşağı sıvı akıyor ve o zaman bunun gözyaşı olduğunu fark ediyorum.

Bu...olamaz.

"Yoğunluğu artıyor," diye devam ediyor Jason. "Ya bir dahaki sefere-"

Izzy ona vurarak cümlesini yarıda kesti. Devam etmesi için onu zorlayamadan Asher kapıda beliriyor.

Jason'ın bana ne kadar yakın oturduğuna bakıyor ve gözlerini yanaklarımdan süzülen yaşlara dikeyor.

"Burada ne işin var?" diye sorar Jason'a.

"Ona kalmasını söyledim." Burnumu çektim.

Izzy oğlunu kolundan çeker ve Asher'a doğru başını sallar. "Biz de tam gidiyorduk. Geçmiş olsun Reina."

Kapı arkalarından kapanıyor ve Asher ile beni yalnız bırakıyor.

Girişte durmuş, donuk bir ifadeyle izliyor, kalın kirpikleri kararmış gözlerinde dalgalanıyor.

Onu görünce içimde bir şeyler hafifliyor. Her zulümden sonra hep oradaydı. O bir beyaz şövalye değil - kara şövalye daha uygun, ama her zaman orada olduğu gerçeği kalbimi hızlandırıyor.

Sonunda iki elini de ceplerine sokarak bana doğru ilerliyor. Üzerinde eşofman altı ve bronzlaşmış teni ve damarlı kollarıyla tezat oluşturan sade beyaz bir tişört var.

Jason'ın olduğu yere oturur ve başparmağının ucuyla bir damla gözyaşını siler. "Neden ağlıyorsun? Jason ne dedi?"

"Birinin benden intikam aldığını söyledi. Bu doğru mu?"

Çenesi gerilir ama onaylamak ya da reddetmek için bir şey söylemez.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Alt dudağım titriyor.

Yumruğu sıkılıyor ama sessizliğini sürdürüyor.

Beni bu şekilde görmezden geldiğinde bastırılmış enerjiyle derim diken diken oluyor. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Mırıldanıyorum. "Nasıl yapmam gerekiyor?"

Kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem af dileyebilir ya da ilerleyebilir miyim?"

"Eminim kendilerini göstereceklerdir." Gözyaşlarımdan geri kalanını başparmağıyla siliyor.

"Ya yapmazlarsa?"

"Güçlüsün, balo kraliçesi. Onlardan üç kez kaçtın, değil mi?"

"Sence daha ne kadar güçlü kalabilirim? Ya içim zayıfsa?" Burnumu çekiyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana yaslanmama izin verir misin?"

Bakımına devam etmeden önce yanağımda duraklıyor. "Bunu neden istiyorsun ki?"

"Sadece istiyorum, tamam mı?" Uzanıp kollarımı beline doluyorum, başımı kalp atışlarına yaslıyorum. "Beni kendinden uzaklaştırma Ash."

Sertleşiyor. "Ben Asher."

"Her neyse, Ash daha iyi." Dar, yontulmuş belinin etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Burnum tişörtüne sokuluyor ve onu, sandal ağacı kokusunu ve sıcaklığını içime çekiyorum. Artık ondan ayrı kalmak istemiyorum. Ona karşı geliştirdiğim duygularla savaşmak istemiyorum.

"Ateşle oynuyorsun Reina," diyor alçak sesle, neredeyse özür dilercesine.

"O zaman ben de yanarım."

Bir kolunu sırtıma dolaması ve diğeriyle başımı okşaması birkaç saniye sürüyor.

Bana sarılıyor. Asher bana *sarılıyor*.

Beni kendine çekiyor ve vücudunun kıvrımlarında uyumama izin veriyor, boynum boynunda saklı ve bacaklarım onunkilerin arasında.

"Sadece uyu," diye başıma doğru mırıldanıyor ve başımın üzerine iffetli bir öpücük konduruyor.

Üstt

- e. Gözlerimi kapattığımda, uzun zamandır uyuyamadığım kadar iyi uyuyacağımı biliyorum. Çünkü sonunda kendimi buraya ait hissediyorum.

CHAPTER 28 - REINA

"Sonsuza kadar birlikte olacak mıyız?"

Eli göğsümde, kalbimin yüksek sesle yerde duruyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Şahsen burada olmasam bile, her zaman burada olacağım Rai."

Birkaç kez başımı sallıyorum ve hayattaki tek dayanağımış gibi elini tutuyorum. "İyi olacaksın, Rei."

Gülümsüyor, burnu biraz seğiriyor. "Hayır. İyi olacağız."

Konuştuğumda sesim ancak fısıltıya dönüşüyor: "Seni seviyorum Reina." "Ben de seni seviyorum, Rai."

Gözlerimi açtığımda beni karanlık karşılıyor.

Derin, kontrol edilemez karanlık.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Göğsüme ağır bir yük çöküyor, sanki patlamak üzereymiş gibi kayıyor.

İşte o zaman nefes almadığımı fark ediyorum. Hiçbir şey havamı boğmuyor, o zaman neden nefes almıyorum?

Nefes al.

Nefes al.

"Reina!"

Ciğerlerim bu sesle harekete geçiyor. O alçak, sert ve hafif boğuk ses.

Bir ışık odayı aydınlatıyor ve onunla birlikte ciğerlerim yeniden işlev kazanıyor. Sanki boğuluyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum ve sonunda yüzeyi görüyorum.

Nefes alıp verirken güçlü kollar beni çelik gibi bir kafesin içinde tutuyor.

Nefes al. Nefes verin. Sandal

ağacı ve narenciye. Asher.

Ona bakarken tırnaklarım tişörtünün ince kumaşına batıyor.

Rüyamdaki ya da anılarımdaki gözyaşları yüzünden görüşüm hâlâ bulanık.

Anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor. Başparmağı üstümle şortumun birleştiği göbeğimin derisini okşarken kalın kaşları aşağı doğru çatılıyor.

Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

Dokunuşunun yarattığı sürtünme yatıştırıcı bir ninni gibi. Nefes almak için bir sebep. Burada kalmak için.

Asher duş almış olmalı çünkü saçları yarı nemli, alnının üzerine mükemmel bir dağınıklıkla düşüyor. Başucu lambası açıkken, gözlerinin yeşili gece ya da... bilinmeyen gibi daha koyu bir renge dönüşüyor.

Neden bilinmeyene doğru yönelip duruyorum? Heyecan mı? İrademin elimden alınması hissi mi?

Doğru, bu bilinmeyen kasvetli bulutu uzakta tutuyor. Asher'in varlığı, her zaman hoş olmasa da, bir dayanak noktası oldu.

Yaslanabileceğim, izleyebileceğim ve nefes alabileceğim bir şey.

"Neydi o?" diye soruyor hastanede uyandığımdan beri bana karşı kullandığı o şüpheli ses tonuyla.

Sanki nefes alıyorum ve bunun arkasında gizli bir niyetim olduğundan şüpheleniyor. "Reina."

Tek bir kelime. Sadece bir kelime, benim adım, ama o kadar büyük bir otoriteyle, o kadar büyük bir güçle söylüyor ki, kalçalarım titriyor.

İçimdeyken o sesi kullansa nasıl hissederdim?

-

İçimden başımı sallıyorum. Bu, şu anda tamamen yanlış bir imaj. "O..."

Sesim boğuk çıkıyor, sanki çılgılık atıyormuşum gibi.

Ciğerlerimin tepesinde. Boğazımı temizliyorum. "Sadece bir rüya."

"Ne tür bir rüya?" Delici bakışları aynı, sert ve inatçı.

Bu işin bırakmıyor.

Başımı daha da eğerek onun sağlam omzuna yaslıyorum ve yüz hatlarını tamamen görebiliyorum. Yüz hatlarında bir şeyler değişmiş, neredeyse... yumuşamışlar.

Bana sadece saf bir nefretle bakan Asher'dan eser yok. "Önemli değil," diyorum.

"Bana söyleyin, önemli olup olmadığına ben karar ."

"Bu hiç mantıklı değil, tamam mı?" İç çektim. "Başka birine Reina diyordum. Belli ki bilinçaltımın bir oyunu."

"Bilinçaltının oyunu," diye tekrarlıyor nötr bir tonla, sanki kelimeleri hissediyormuş ya da neden söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

İfadesi kapalı kalıyor, ama beni kavrayışı biraz sıkılaşıyor. "Başka ne oldu?"

"Ses bana Rai dedi ve birbirimize bir şeyler için söz verdik... Bilmiyorum. Sana söyledim. Hiç mantıklı değil."

"Daha önce böyle rüyalar gördün mü?"

"Evet. Birkaç kez." Duraksıyorum, gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum.

"Şimdi düşünüyorum da, sanki hep kendi kendime konuşuyormuşum gibiydi."

"Kendi kendine konuşmak. İlginç."

"Neden? Sence ne oldu?"

Yüz hatlarındaki hesapçı çizgi geri geliyor. "Parçaları kendim birleştiriyorum."

"değil, parçalanacak ne var?" "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Boğazımın arkasındaki yutuyorum. "Ben... bilmiyorum."

Ve bilmek de istemiyorum. Bu rüyalar bilinçaltımdan gelen zalim bir şaka olmalı. Aksi takdirde, işler daha da kötüye gidecek.

Bu bende dissosiyatif kişilik bozukluğu ya da onun gibi bir şey olduğu anlamına gelebilir. Kendi kendime konuşmamın ve kendime iki isim vermemin tek açıklaması bu.

İkiz olma ihtimali de var ama o da yok hükmünde. Hayatım boyunca tek çocuk oldum.

Asher'ın kalçamdaki başparmağının inip kalkması bir an durduktan sonra yeniden başlıyor.

O bana dokundukça kalbim hızlanıyor. Onun içinde boğuluyorum. Tıraş losyonunun o hafif narenciye ve erkeksi kokusunda. Kucaklamasının sıcaklığında.

O kadar soğukken nasıl bu kadar sıcak olabildi? Ne değişti?

"Neden buradasın Ash?" Alçak bir ses tonuyla soruyorum.

"Ben Asher," diye yemin ederim gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Ve dün gece ağlıyordun, hatırladın mı? Bana sarılmıştın."

"Ben uyurken gidebilirdin. Aslında gittin. Duş aldın ve kıyafetlerini değiştirdin. Peki neden geri geldin?"

Birkaç saniye sessiz kalıyor, hava söylenmemiş kelimelerle geriliyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Uyumaya devam et, Reina."

Parmaklarımı göğsüne daha sıkı gömüyorum. "Hayır. Söyle bana. Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, neden bana geri dönüyorsun?"

Sessizlik savaşı geri dönüyor ve beni kapatmasını, bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranmasını bekliyorum.

Kahretsin, kalkıp odadan çıkmasını bekliyorum. Elbette, Asher'dan alabileceğimi almalıydım. Muhtemelen çenemi kapalı tutup onun kucağında uyumalı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydım.

Ama kendime bundan çok daha fazlasını borçluyum.

Doğru, Eski Reina şeytanın dölüydü ve Asher'ı bir şekilde incitti ama ben artık o değilim. Eğer bunu göremiyorsa, ikimiz arasındaki farkı ayırt edemiyorsa, o zaman yeni beni hak etmiyor demektir.

Beni itip uzaklaşmak yerine Asher'ın çenesi sıkılıyor ve gözleri benimkileri buluyor. Yeşil, çiğ ve... kafası karışık?

"Bilmiyorum."

"musun?" Sözlerinin içimin derin, gizli bir köşesine dokunduğunu hissederken fısıldıyorum

Ben

Mühürlü ve korunaklı olduğunu

düşündüğüm bir parça. Asher'ın asla

ulaşamayacağını düşündüğüm bir parça.

Sadece sözleri bile zırlı kalbimin kapılarını nasıl açabilirdi? Nasıl

Bana bu kadar derinden dokunmasına izin verebilir miydim?

Çok mu ileri gittim?

Asher beni ters çeviriyor ve ben bir nefesle onun altına düşüyorum. Uylukları kalçalarımı kavrarken iri vücudu üzerimde geziniyor ve ellerinden biri her iki bileğimi başımın üzerinde yastığa hapsediyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve garip bir his midemi tırmalıyor. Hayır, garip değil. Bu his sadece Asher'a özgü. Ne zaman gözümün önünde olsa, ne zaman yakın çevremde bulunsa, kendimi onunla birleştirme ihtiyacı varlığımı kavlıyor ve bırakmayı reddediyor.

O şekilde inatçıdır, Asher.

Beni başlangıçta planladığından tamamen farklı bir şekilde kırdı. Ruhumun peşindeydi, kalbimi aldı.

Benim aptal, çırpınan kalbim.

"Evet, Reina. Neden gülüşünü ve gülümsemeni düşünmeden duramadığımı bilmiyorum. Neden sürekli seni izlediğimi bilmiyorum. Neden aletim sadece sen etrafımdayken canlanıyor bilmiyorum." Başparmağıyla çeneme vurarak beni yerimde sabit tutuyor. "Peki neden bana söylemiyorsun? Bu sefer ne tür bir oyun oynuyorsun?"

Ağzından çıkan her kelimeyle göğsüm çırpınıyor ve kalçalarım uyarılmaktan kayganlaşıyor.

Ses tonumu yumuşatarak fısıldıyorum. "Oyun yok. Benim. Sadece benim." "Sadece sen."

"Sadece ben."

"Artık benim olduğumu söylesem bile mi?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. İçten içe, hastanede uyandığım andan beri Asher'a ait olduğumu bildiğimi düşünüyorum. Sanırım o zamanlar bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydum.

Onunla savaştım. Tanrım, o kadar çok savaştım ki, ama cevap her zaman ruhumun en karanlık çukurlarında saklı kaldı.

"Evet," diye mırıldandım.

Asher kalçalarını döndürerek kendini bana doğru alçaltıyor. Belirgin bir ereksiyon kalçalarımın arasına yerleşiyor, sert ve hazır. "Benim olduğumu söyle."

"Ben seninim." Söylemem gereken en kolay söz buydu.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken boğazının arkasından bir inilti kopuyor. Tutkusunun vahşiliği benimkini ateşliyor ve onu öpmekten, sert ağzında ve dudaklarıyla bana söylediği söylenmemiş sözlerde kaybolmaktan başka çarem yok.

Beni ne kadar çok sevdiğini.

Onu ne kadar delirttiğini.

Beni ne kadar istediğini.

Hepsi kendi duygularımın tercümesi. Asher ve ben her konuda aynı fikirde olmayabiliriz, ama şu anda? Şu anda tüm konuşmayı dudaklarımız ve dillerimiz yapıyor.

Boştaki eliyle beni iyice öpmek için başımı eğerken bileklerimi tutuşu sertleşiyor. Asher sadece bir öpücükle ilgilenmiyor. Beni bütünüyle fethetmek istiyor, böylece alabileceği hiçbir parçam kalmayacak.

Yani varlığımın her santimi ona ait.

Bileklerimi serbest bırakıyor, böylece üstümü ve spor sütyenimi başımın üzerinden çekebiliyor. Saçlarıma dolandığında, üstümü yırtıp atıyor.

Güçlü ellerindeki güç ve gözlerindeki sınırsız arzu nefes nefese kalmama neden oluyor.

Hayır. Sadece arzu değil.

Bakışları o kadar yırtıcı ki sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi.

Belki ben de bunu bekliyordum.

Parmakları göğüslerimin hassas etine giriyor. Başparmaklarını üzerlerinde gezdirirken meme uçlarım sıkı yumrulara dönüşüyor. Sürtünme doğrudan bacaklarımın arasına vuruyor.

Oh, Tanrım. Bu tam bir işkence.

Vahşi bakışları meme uçlarımdan kızarmış olması gereken yüzüme kayıyor.

"Bu memeler de benim, değil mi?"

Başımı salladım.

Birini parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve acıyla karışık zevkten bir nefes tıslıyorum. "Acıyor mu, balo kraliçesi?"

Kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısııyorum.

Eğiliyor ve diğer meme ucunu ağzına alıp ısıyor, kemiriyor. "Cevap ver. Bana."

"Evet...öyle," diye nefes nefese kaldım.

"Nefret mi ediyorsun?" Hafif kaşıntıları göğüslerimin hassas derisini tırmalıyor.

"Hayır."

Başını kaldırıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Hayır mı?"

Aklımı kaçırmış olmalıyım çünkü tek yapabildiğim başımı sallamak. Asher'ın sertliğinde beni çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama orada.

Bir akıntıda sürüklenmek gibi. Bir şelalede serbest düşüş gibi.

Bu tür bir zevkin özgürleştirici bir yanı var.

Acı.

Canlı olmak gibi bir şey.

Boğulduktan sonraki ilk nefes gibi.

Yeniden doğmuş.

Parmaklarını şortumun kemerine geçirebilmek için göğüslerimi serbest bırakıyor. "Bunların altına uzanırsam, kanıt bulabilir miyim?"

Parmak eklemleri aşırı ısınmış gezinirken tüylerim diken diken oluyor.

Şortumu ve külotumu arkasında bir yere fırlatıyor.

Bir elini çıplak kalçalarımın arasına sokuyor ve bir parmağını kaygan kıvrımlarıma daldırıyor.

"Siktir." Homurdanıyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Parmağını yarığımdan yukarı ve aşağı kaydırırken titreyen kalçalarım onun için isteyerek ayrılıyor. Sanki vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi beni kolaylıkla tahrik ediyor.

Zayıf, sert parmakları karnımın alt kısmında düşük bir uğultu başlatmaya yetiyor. Sadece bu his bile beni neredeyse uçurumdan aşağı itiyor.

"Bu benim için mi, balo kraliçesi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Bu utançtan değil, daha çok... tahrik olmaktan kaynaklanıyor. Şu anda yüzümü ya da üzerimde ne kadar etkisi olduğunu görmesini istemiyorum.

Ses tonunda karanlık bir belirti var. "İşler öyle yürümüyor. Bana bir bak."

Bilmiyorum.

Bir parmağını içime sokuyor ve duvarlarım parmağının etrafında kenetlenirken sırtım yataktan kalkıyor. "Bak dedim. Bak. Bak. Bana."

Derin bir nefes alarak yavaşça onunla yüzleşiyorum. Nefes nefeseyim, yüzüm ateş çukuru gibi ısınıyor. Saçlarım terden şakaklarıma yapışıyor ve dudaklarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak ayrılıyor.

Çok daha fazlası.

"Ben emrettiğimde, itaat edeceksin. Sorduğumda cevap vereceksin. Bu işin tek yolu bu, anladın mı?"

Bir kez başımı salladığımda bir Deja-vu hissi beni aniden

çarptırıyor. "Aç şu ağzını."

Yapıyorum. Sadece...yapıyorum. Dudaklarım açık kalıyor, beklentiyle karıncalanıyor.

Parmağı hâlâ içimdeyken Asher boştaki başparmağını dudaklarımın arasına sokuyor. "İçinden geldiği gibi em."

Dudaklarımı parmağının etrafına doluyorum ve dilimle derisini okşarken göz teması kuruyorum. Tadı taze ve erkeksi. Kalçalarım diğer elinin etrafında kenetleniyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Başparmağını geri çekiyor ve alt dudağıma bastırdığında nefes nefese kalıyorum.

"Şimdi bana cevap ver." Parmağını artan bir ritimle içimde gezdiriyor. "Benim için ıslandın mı?"

Oh, Tanrım. Bunu neden bu kadar otoriter bir ses tonuyla söylüyor? İstesem bile o ses tonuna karşı koyamam.

"Evet," diye mırıldandım.

"Bunu duymadım." Bir parmağını daha sokuyor, çıldırtıcı bir acelecilikle ikisine de vuruyor.

"Oh...oh..." Dalga bana çarptığında sırtım yataktan kalkıyor. İlk başta yavaş, çok yavaş, geldiğini zar zor hissediyorum.

Sonra şelaleden serbest düşüş gibi tek seferde bana çarpıyor. Bir fırtınanın ortasında kalmak gibi.

"Söyle Reina," diye emrediyor kulağıma karşı. "Sen... bu senin için. Sadece senin için."

"İşte benim balo kraliçem." Dalga beni bir sağa bir sola iterken dudaklarıma yapışıyor. Beni yükseklere çıkarıyor, sonra tekrar aşağıya indiriyor.

Aşağı indiğimde, sertleşmiş bakışlarıyla beni izliyor, o kadar tüketici ve... kesilmemiş. Şu anda hiçbir duygusunu saklamıyor.

Tamamen çıplak.

Eğer duyguları daha iyi anlayabilseydim ya da orgazm halesine kapılmasaydım, muhtemelen bu duyguları okuyabilirdim.

Muhtemelen şeyler bulabilirdim. Ama yok.

Göğsüm korkutucu bir hızla inip kalkıyor. Her nefes alışımında meme uçlarım onun tişörtüne değiyor ve daha da sertleşiyor.

O giyinik kalırken ben onun altında çırlıçıplak yatıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu.

Titreyen parmaklarımı tişörtünün iki yanına geçirerek başından çekiyorum.

Bana izin veriyor ama yüzünde temkinli bir ifadeyle beni izliyor.

Kesilmemiş hali gitti ve şüpheci hali geri geldi.

Benden saklanması, kaleler inşa edip muhafızlar çağırmasından, her hareketini hesaplamasından nefret ediyorum.

Yakında olmayacak.

Onun benim derimin altına girdiği gibi ben de onun derisinin altına gireceğim ve benden hiçbir şey saklayamayacak.

"Ne yapıyorsun, balo kraliçesi?" Elleri sanki bir şey yapmamak için kendini durduruyormuş gibi iki yanında yumruk .

"İşleri adil hale getirmek." Tişörtü atarken bakışlarını yalvaran bakışlarımla karşılıyorum.

"Beni daha önce hiç soymamıştın."

"Bundan sonra bunu düzelteceğim." Eğilip eşofmanının kemerini tutuyorum ve bacaklarından aşağıya doğru çekiyorum.

Sertleşmiş siki sıkıştığı yerden kurtuluyor ve ben de ona bakarken yakalanıyorum. Ben onu izlerken Asher homurdanıyor. Sanki ona dokunduğumu hissediyor gibi.

"Siktir, Reina." Eşofmanımı tekmeledi ve beni yatağa geri . "Son kez soruyorum, oyunun ne?"

"Sen," diye fısıldıyorum.

"Reina," diye homurdanıyor, ses tonuna sabırsızlık karışıyor. Aleti kalçalarımın arasında seğiriyor, sabırsızlığı benimkiyle eşleşiyor.

Parmak uçlarım ağzının köşesine dokunuyor. "Her zaman sendin."

Duraklıyor. Ben de duraklıyorum, sözlerimin ağırlığını fark ediyorum.

Her zaman sendin.

Ne kadar zamandan bahsediyoruz? Hafızamı geri kazandığımdan beri mi? Yoksa çok eskiye mi dayanıyor?

Asher ne benim ne de kendisinin bunu düşünmesine izin vermiyor.

Bir elini boğazıma doluyor. Nefesimi kesecek kadar sıkı değil ama hareket etmemi engelleyecek kadar sert. Hakimiyetini gösterecek kadar sert.

Başka biri olsaydı, ondan korunmasını isterdim ama Asher için yanlış geliyor. Ayrıca, aşı oldum. Hastaneye yaptığım ziyaretlerden birinde kontrol ettim, çünkü belki de bir süredir Asher'la seks yapmayı düşünüyordum.

"Gerçekten boku yedin, balo kraliçesi."

"Neden?" Kelimeleri söylemek için zorlanıyorum.

"Çünkü artık benimsin," diye homurdanırken içime bir hamlede giriyor.

Git.

Vücudum içten dışa doğru yanıyormuş gibi hissediyorum. Sadece bu da değil.

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, şimdi kalp krizi geçirmezsem ne zaman geçiririm bilmiyorum.

Dünya bir an için durur.

Asher beni tamamen dolduruyor ve çevremizdeki diğer her şeyi siliyor.

O duraksamada bakışlarım onunkilerle çarpışıyor. Bir an için bedenlerimiz birleşirken ruhlarımız da birleşiyor.

Bir oluruz.

Kalçalarını yavaşça döndürmeye başlıyor ve zaten oluşmuş olan tüylerimi diken diken ediyor. Onu izlerken şakaklarımdan ter damlıyor. Sert bakışları ve düz burnu. Keskin çenesi ve öpülesi dudakları. Düzensiz nefes alıp veriş ve sert karın kasları.

Daha önce onun için nasıl savaşmadım? Onu nasıl incitebildim?

Tam yavaş ritme kendimi kaptırmışken, hızını artırıyor. Ölmek üzere olan bir adamın sığındığı ünlü enerjisiyle içime giriyor.

Sanki o da boğuluyormuş şimdi su yüzüne çıkıyormuş gibi.

Ellerimi boğazımı tutan koluna doluyorum. O bana tutunurken ben de ona tutunuyorum.

Ve bıraktım.

Onun egemenliğinde ve erkeksi gücünde, acımasız gücünde ve çıldırtıcı enerjisinde eriyorum.

Kalçalarının yuvarlanması daha da sertleşiyor ve hızlanıyor. Ruhumun her santimine ve itiraf etmekten korktuğum başka bir şeye sahip olduğu için vücudum yataktan yükseliyor.

"Ash..."

"Ne? Söyle bana." Sesinin gürültüsü içimde dönen zevki daha da yoğunlaştırıyor.

"Ben... Ben..."

"Yaklaştın mı?" Boynumdaki kavrayışını sıkılaştırırken alt dudağımı yalıyor. Çılgınca başımı sallıyorum.

"Aletimin her yerine boşalacaksın çünkü sen benimsin. Sadece benimsin."

Tekrar başımı sallıyorum, boğazım bana çarpmak üzere dalganın şiddetiyle daralıyor.

"Kelimeleri söyle, Reina."

"Senin." Sesim çatlıyor. "Sadece senin."

"Siktir!" Dölünün fişkırması içimi kaplarken vücudu gerginleşiyor.

Vücudum onun serbest bırakma gücü ve benim vahşiliğimle titriyor. kendi.

Birden fazla zevk patlaması rahmime çarpıp tüm vücuduma yayılırken ağzım sözsüz bir 'O' ile açık kalıyor.

Daha doğrusu, bedenimi geçip ruhuma girdi.

Başım yastığa yaslanırken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Boğazımı tutuşu bu hissi daha da arttırıyor.

Yüksekten inmem, nefesimi toplamam birkaç dakikamı alıyor.

Gerçekten *nefes* almak için.

Bunu yapmak için neden bu kadar bekledim ki?

Gözlerimi açtığımda Asher'ın beni dikkatle ama aynı zamanda... şefkatle ve başka bir şeyle izlediğini görüyorum.

O kadar uğursuz ve elle tutulur bir şey ki neredeyse dilimde tadına bakacağım.

İfadesini daha iyi okuyamadan boğazımı bırakıyor ve çıkıyor, dizleri yüzümün iki yanına yerleşiyor. Yarı sertleşmiş sikini avucunun içine aldı ve bana baktı. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Ben... öyle mi?" Fısıldıyorum, onunla aleti arasına bakıyorum. "Neyim ben-?" "Şşş, konuşma. O ağzını başka bir şey için kullan."

Onu boşaltmamı mı istiyor? Az önce içime boşalmadı mı? Kanıtlar hala kalçalarımın arasından damlıyor.

Yine de dudaklarımın aralanmasına izin veriyorum ve onu içime alıyorum.

Tadı bana benziyor.

Oh, Tanrım. Bu düşündüğümde çok daha samimiymiş.

Saçlarımı geriye doğru okşarken Asher'ın boğazından bir homurtu dökülüyor. "Tadımızı alıyor musun, balo kraliçesi?"

Onu daha özenle yalarken yanaklarım alev alev yanarak başımı sallıyorum.

Parmakları saçlarımdan yanağımın çukuruna doğru ilerliyor. "Lanet olası kızarma."

Bunu söylerken sesi mutlu gelmiyor; hatta biraz kızgın görünüyor? Ama neden? Yüzüm kızardığı için neden kızgın?

"Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Ağzımdan çekiliyor ve içimi bir boşluk duygusu kaplıyor.

birlikte yaşadığı ilk orgazmdan sonra olduğu gibi gitmesini bekliyorum.

Kasvetli bulut uzakta beliriyor, beni yutmak için bekliyor. Asher üzerimden iniyor ve boğazımı bir gerginlik, bir reddedilme hissi sarıyor, hiçliğin.

Hayır. Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Gururumu ayaklar altına alıp ondan kalmasını isteyecektim. Kolunu tutup onu kendime bağlamak üzereydim ki beklenmedik bir şey yaptı.

Asher sırt üstü yatıyor ve beni kolumdan tutup vücudunun kıvrımlarına çekiyor. Başım, omzunu kaplayan ve anlamını hâlâ bilmediğim dövmelerinin çizgilerinin bulunduğu göğsüne yaslanıyor.

Terk edilmişlik duygusu, çileden çıkaran minnettarlık gözyaşları gözlerimi doldururken kayboluyor.

Kendi isteğiyle kalıyor. "Ash..."

"Uyu, Reina. Yarın büyük bir gün."

Ne için olduğunu sormak istiyorum ama enerjim yok, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve dediğini yapıyorum.

Ben uyurum.

CHAPTER 29 - REINA

SABAH, boş bir yatağa uyanıyorum.

Asher'ın kokusu yastıklarımın ve benim üzerimde ama o ortalıkta yok.

Muhtemelen kimse bizi görmesin diye odasına çekildi.

Yine de dün gecenin sıcaklığından sonra bu soğuğa uyanmak boş hissettiriyor. Her hareket ettiğimde bacaklarımın arasında tatlı bir sızı oluyor ve bana nasıl sahip olduğuna dair anılar canlanıyor.

Şirin bir lacivert elbise giyerim ve makyajımı yapmak için fazladan zaman ayırırım.

Asher'ın ayaklarını yerden kesmek istiyorum. Bana dün duşta baktığı gibi bakmasını istiyorum, beni becerirken ve uykuya dalarken bana sarılırken yaptığı gibi.

Beni affedecektir.

Artık iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Zırhını çoktan kırdım ve hepsini yok etmek için devam etmek zorundayım.

Aşağıya indiğimde evdeki kasvetli enerjiden etkileniyorum.

Izzy'nin mutfağı doldurduğu her zamanki pop şarkıları yok. Yaşam alanında hiç çiçek yok. Jason arka bahçede antrenman yapmıyor. Asher havuz kenarında sınav çekmiyor.

Ev ürkütücü ve sessiz, mezarlık gibi.

Parmak uçlarımda mutfağa girip Izzy'yi aradım. Onun yerine Jason'ı kocaman bir bardaktan süt içerken buluyorum.

"Günaydın." Mısır gevreği için bir kâse aldım. "Izzy nerede?"

"Yıldönümü için gül hazırlıyor."

Tezgâhta onun yanına kaydım. "Ne yıldönümü?"

Fincanının üzerinden bakışlarımı karşılıyor. "Arianna'nın ölümü. Bu üçüncü yıldönümü."

Oh.

Bu da evdeki cenazeye benzer havayı açıklıyor. "Alex ve Asher mezarlığa mı gidiyor?" Ben soruyorum.

"Eğer onlarla düşünüyorsanız, gitmemeniz daha iyi olur."

Mısır gevreğini kaseye dökerken duraksıyorum. "Neden olmasın? Arianna ve ben arkadaştık."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle miydin?" "Bu da ne demek oluyor, Jason?" "Arkadaş değildiniz."

"Ama Lucy bizim-"

"Lucy seninle aynı evde yaşamıyor." Süt şişesini tezgâhın üzerine koydu. "Arianna hayatını mahvetti, Reina, ve sen yerinde durmadın."

Elim mısır gevreği kutusunun etrafında titriyor. "Ben... Ben hareketsiz oturmam mı?" "Hatırlıyor musun dün sana söylediğimde biri alıyordu.

İntikam mı?"

Kutuyu bırakıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Buna ne dersin?"

"İşlediğiniz en büyük günah geri dönüp size musallat olabilir."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bacaklarım titriyor ama yine de ayağa kalkıyorum.

Bir dürtü beni buradan çıkmaya itiyor. Jason'la kalmak ya da onun saçmalıklarını dinlemek istemiyorum.

Gözleri iki yana düşüyor. "Arianna'yı intihara sürükledin, Reina."

"Hayır..." Gözlerimde biriken yaşlarla geriye doğru adım atıyorum. Sırtım bir sandalyeye çarpıyor ve tökezleyerek neredeyse yüzüstü düşüyorum.

"Ve bu yüzden sana karşı en büyük kin kimin biliyor musun?" diye devam ediyor o net, tarafsız tonuyla.

"Bunu duymak istemiyorum!" Bağıriyorum, sesim titreyerek boğuluyor.

Arkamı dönüp koşuyorum. Çantam düşüyor, kitaplar, kalemler ve defterler etrafa saçılıyor ama ben aldırmıyorum.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

"Bu Asher!" Jason arkamdan bağıriyor. "İntikam için geri döndü, Reina."

Ben bunu duymadım.

O sözleri söylediğini duymadım.

Bacaklarım kaskatı kesiliyor ama koşmayı bırakmıyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Burası arka bahçe ya da havuz olabilir.

Arkama bakmak ya da düşünmek için

durmuyorum. Bu doğru olamaz.

Böyle bir şey olamaz.

Asher benden intikam almıyor. Jason her şeyi . O Cloud003. Benim için en iyisini istemiyor.

Yalan söylüyor.

Tanıdık bir ses beni yolumda durduruyor. Arka bahçede, garajın yanındayım.

O sese doğru parmak uçlarımda ilerliyorum, kalbim kanıyor ve paramparça oluyor.

Asher soluk pembeye boyanmış bir taşın önünde çömeliyor. Takım elbise giyiyor, keskin ve siyah. Simsiyah saçları geriye taranmış.

Bir ağacın arkasına saklandım, titreyen parmaklarımla onu kavradım.

"Çok uzun sürmeyecek, Ari," diyor taş. "Yapacağım son şey olsa bile Reina'ya sana yaptıklarını ödeteceğim."

Tökezledim ve kığımın üstüne düştüm.

Son birkaç hafta içinde yaşananlar önünden geçiyor. Çatı, sınıf ve son olarak da dün.

Asher beni kurtarmak için orada değildi. Her şeyi o ayarladı.

CHAPTER 30 - G

BÜYÜK FINAL ZAMANI.

DEVAM EDECEK.

Hikaye son bölüm olan All The Truths'da devam ediyor.

[Buradan ön sipariş](#) verin.

([Bonus bölüm için buraya tıklayın](#))

SIRADA NE VAR?

Tüm Yalanlar'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın! Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Asher arkadaşımızın hikayesini [Deviant King](#)'de okuyabilirsiniz.

Sırada düetin ikinci bölümü ve Asher ile Reina'nın hikâyesinin finali olan All The Truths var.

Çıkış tarihi: **26 Mart 2020.**

BLURB

Gerçek sizi özgür kulmaz.

İntikam aceleye getirilmemelidir. Tadının çıkarılması gerekir.

Reina benim hayatımı mahvetti ve benim de onunkini
mahvetmem adil olur.

Ya da plan buydu.

Bu, derimin altına girip kanıma karışmadan önceydi.

Bildiğimiz hayat çöker ve yanar.

Elimizde kalan tek şey intikam.

Yoksa öyle mi?

[Şimdi ön sipariş verin.](#)

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

TEAM ZERO SERİSİ

[Lured](#)

[Crowed](#)

[Hayaletli](#)

[Gölgeli Sisli](#)

[Sıfır Takımı Boxset 1-3](#)

RHODES SERİSİ

[Pişmanlık \(ÜCRETSİZ\)](#)

[Harabe](#)

ROYAL ELITE SERİSİ

[Zalim Kral](#)

[Sapkın Kral](#)

[Çelik Prenses](#)

[Twisted Kingdom](#)

[Kara Şövalye](#)

Hırçın Prens

Acımasız

İmparatorluk

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

[Tüm Yalanlar](#)

[Tüm Gerçekler](#)

NEFRET & AŞK DÜETİ

[Benden Nefret Ediyor](#)

Benden Nefret Etmiyor

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığı romantizmin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf . Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web sitesi](https://www.rinakent.com/)

<https://www.rinakent.com/>

[Haber Bülteni](https://www.subscribe.com/rinakent)

<https://www.subscribe.com/rinakent>

[Okuyucu Grubu](https://www.facebook.com/groups/rinakent.club/)

<https://www.facebook.com/groups/rinakent.club/>

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[İthaf](#)

[Yazar Notu](#)

[Yazısı](#)

[TanıtımOynat](#)

[ma Listesi](#)

[Bölüm 1 - R](#)

[Bölüm 2 - G](#)

[Bölüm 3 - Reina 4](#)

[- Reina Bölüm 5 -](#)

[Reina 6 - Reina](#)

[Bölüm 8 - Reina 7 -](#)

[Reina Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm 10 -](#)

[Reina9 - Reina](#)

[Bölüm 11 - Reina](#)

[Bölüm 12 - Reina](#)

[Bölüm 13 - Reina](#)

[Bölüm 14 - G](#)

[Bölüm 15 - Reina](#)

[Bölüm 16 - G](#)

[Bölüm 17 - Reina](#)

[Bölüm 18 - Reina](#)

[Bölüm 19 - G](#)

[Bölüm 20 - Reina](#)

[Bölüm 21 - Reina](#)

[Bölüm 22 - Reina](#)

[Bölüm 23 -Reina](#)

[Bölüm 24 - Reina](#)

[Bölüm 25 - Reina](#)

[Bölüm 26 - G](#)

[Bölüm 27 - Reina](#)

[Bölüm 28 - Reina](#)
[Bölüm 29 - Reina](#)
[Bölüm 30 - G Sırada](#)
[Ne Var?](#)
[Ayrıca : Rina Kent](#)
[YazanYazar](#)
[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

